

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROMAN

KATJA
LANGE-MÜLLER

hain koyunlar

KANAT

Katja Lange Müller 13 Şubat 1951'de Berlin'de doğdu. Roman, öykü, radyo dramları ve tiyatro eserleri yazdı. Eski Doğu Almanya partisinin önde gelen isimlerinden Igne Lange'nin kızıdır. Müller, 17 yaşında sosyalist davranışlar göstermediği için okuldan kavuldu. Kendisi ve çevresi Doğu Alman gizli örgütü Stasi tarafından her zaman izlenmiştir. Dizgicilik, psikiyatr kliniğinde hemşirelik gibi işler yaptı. 28 yaşındayken Leibsig'deki 'Johannes R. Becher' edebiyat enstitüsüne kabul edildi ve yazarlık kariyeri başladı.

CEMAL ENER, 1959 Adana doğumlu. Avusturya Lisesini bitirdi. Viyana Üniversitesinde Felsefe ve İletişim Bilgileri öğrenimi gördü. Bernard Schlink (*Okuyucu*), Walter Benjamin (*Moskova Günlüğü*), Peter Handke (*Çocuğun Öyküsü*), Gerhard Roth (*Uçurumun Kıyısında*), Daniel Kehlmann (*Ben ve Kaminski*), Franz Kafka (*Babaya Mektup*), Leo Perutz (*Kıyamet Günü Ustası*), Dimitre Dinev (*Melek Dili*) gibi yazarları çevirdi.

HAIN KOYUNLAR

KATJA LANGE - MÜLLER

Çeviren

Mehmet Cemal ENER

Kanat Kitap 94
Edebiyat dizisi 62
HAİN KOYUNLAR
Katja Lange-Müller
Roman

1. Baskı: Eylül 2010
ISBN 978-605-4244-12-6
Yayıncılık sertifika no: 10468

© Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG, Cologne/ Germany 2007

© Çeviri: S. Fischer Stiftung, Hamburg

Özgün Adı: Böse Schafe

© Türkçe yayın hakları Pusula Yayıncılık Ltd. Şti., 2010

Kanat Kitap, bir Pusula Yayıncılık Ltd. kuruluşudur.

Almancadan Çeviren: Mehmet Cemal Ener

Yayına hazırlayan: Alper Zorlu

Sayfa düzeni ve Kapak Tasarımı: Selahattin Sarı

Kapak fotoğrafı: Berlin Duvarının New York'a götürülen bir parçası.

Baskı: Pasifik Ofset, tlf. (0212) 412 17 77

Bu kitap Çağdaş Alman Edebiyatı Dizisi, ADIMLAR/SCHRITTE projesi çerçevesinde, S.Fischer Vakfı (Berlin), Ernst Reuter Girişimi ve Pro Helvetia desteği ile Sezer Duru (İstanbul) ve Carl Holenstein (Zürih) editörlüğünde yayımlanmıştır.

Kanat Kitap
Ömer Avni Mahallesi, Tank Zafer Tunaya Sokak,
No:3 D:5 Gümüşsuyu - Beyoğlu 34427 İstanbul
tlf. (0212) 252 42 80 pbx • faks: (0212) 293 15 44
e-posta: kanat@kanatkitap.com
www.kanatkitap.com
www.pusula.com

İki döşek üzerinde yatıyoruz, yan yana değil, ancak baş başa. Şakak kemiğinin üzerindeki damar yanağıma doğru atıyor. Saçın burnuma değiyor, ama kaşındırmıyor, yalnızca kokuyor –şampuan ve sen kokuyor. Dakikalardır ya da saatlerdir kıpırdamıyoruz neredeyse, hiçbir şey söylemiyoruz, usulca nefes alıyoruz. Senin gözlerin kapalı, benimkiler, içinden ne aydınlık ne de karanlık, bulutsuz bir gökyüzü parçasının görüldüğü yukarıdaki pencereye bakıyor Ve eğer kendi kendime, herhangi bir şey soracak olsaydım, bu ancak, şafak mı söküyor yoksa akşam mı bastırıyor olurdu. Kendimi ne yorgun ne de zinde, ne ağır ne de hafif hissediyorum; ne sigara içmem gerekiyor ne bir şey yemem, ne bir şey içmem ne de tuvalete gitmem... Mesafeye ihtiyaç duymuyorum, ama seni kucaklamaya da hevesim yok. Bağımsızım; her şeye karşı değil, her şeyden, ve buna rağmen yalnız değilim. Seni, bizi düşünmeye başladığım anda bu film oynuyor. Onu izliyorum ve aynı anda o filmde kendimin de olduğunu görüyorum ("rol aldığımı" yanlış ifade olurdu herhalde); şimdi olduğum kadın olarak değil, yıllar önce olduğum gibi: daha genç, daha güzel ve çoğunlukla senin yanında.

Şimdiden bir parça sararmış ve çizilmiş bu filmi geriye saramıyorum, yalnızca hızlandırabiliyor ya da uzatabiliyorum, hoşuma giden sekansları durdurabiliyorum; ta ki, telefon çaldığı ya da postacı kapının ziline bastığı için veya ben, rahatsızlık veren başka hiçbir şey olmadığı halde, uykunun bugüne yakın, yarına uzak sahiline vardığım için tüm tılsım dağılana kadar.

Film ne kadar uzun sürerse o kadar durağanlaşıyor; ve belki bobini kekeleyerek açılan bu sinema ya da televizyon filmi en isabetli benzetme de değil, belki de ağkatmanların üzerinde bir-

biri ardına titreşen bu görüntüler, pek net olmayan, bu yüzden de birbirine benzeyen bir saydam dizisinin parçaları; asla özdeş olmayan, istemdişi sırası gözkapaklarının hareketine, gözlerinin ne zaman ve ne sıklıkla kapandığına, açıldığına, kapandığına... bağlı olarak belirlenen bir saydam dizisi. Pencere büyüklüğündeki bulutsuz ve yıldızsız, alacakaranlık gökyüzü parçası, odamın geri planında, üzerine kıpkırmızı örtüler serilmiş döşekler, dinlenen bedenlerimiz, Berlin sokaklarında biz, Joe'nun yanında sen, eski ıvır zıvırla dolu bir sandığın önünde ben... Eğer bir de saçlarının kokusu, senin şakağının ve benim yanağımın yapışkan sıcaklığı, uyumsuz soluklarımız ve duyumsadığım ve hep duyumsayacağım, ilk kez yaşadığım andan bu yana adına mutluluk dediğim, her anımla birlikte bana geri dönen, baştan çıkarcı ölçüde sakın bir mutluluk dediğim o özgürlük vaat eden ihtiyaçsızlık da olmasa, film benzetmesini de tıpkı bir saydam dizisi kadar hak eden bu görüntülerin her birini ve topluca hepsini artık yalnızca imgelemimin gücü üretiyor.

-

Filmimiz gerçek zamanda akarken, henüz fotoğraflarımızın çekilebileceği bir zamanda, *senin* duygularını sormalı mıydım, duyguların çoğunlukla seni bile ilgilendirmiyormuş gibi davrandığın halde? Duygularını dile getirebilir miydin ki? Yoksa böyle şeyleri fiziksel bir biçimde ifade etmeyi çok daha rahat mı buluyordun, bakışlarınla, yüz ifadelerininle, hareketlerininle –ve bazen de aletininle? O gururlu kutup ayısı edasının, dalgın kayıtsızlığının, nadiren kapıldığın o eylemcilik ya da sevişme krizlerinin ardında neyin gizlendiğini sana sormaya cesaret edebildim mi hiç? Bunu öğrenmek istediğimde, ki yeterince istiyordum, uygun düşen cümleyi, kadınlara özgü basit soru cümlelerinin sözümona en tipik olanıyla maskeliyordum: "Ne düşünüyorsun?" Senin daha da tutumlu ve klasik erkeksi cevabın neredeyse daima şu olurdu: "Hiç..." ya da, "Belirli bir şey değil."

Kuşkusuz, paylaşmaya muhtaç olanlardan değildin; suskun-

dun ve daha da önemlisi, ketumdun. Sen –en iyi anlarında– kısa ve özlü sözlerle, veciz ifadelerle idare ederdin, ama okumayı severdin; fantastik romanlar, bulunabilecek olanların en kalınlarından. Söz, ağzından çıkmasına oranla, gözüne daha kolay giriyor ve elinden daha kolay geliyordu işte; dizgicilik öğrenmiştin, tıpkı benim gibi.

"Dün akşam çok uzun zamandan beri ilk kez bir parmak bal çaldım ağzıma. Özgür olmak olağanüstü bir şey, ve güneş alabildiğine ılık. Ama hobileri bir kenara bırakmayı sürdürmeliyim, çok kararlı bir biçimde. Sırada bekleyenler: mangır bulmak, karate yapmak, kendime bir oda aramak..."

Zaten senin yazdığın bir şeyi sana neden alıntıladığımı mı soruyorsun kendine? Çünkü birlikte geçirdiğimiz onca zaman süresince asla yanında görmediğim, tarihsiz notlarınla dolu okul defteri o sıralarda geçmişti elime ve çünkü benim adımın anılmadığı ve buna rağmen ya da tam da bu yüzden hikâyemizin sonuna dek, sana tarih sırasına göre değil, ama kelimesi kelimesine tekrarlayacağım o tam tamına seksen dokuz cümleyi hatırlayıp hatırlamadığını –cevabın olumluysa eğer, ne kadar iyi hatırladığını– bilmiyorum.

Ah, Harry!.. Eğer bu defter bir başkasının eline geçmiş ve o kişi bunu okuyacak kadar meraklı olmuş olsaydı, eskiden ve hâlâ benim hayatım olan hayatında varolduğumun farkına bile varamazdı.

Karşılaşmamız bir rastlantıydı. Başka ne olabilirdi ki? Belki Kevet, yine de kader gibi bir şeydi, çünkü birbirimizi pekâlâ gözden kaçırabilirdik de. Yollarımızın çakıştığı gün yalnız değildin, ve benim büyümüş ve otuz dokuz yaşına kadar yaşamış olduğum yerden ayrılmamın üzerinden on iki ay bile geçmemişti. O on yedi Nisan 1987'nin benimle ve belki –hiç değilse ilk saatlerinde– seninle bile ilgili sahnelerini de her zaman hatırlayabiliyorum; ve döşek manzarasına ait film ya da saydam görüntülerinin tersine, bu sahneler her seferinde daha net ve ayrıntılı bir biçim kazanıyor ve tam şu anda neredeyse bir yazı kesinliğiyle gözlerimin önünde beliriyor; sanki bunlar gerçekleşmemiş de uydurulmuş gibi kudretli bir özlemin emrindeki hayal gücümün sonuçları:

Metro *Nollendorfsplatz*'ın üstünde durmuştu. İnmiş ve bir kez daha ayaklarımın altında uzanan döner büfelerinin, kafelerin, eskici dükkânlarının ve çiçekçi tezgâhlarının kuşattığı, neredeyse ıssız enginliğin zevkini yaşıyordum; bir de bir gün önce ucuz cüzdanımla birlikte yalnızca bozuk paralarımı kaybetmiş, ama ülkeye *Mariensfelde*'deki göçmen kampı üzerinden giriş yapmış bir DAC mültecisine bir yıl boyunca tüm toplu taşıma araçlarından ücretsiz yararlanma hakkını tanıyan belgeyi kaybetmemiş olmanın zevkini... Bahar güneşi gökyüzünde yükselmışti ve yağmurun takip etmediği nemli havanın ardından, masum olduğu kadar düşkün de bir izlenim veren meydana göz kamaştırıcı parlaklıkta, neredeyse beyaz bir ışık saçıyordu; o çocuğu da görüyorum hâlâ, görüş alanımın içine soldan koşarak giren, fosfor yeşili bir anorak giymiş, çelimsiz bir kız çocuğu beden eğitimi torbasını peşi sıra sürüklüyordu ve görüldüğü kadarıyla okulu kırmanın keyfini çıkarmıyordu.

Gazete bayiinin yan pervazından, tarihi geçerli, buruşmuş bir "Bingo-BZ" aldım; önceki sahibi, parası ödenmiş ve hâlâ kullanılabılır durumda olan bir şeyi öylece çöpe atmak muhtemelen zoruna gittiği için, oraya bırakmıştı –benim gibi birisi için, çünkü ben o sıralarda, şaşırtıcı ve bazen de çok komik başlıkların altındaki ince sütunlarda anlatılan dedikodu ve dehşet hikâyelerini okumaktan hoşlanıyordum.

Gazeteye göz gezdirerek, dudaklanmın arasında bir sigara, asıl hedefime, Bavyera'dan gelmiş, sevdiğim bir sosyal hizmet görevlisinin dairesindeki banyo küvetine doğru yöneldim –o sırada köşeden fırladınız, sen ve arkadaşın. Tuhaf davranıyordunuz, taşkınca, hatta zıvanadan çıkmış bir halde: tıpkı zincirlerini koparmış, ama yabancı pencerelerin altında ancak bir gece uymuş ve henüz o büyük açlığı çekmemiş iki bahçe köpeği gibi; ve yine de köpeklerin gözlerindeki parıltı, birbirlerini coşturan çılgınlıkları, özgürlüğün bedelini yakında tanıyacaklarını ve ödeyeceklerini daha şimdiden gösterir

Güzel erkeklerdiniz her ikiniz de. Sen mavi gözlü, solgun benizli, saman sarısı, yanındaki zeytuni, kahverengi kıvrıcık saçlı, güneş gözlüklü, küçük gümüş küpeli. Ve geniş omuzlarınızı saran *sweatshirt*'lerin muhtemelen İşçi Yardımlaşma Kurumu'nun giysi stoklarından çıktığını görecektim göz o zamanlar henüz yoktu bende.

Boyanmamış olduğum ve güçlü bedenim, isabetli bir biçimde *askılı* diye adlandırılan türden bir giysinin altında gizlendiği halde, ben de sizin dikkatinizi çekmiş olmalıydım, tıpkı sizin de benim dikkatimi çektiğiniz gibi; çünkü durdunuz, sen benim solumda, diğeri sağımda.

"E, bebek, yolculuk nereye?" dedin sen –öylesine ağır aksak bir belirginlikle ki, bir an için, daha şimdiden üç dört bira içmiş olduğunu düşündüm. Ama konuşurken yüzün benimkine yaklaştığı için kokusunu alabildiğim nefesinde alkolü çağrıştıran ekşi hiçbir şey yoktu, buna karşılık bende kakao içme isteği doğuran bir şey vardı. Sana nasıl cevap verdiğimi hatırlamıyorum artık,

ancak "bebek" lafı etkisini göstermişti, özellikle de tedirgin edecek ölçüde yavaş, temiz bir telaffuz için çabalayan ifade biçimine rağmen, ancak bir Berlinli, ama gagası Doğu'da şekillenmemiş bir Berlinli olduğunu düşündürttüğü için. Hem bu denli genç olan, hem de böylesine basmakalıp bir pişkinlik gösteren bir vatandaşına, daha doğrusu hemşerime, kucağınıza düştüğüm o güne dek, duvarın bu tarafında hiç rastlamamıştım. *Mariensfelde* sonraki aylar zarfında daha yakından tanımış olduğum az sayıdaki insan, –küvet sahibi Bavyeralı gibi– Almanya'nın güneyinden geliyor ve bu *Özerk Siyasi Birim*'i, insanın üniversiteye gidebileceği ve bu sayede "Federal Devlet"in, bizim "öteki tarafta" söylediğimiz gibi, "Bayrağın Çağrısını" tümüyle yasal bir biçimde gözdürebileceği bir tür ara kamp olarak görüyordu. Bu, ötekilerin "Bölge Dışı" olan benden temelde bir farklılık göstermediklerini, onların da bir şeylerden kaçmış olduklarını, hatta buraya tüymüş tüm Kuzey, Güney, Batı, Doğu Almanlarının, Türklerle, Yunanlılarla, Çinlilerle, Fransızlarla, Amerikalılarla,... birlikte şehrimin, benim doğmadığım bölümündeki nüfusunun yaklaşık yarısını oluşturdıklarını kavramam biraz zaman aldı.

İlk yeni paramla bir barda korsan baskısını satın aldığım ilk kitabın kirlı kapak sayfasına 1986'nın Aralık ayı başında şunları yazmışım:

Hafızamda Berlin'in doğu bölümünün topografyasıyla batı bölümünde dolaşmaya başladığımdan bu yana biliyorum, bu şehir gerçekten de bir; her iki tarafta da geriye kalmış olan binalar birbirlerine tıpkı savaştan sonra eklenmiş olanlar gibi benziyor. Berlin hem Doğu hem de Batı Berlin, bana utangaç bir hediye hatırlatıyor; bir kutu süpermarket şekerlemesi; içindekiler pek de lezzetli (burada "enfes" derlerdi) olmadığı için, verildikten sonra haftalarca yüzüne bakılmadan ortalıkta durmuş bir kutu şekerleme. Plastik paket kalıbının çukurlarında, renkleri griye dönmüş ya da kemirilmiş ve isteksizce geri bırakılmış şekerlemeler bekliyor; sağda çıplak bonbonlar, soldaysa altın renkli jelatine sarılmış, ambalajları soyulduğunda diğerlerine benzeyenler –"hık demiş burnundan düşmüş," denebilirdi, eğer şekerlemelerin burunları olsaydı.

Ve 14 Mart 1987'de, araç olarak yine aynı kitabın içinde duran bir takvim sayfasına şu aşağıdaki iki cümleyi not etmişim:

Ortalıkta dolaşıyorum, insanlar görüyor ve düşünüyorum: şu ve şu adam, şu ve şu kadın... Onlar da benim gibi, yollarına hemen devam etmek veya, en geç son trenle yeniden yola koyulmak üzere gelmişler buraya. Ama tüm trenler gitmiş çoktan ve sonuncu tren asla kalkmadı; o zamandan beri istasyonda dolanıyoruz, ve bu istasyonun adı Batı Berlin –Hayvanat Bahçesi.

"Ben Harry, bu Benno," dedin, hizmetkârı ima etmeyen bir reve-ransla. "Ve ben de Soya, diye tamamladım," bir hayli isteksizce, çünkü kendimi burada, Batı'da birine tanıttığımda neredeyse her seferinde olduğu gibi, hemen yine o büyük gülüşmelerin başlayacağından korkuyordum. "Soyamı? Ha, peki ya gerisi? Fasulyesi mi, yoksa sosu mu?," Böyle bir durumda yalnızca bir kez, ön adımdan benim değil, annemin sorumlu olduğunu açıklamayı denedim, çünkü annemin aklına "ilk doğumunun zor saatlerinde Alman faşistleri tarafından idam edilen" ve benim "hayat yolu-mu bir kılavuz yıldız gibi aydınlatacak olan partizan Soya Koz-modemyanskaya" gelmişti ve daha da büyük bir neşeyle karşılaşmıştım o zaman.

Ama siz zaten güldüğünüzden daha fazla gülmediniz. "E, Soya," dedin sen, "n'apıyoruz? Bir kakao içmeye gidelim mi?"

Bakışlarına verdiğim karşılık, kendimi nasıl ele vermiş gibi hissettiğimi sana göstermiş olsa gerek. Nefesinin kokusunun bende hangi çağrışımı yarattığını nereden biliyordun? Pervasız tavırlarınız beni zaten tedirgin etmişti, ancak birinin düşüncele-rimi okuması, işte bu gerçekten de tekinsiz geldi bana; ama aynı zamanda da heyecan verici, özellikle de bu kişi sen olduğun için. Kollarımı çırpıttım, sanki bu yolla yeryüzünü terk edebilirmiş, ya da hiç değilse bu utangaç yoldan sana bir kuşu ima edebilirmişim gibi. Bir şey beni sana çekiyordu, ve aynı anda bir başka şey de uyarıyordu beni: inatçı bir yürek tembelliği; ne var ki, deneyime dayanıyordu bu. Çoğu macera, büyükannemin bir keresin-

de demiş olduğu gibi, sonunda yalnızca pahallı akşamlardan ibaret değil miydi? Ayrıca Christoph'un banyo küveti beni bekliyordu; beni ele geçirmeye ve senin kucağına fırlatmaya çalışan belirsiz isteğe uymak için kendimi hiç de yeterince temiz hissetmiyordum. Yoksa göbek deliğimden içeri mi sızmıştı bu istek – sanki diyaframımın ardında biriken, genleşen ve şimdiden ruh halimi havalandırmaya başlayan bir gaz gibi?

"Hayır, dedim, mümkün değil. Beni bekliyorlar."

"Okay", dedi o ana dek söze girmemiş olan yanındaki, besbelli rahatlamıştı; ve seni yeninden öyle kaba bir biçimde çekti ki, giysinin yıpranmış kumaşı sahiden bir tür feryat etti, çünkü sen yerinden kıpırdamadın, çekilerek uzaklaştırılmayı istemiyordun, tıpkı bunu benim de hiç istemediğim gibi. Buna rağmen, birbirleriyle kavga halinde olan duygularımın beni zorladığı şeyi yaptım, koşmaya başladım; başım geriye dönük, bakışlarımı senden ayırmadan, ve sana seslendim: "Belki daha sonra."

Sen o zaman fırladın, yenin bir kâğıt gibi yırtıldı, peşimden koş-tun, beni yakaladın. "Güzel, saat tam üçte, burada," dedin keskin bir tavırla, neredeyse tehdit eder gibi, ve ancak ben daha şimdiden yürüyen bir kadına çarpmış olduğum için artık önüme bakmaya karar verince bıraktın peşimden gelmeyi.

II

Bir küvete, alışılmadık ölçüde büyük bir küvete sahip Christoph'la Ocak sonunda tanışmıştım, her Doğu kadınının mekâna dönüşmüş düşü olan, zemini ayak bileklerine kadar en incesinden beyaz deniz kumuyla kaplı *Winterfeldplatz*'daki *Malibu*'da. Masaların aralarında yapay palmyeler ve sigara dumanı ve yetersiz güneş ışığı nedeniyle yarı yarıya solmuş, gerçek ficus-benjamin bitkileri duruyordu. Pembe renkli, dev flamingolar gibi biçimlendirilmiş neon boruları siyah duvarlar boyunca sıralanmıştı, ve tavandan; geniş, mavi ışıklar saçan küre lambalar sarkıyordu. Özellikle bu mavi ışıklar yüzünden bu bar gitmekten çok hoşlanıyordum, çünkü bu, orada ısmarlanabilen hamburgeri, domuz kaburgasını ve folyoda patatesi acınılacak ölçüde yavan gösteriyordu. Ve bu sayede, çok küçük olsalar da, her yerdekinin yalnızca yarı fiyatına satılan kokteyllerin beni göz açıp kapayana kadar tıkamaması için, gerekli olduğu kadarından fazlasını yemiordum asla.

Christoph benim karşıma oturmuştu, çünkü tüm diğer yerler doluydu. Yaklaşık yarım saat boyunca boynu kopacaktı neredeyse, dolup boşalan insanların üzerinden kapıyı gözledi ve bir yandan da ısmarlaması gerekmeden getirilen bir pembe şarap karafını yıldırım hızıyla boşalttı. Beklenen kişi bir süre sonra anlaşıldığı üzere Adrienne diye biri, görünmeyince, güzel yüzü hızla içmekten ve muhtemelen aynı zamanda öfkeden kızarmış olan Christoph, yağlı deriden bir cüzdanı kadehinin yanına çarparak koydu, ayağa kalktı, bakınarak kendi eksenini etrafında döndü --ot çöpünün sonuna varmış ve nasıl devam edeceğini bilemeyen bir ipekböceği gibi; ancak daima telaş içinde bakınan cılız garson kız hiçbir yerde görünmüyordu.

"Mirasın mı?" diye sordum yüksek sesle ve parmağımı cüzda-

nın üzerine koydum. Ama Christoph malını, diyelim endişeyle kapacak yerde, sanki onu paradan daha kötü bir şeyden kurtarmak istemişim gibi sırtarak cevap verdi: "Hayır, *henüz değil*, *henüz hayattayım zaten*."

Yeniden oturdu, tuvalet kapısı garson kızın ardından çarparak kapanır kapanmaz onu yanına çağırdı, bana herhangi bir şey ısmarlayıp ısmarlayamayacağını sordu, kendisine bir karaf daha pembe ısmarladı ve konuştu: "Memnun oldum, ben Bavyera'dan Christoph Meier."

Ona kim olduğumu ve nereden geldiğimi söyledim, ve ardından her ikimiz de bir parça ve tam da rollerimizin gerektirdiği biçimde şaşırdık; o votka içmek istemediğim için, bense orada fıçıdan ünlü bir Münih birası verdikleri halde, onun şu komik, açık kırmızı renkli şarapla devam etmesine. Christoph, "Brecht'in çocukluk evinin yakınlarında" büyümüş ve altı yıl önce pedagoji okumak üzere Berlin'e gelmiş bir Augsburglu olduğunu açıkladı. Ancak bu öğrenim onu çok geçmeden "sıkıştı", çünkü "günün birinde çocukları terbiye etmeyi ciddi bir biçimde" düşündüğü de yoktu. Şimdi *Pompa* adı verilen bir gençlik projesine bir parça katkıda bulunuyor ve hafta sonlarında, kendisine yine biraz cep harçlığı getiren bir iş yapıyordu.

"Ya sen? Hangi şeytan DAC'ne sırt çevirmen için dürttü seni?" Christoph, daha önce başkalarının yapmış oldukları gibi, beni "sosyalizm meselesine ihanet" etmekle suçlayacak kadar ölçsüz değildi (ki bu beni ancak bir ölçüde kırırdı; çünkü nasıl biz bir alternatifin düşünüyormuşsak, sizin de tersi bir yanılsamaya hakkınız olduğunu kabulleniyordum). Bunun yerine zaman zaman önemli bir iş halletmesi ya da annesini ziyaret etmesi gerektiğinde, hafta sonu işindeki yerine bakmamı ve bir de çok daha sonra, Malibu'dan sendeleyerek çıkarken banyo küvetini teklif etti. "İşte," dedi dili dolaşarak, "bizim komünün anahtarı. Adrienne için almıştım yanıma, ama o artık istemiyor anlaşılır. Ne zaman istersen gelebilirsin. Biz genellikle evden erken çıkıyoruz ve çoğunlukla yollarda ya da kız arkadaşlarımızın yanında oluyoruz."

Christoph'un yumruğu omzuma gevşek bir darbe indirdi; bir

de ağzından "Miyav" gibi tınlayan bir "Çav" çıktı, sonra ardına döndü ve yürüyerek uzaklaştı; biraz sert ve geniş adımlarla, tıpkı kederli, ancak gururlu bir adamın yürümesi gibi işte, gecenin sona ermesine az bir zaman kala.

Gece onu yuttuktan sonra ben de yürümeye başladım, Hayvanat Bahçesi yönünde, elimdeki anahtarı ısıtarak.

Onu yanıma almış olmayı yeğlerdim, daha da çok onun evine gitmeyi isterdim, her şeyden önce banyo küveti yüzünden. Ancak aralarında yaşamaya başladığımdan bu yana, az çok düzenli koşullardan gelen şu Batılı adamlardan birini kazanmayı başaramamıştım. Kuşkusuz özel biri değildim, ama uzun bacaklarım, temiz bir cildim, dolgun göğüslerim ve ağzım da yok değildi. Eskiden Doğu'da, henüz bir egzotiklik kredisine sahip olduğum zamanlarda ve misafirim yakınlık ve mesafenin ölçüsünü belirleyebildiği sürece, bu misafirlerden bazıları her halükârda daha az seçici davramışlardı. Siyasal Bilimler okuyan, biri Marburglu, diğeri Bremenli iki öğrenci, Bremenlinin ifade ettiği gibi, benim "eğiliminin yardımıyla" kendi "gelinleriyle" Doğu'dakiler arasındaki "erotik farklılıkları" art arda "deneysel olarak sınamışlardı". Heidelbergli bir diş doktorunu da oldukça iyi hatırlıyorum –ve sobamın karşısında ayak parmaklarıyla sıcak çinileri yoklarken, tekrar tekrar "oh, it's crazy" diye bağırarak kadar neşeli bir coşkuya kapılan, sterilize edilmiş Amerikalı Germanistik öğrencisini de. Buna karşılık yanı başımda veya küçük ülkemizin diğer bölgelerinde büyümüş olan kimi adamlar, benim karmaşık olmayan, kalıcı bir bağlılık aramayan tarzımın değerini pekâlâ biliyorlardı; özellikle de Doğu'daki erkekler, gerçekten güzel olanların yanında kendilerini güvensiz hissettikleri için; çünkü onların istedikleri, söylendiğine göre, "fethedilmek ve şöyle ya da böyle eğlendirilmektir"

Ya şimdi? Sayıları zaten pek kabarıp olmayan çekici yanlarımı rujlarla, fileli çoraplarla, ince bluzların altından sık sütyenlerle vurgulamak için elimden gelen çabayı gösteriyordum. Ancak bazı akşamlar, barlardaki can sıkıcı pineklemelere katılmama

rağmen hiçbir şey olmuyordu; Christoph'un Malibu'daki ilk ziyafetimizde beni tebrik etmesine yol açan, "gerçekte varolan kapitalizmin, Avrupa güneş sistemi içindeki gezegenine" gerçekleştirdiğim –üstelik bir hayli gösterişsiz– "yumuşak inişimin" koşullarına yönelik, yerine göre dostça, yerine göre eleştirel bir bilgiçlik taslayan ilgi dışında hiçbir şey... Ve o can sıkıcı polemik konuşmasını bitirmemi sağlayan onaylayıcı gülümseyişime rağmen, Christoph gibiler hakkında daha şimdiden o kadar çok şey biliyordum ki, bu kelime oyununun gerçekten de onun çöplüğünde mi, yoksa *Titanic* redaktörlerinden birininde mi boy attığını kendi kendime sormuştum.

Seçkin "*dresscode*"larının şifresini, daha bu kelimeyle tam olarak ne kastedildiğini bile bilmezken çözmeye başladığım, idmansız bir göze çok rahat gibi görünen bu içten, genç adamlar şeffaf bir folyoya sarılmışlardı sanki. Onların bakışlarını izleyebiliyor, onlarla konuşabiliyor, onlara cevap verebiliyor ve nefeslerini duyabiliyordum, ama onlara gerçekten dokunamıyordum. Elimi bu erkek ellerinden birinin üzerine koyduğum ve bir süre orada tutmayı denediğim anda seziyordum bunu. Damarları göze çarpacak kadar kabarmış, bakımlı, sinir dolu eller, her ne kadar sıcaklık verseler de, sağırdılar sanki. Yoksa sağır olan benim parmak uçları mıydı? Erkekler de bu ablukanın farkına varıyorlardı anlaşılan, çünkü benim elim hâlâ temas ararken, sinir sistemim, belki de nabzımı hızlandırması, vücut ısımı yükseltmesi ve koku duyumu keskinleştirmesi gereken bir şeylerin olmasını hâlâ beklerken, onlar ellerini kolayca, hatta özenle çekiyorlardı.

Sanki uzaktan yönlendirilir gibi vardım Pallas-Athene Caddesi 12 numaraya; ikinci iç avlunun dördüncü katında Christoph'un üç arkadaşıyla paylaştığı dairenin kapısını, ve ardından geniş ağızlı pirinç musluğu açtım; su musluktan orantısız bir incelikte, düzensiz bir huzme biçiminde banyo küvetinin derin, yumuşak kavisli dibine akardı, bana her seferinde yardımcı hemşirelik zamanlarının hastane-lazımlıklarını hatırlatan banyo küvetinin

dibine; yalnızca biçim ya da ses yüzünden değil, aynı zamanda –neyse ki, ayak ucunun üzerinde asılı olan– hurdası çıkmış otuz litrelik termosifon en fazla yarım saat sonra sonuna dek boşaldığında küvet en iyi ihtimalle üçte bir oranında dolmuş olduğu için. Bu yarım saati çoğunlukla bana tanınan imtiyazın karşılığını vermek üzere kullanırdım; bulaşık yıkar, gömlekleri ütüler ya da banyodan sonra kaynatmayı sevdiğim çorbayı hazırlardım, güzelce ağırdan alarak; olur ya, Christoph bir sefer de istisnai olarak gece yansından önce dönebilirdi eve, ya da en azından ev arkadaşları Anton, Sven veya Bruce'dan biri.

Ancak o cuma eşyalarımı hiç vakit kaybetmeden bir kenara, kendimi de küvetin pas lekeli zeminine bıraktım. Ama ince olsa da, azımsanmayacak bir yükseklikten akan su huzmesinin, bacaklarının arasındaki kolayca baştan çıkarılabilecek noktaya değmesini sağlayacak biçimde değil, çünkü acele içinde olmak, başka zamanlarda kendimden hiç esirgemediğim mekanik doyumdan bile neredeyse daha büyük zevk veriyordu bana.

Daha tam olarak kurulanmadan, çıplak bir halde mutfak masasının başına oturdum, saçlarımı taradım ve banyoda bulmuş olduğum katlanır bir aynanın önünde süslendim; çok gergin olduğum için banyoya geri götürmeyi unuttuğum aynanın önünde öylesine gergindim ki, gözlerime kalem çekmeyi beceremedim ve alelacele fönlenmiş, kabartılmış, tepemde toplanmış, bunca saç spreyi yüzünden yapışkan ve kaskatı kesilmiş topuzum patlamış bir koltuk minderine, donmuş bir karınca yığına, terk edilmiş bir karga yuvasına benzedi. Yeniden küçük kare desenli, şimdi bana giymek için gülünç derecede erken davranılmış gibi görünen yazlık askılı elbiseme büründüm, ayrıca Helmut Kohl'ün ölçülerine uyacak ve ona yakışacak türden mavi bir erkek hırkası buldum, bir kâğıt parçasına bu ödünç alma işleminden ötürü özürlerimi yazdım, kapıyı arkamdan çarptım –ve hâlâ neredeyse bir saat zamanım vardı, randevuma bağlı kalmam mı, yoksa kalmamamın mı daha doğru olacağını kararsızca düşünerek geçirdiğim bir saat.

Ancak sonunda kaçmadım; herhalde daha sonra muhtemelen kaçırmış olduğum şey hakkındaki duygusal kurgularla kendime eziyet etmek istemediğim için; ve bir de, annemin çoğu zaman şikâyet ettiği ve şimdi onunla beni sonsuza dek ayırmış olan "aşının cüretkârlık eğilimimden", herkesten çok annemin sorumlu olduğunu, bir karar gerektiren böylesi durumlarda anladığım ya da anladığımı sandığım için. Soya Kosmodemyanskaya'nın ağır kaderi, dünyanın siyasal gidişatı bir kenara bırakılırsa, yalnızca biz insanlara özgü olmakla kalmayan yaşama içgüdüsüne karşı verdiği mücadelenin sonucu değilse, neydi o zaman?!

Siz geldiğinizde çoktan kafenin önüne dikilmiş olmam utan-dırıcıydı; evet "siz," çünkü şu Benno yine yedeğindeydi. Bakışın bana bir an için, benim kendi doğumgünümü unuttuğumu, ama senin unutmadığını düşündürdü. Bana uzun saplı, bir parça solmuş, neredeyse yapraksız ve dikensiz bir kırmızı gül uzattın; diğer elinle arkada bir şey saklıyordun. Ayağın lokalin kapısını iterek açtı, bizim için mekânın girişten uzak bir köşesindeki masayı seçtin ve biricik müşterisi olduğumuz garson kadına üç fincan kakao ve ekstra krem şanti ısmarladın.

Ve ancak şimdi, hiç değilse bir sonraki saati birlikte geçireceğimiz kesin olduğu için, yüzünü huzur içinde ve güneş ve lamba ışığından oluşan alacakaranlıkta mümkün olabildiği kadar inceledim. Baktığın her şeyi yansıtan gözbebeklerinin ateşli parıltısına karşın, büyük, solgun gri gözlerin bir sazan balığının gözlerini andırıyordu. Yumuşak, tıraşsız yüzünün ovali de solgundu; ve etli kulaklarının solda olanı, sağdakine oranla daha yakındı başına. Uzunca zamandır kesilmemiş saçların perçemler halinde alnına dökülüyordu. Gözlerinin altında, ne yalnızca uzun, san kirpiklerinden düşen ne de yalnızca solgun ışıktan kaynaklanan gölgeler vardı. En çok hoşuma giden, dolgun ama erkeksi ağzın ve güçlü, ortası çukur çenen oldu; kendi başına bakıldığında tıraşsız bir bebek poposu gibi görünen çenen.

Garson kadın servisleri getirdi, fincanlarımıza kakao doldurdu, dolu kül tablasını boşuyla değiştirdi. Ancak daha benim ilk yudumumu hırsla almama fırsat kalmadan, arkada sakladığın

ve daha sonra iskemlenin yanına bıraktığın şeyi, bir bardak su içinde duvarın kenarına yerleştirmiş olduğum gülün yanına koydun. "Açsana," dedin neşeyle; Benno da geri plandan gülümsemeye çalıştı.

Biraz buruşmuş, mor renkli kartonun kapağını kaldırdım ve odun talaşı içine yerleştirilmiş, nefes kesecek ölçüde boktan bir şaklaban, soytarı ya da beyaz palyaço kuklası gördüm; mavi renkli konik şapkasıyla, yeşil kırmalı yakalığıyla, minik, yuvarlak burnuyla, kalp biçimli ağzıyla ve boş bakan, kahrolası cam gözlerinden birinin altındaki siyah gözyaşıyla.

Bir an için, muhtemelen bir dakika boyunca öylesine bir şaşkınlık içine düştüm ki, mimiklerimin denetimini kaybettim; en azından, başımı yeniden kaldırıp –Benno'ya ve ardından sanabakabildiğimde, yüzlerinizden geçen hayal kırıklığı ifadesi bunu gösterdi bana. "Teşekkür ederim, dedim," neredeyse hiç ses çıkaramadan.

Hiçbir karşılık vermedin; ama Benno, sanki tatsız durumların üstesinden gelmek konusunda ustaymış gibi, senin bu "kıymetli sanatçı kuklasını, bu benzersiz el yapımını" daha küçük, daha az güzel olan tüm diğerlerine tercih ettiğini ve başka hiçbirinin değil, tam da bunun bana uyacağını düşündüğün için, "hiçbir masraftan" kaçınmadığını gevelemeye başladı.

Şimdi bu beni bir kez daha şaşkına çevirmişti, ancak yalnızca *seninle* ilgili kuşkuya kapıldığım anlamında değil. Hayır, görünüşümde, bu bayağı canavarla benim aramda bir ilişki kurmanı ya da hatta bir benzerlik keşfetmeni mümkün kılabilecek ne olduğunu *kendime* sordum.

İzin istedim, tuvalete gittim, lavabonun üzerindeki aynada görülebilen yerlerimi inceledim: şimdi artık yırtılmış bir minde-re, bir kuş yuvasına ya da bir karınca yığınına bile benzetmek istemediğim, acemice kabartılmış saç modeli, küçük, kırmızı ağzım ve kenarları siyah çizgili gözlerim. "Gerçekten de," dedim beni temsil eden surete, "eğer bir damla gözyaşına da izin verirsen, sen de gidebilirsin odun talaşının içine."

Bilmiyorum Harry, eğer el çantası yanında ve tuvalet pence-

resi de parmaklıksız olsaydı, benden başka bir kadın döner miydi sizin yanınıza?

Çantamı öylece bırakmayı becermiş olmam –üstüne üstlük pek az güven uyandıran, yabancı erkeklerin yanında– bana hiç de iyi işaretler vermedi. Yalnızca tek bir nedenle, yani cüzdanımı kaybettiğimden beri paramı gündüzleri sutyenimin içinde sakladığım için yıkılmama neden olmayan ani bir panik dalgasına kapılarak, beni bu bulunduğum yere getirmiş olan o ihtiyacı bastırdım; kahvemsî rengiyle haznesinden sarkan son kâğıt havluy-la silinerek makyajımı düzeltmek için duyduğum, hiç de daha zayıf sayılamayacak ihtiyacı da...

Neyse ki, sizi olmanız gereken yerde, kafenin arka köşesinde buldum yine, ve hiç değilse çantam için duyduğum kaygıdan kurtuldum. İç geçirerek ikinizin arasında boş duran ve birkaç dakika önce terk etmiş olduğum iskemleyle aynı olmayan iskemleye kendimi çuval gibi bırakırken bana bakmadın. Keyifsiz, hatta düpedüz kızgın gibi görünüyordunuz. Bunun nedeninin hâlâ hediye karşı gösterdiğim cılız sevinç olup olmadığını ve muhtemelen bu nedenle aranızda tartışmış olup olamayacağınızı sordum kendime; yoksa yüzlerinizi çarpıtan, hakkında hiçbir fikir sahibi olmadığım bambaşka bir şey mi vardı?

Kuklayı aldım, cırlak bir sesle konuştum: "Güzel şey!" ve kendi sahte sesimden ürktüm.

"Al artık onu kucağına," diye hemen sürdürdü Benno; bu sırada sesi daha az yalancı çıkmıyordu ve sanki bu iğrenç kuklayı parasını onun ödediği bir biletle panayırdaki bir çekilişten kazanmışım gibi tamamen babacan bir tavırla ekledi: "Onu artık kimse alamaz senden."

"Hiç boş yere yırtınmayın artık." Bizim amatörce oyunumuza bir son vermeni sağlayan sözler bunlardı. Ve sıtıtmaya çabalasan da, hem Benno'dan hem de benden kaçırıldığın bakışların, keyfini adamakıllı kaçırıldığımı ele veriyordu. Yalnızca senin keyfini de değil; uyum bitmişti. Taşlar gibi susuyorduk; kakaomuz da kalmamıştı.

O zamandan sonra bir daha asla öylesine kolayca, kendime öylesine güvenli, hatta zarif bir tavırla yolumu değiştirip, seninle her türlü ilişkiden sıyrılmayacaktım artık; yalnızca çantamı, minicik gülü, utanç verici palyaçoğu kapmam, boş fincanların arasına biraz para bırakmam ve "Çok sevindim," demem yeterliydi. Çünkü üçümüzün berbat olmuş bir randevu anıtı gibi göründüğümüz masanın birkaç adım ötesinde, ardında muhtemelen hepsi de kendilerini benden daha iyi hisseden insanların gezindiği kapı ağzına kadar açık duruyordu –kıcımlı kaldıramadığım, tersine, şimdi gözbebeklerine kadar kapkara olan ve benim bakışlarıma uzun süre direnen bakışlarını yeniden aramak aptallığını yapuğım o belirleyici anda.

O andan –yoksa daha ilk ânımızdan mı?– itibaren senin, yaklaşık olarak benim de olmuş olacağım kişi olduğun hissine kapıldım; kaderin keyfi, "düşman siyasi sistemin" parçası olmasaydı, –bizim diye, ya da yalnızca Berlin diye niteleyebileceğim dünyanın bu görece küçük parçasına, beni bir oğlan çocuğu olarak getirmek isteseydi eğer. Ama şimdi senin ve benim çocukluğumuz, ergenliğimiz, gençliğimiz arasında bir sürü yıkıntılar, binalar, ağaçlar, çalılar, çayırliklar dışında, farkımızın yalnızca cinsiyetlerimizden daha fazla bir şey olmasına katkıda bulunmuş duvarlar, tank barikatları ve madalya, ikramiye, özel izin hırsıyla tutuşan sınır nöbetçileri duruyordu.

Sana benzediğim konusundaki kuşkum ya da arzum bir yakınlık sağlamadı; bu kuşku ya da arzu çelişkiliydi, açıklanamazdı, belki de yalnızca duygusal bir sanıydı; hâlâ öyle, öyle de kalacak. Birbirimizle uzlaşmıyor ve de uyuşmuyorduk, ne dışsal olarak, ne de başka bir biçimde. Daha çok, aklıma önce şu cılız "karşıt" kelimesini getiren bir şeyler seziyordum. Bunu tezat olarak da adlandırabilirdim, bu kelime fazlasıyla tamamlayıcılığı, yani bütünlenmeyi anırtırmıyordu eğer. Benden köklü bir biçimde farklıydın, şimdi her zamankinden daha da farklısın mutlaka. Seni anlamak uğruna– daima yanlış yorumlarla, hatalarla, karşı darbelerle süren– girişimlerim düpedüz bencilceydi muhtemelen.

Belki benim için temsil ettiğin kişi ya da şeyle, yani yabancıyla kurduğum mahrem ilişki üzerinden kendimi de araştırabilmeyi umuyordum, ve kendimde bulacağımı sandığım ya da sanmak istediğim şeyi sende keşfetmek, sadece daha tehlikesiz görünüyordu bana. Benim asla yapmayacağım, ama anladığım şeyler yapıyordun. Senin direndiğin yerde ben teslim oluyordum, tıpkı bana öğretildiği gibi kendi isteğime rağmen; ne var ki, o isteği bana ne pahasına olursa olsun boyun eğmemeyi gösterdiğin zaman yeniden hissedebildim ancak. Benim beceremediğim bazı şeyleri, sen başarıyordun; buna karşılık ben de senin hiç girmedüğün bazı durumların üstesinden geliyordum. Ve bana şimdi soracak olsaydın, ne mutlu ki asla sormadın bunu, çünkü o zamanlar yalan söyledim, "hayır" derdim; "hayır, seni sevmedim, benim için bir erkek kardeş gibi olmana rağmen (bu kastettiğim şey için daha uygun bir kelime mi bilmiyorum), ama tabii öz kardeş değil, tersine, ben ne zaman istersem benimle yatan, düzüşen, çiftleşen (bu kavramlardan hangisinin üzerini karalamazdın?) bir kardeş."

Sessizlik acı vericiydi; senin bakışlarına da dayanamıyordum artık, ve görünüşe bakılırsa önümüzdeki beş dakika için, en azından bu beş dakika için kimsenin bir planı ya da hiç değilse bir önerisi yoktu. Bu kez ben yaptım o öneriyi ve bu beni sizden daha çok şaşırttı. "Dinleyin gençler," dedim bir jimnastik hocasının zinde tavrıyla, "şimdi gerçekten de gitmeliyim, bazı işler halletmem gerek. Ama pazar günü için daha iyi bir planınız yoksa birlikte yemek yiyebiliriz, benim evde, Moabit'te. Kuşkonmaz yaparım, yanına da küçük şnitzeller. Yoksa et sarmasını mı tercih edersiniz?"

Yüzünden anlamlandıramadığım bir şey geçti, ancak ardından ifaden aydınlandı; öylesine muazzam bir biçimde aydınlandı ki, sanki daha şimdi yukarıya kalkmış kaşlarının üzerindeki alının kırışıklıkları arasına gizlenmiş tüm o karanlık düşünceler ortaya çıkmış ve bir saniye içinde çiftleşmeye hazır ateşböceklerine dönüşmüş gibi oldu. "Harika," diye bağırdın, "uzun zamandır kuşkonmaz yememiştik."

Bir peçetenin üzerine telefon numaramı, doğru olanı, aynı zamanda adresimi yazdım.

"Ha, Moabit... Orası da güzel bir yer, değil mi, Ben?" dedin neşeyle ve tuhaf bir biçimde yayarak, sanki mutlaka aklında tutmak istediğin bir fıkra anlatmışım gibi.

Akşam saat altı için sözleştik. Kuklamı yeniden paketledim, kartonu bir koltuğumun, çantamı diğerinin altına, gülü de dişlerimin arasına sıkıştırdım ve el sallayarak arazi oldum. Siz daha oturmak istediğinizi belirtmişsiniz.

Dışarıda derin bir nefes aldım, hiçbir şey düşünmeden yürüdüm. Gelip gelmeyeceğiniz konusunda kayıtsız değildim, senden ötürü. Yine de iki gün sonra elimde iki litrelik et suyu, meyve salatasıyla dolu bir çanak, dört kilo kuşkonmaz ve on tane şnitzelle yapayalnız kalmayı umuyor muydum, yoksa daha çok ürküyor muydum bundan, söyleyemezdim; sizi boş yere bekleyecek ve gece vakti bir kez daha her şeyi çok çocuklu komşularımın kapısının önüne bırakacak olsam bile bu kadar çok olmalıydı yemek.

Winterfeldplatz'ın arkasında, "Maymun" adını taşıyan ve sizin üzerinizde davetkâr bir etki yapacak gibi görünmeyen bir dükânda bir bira içtim önce. Bu durumdan sıyrılmış olduğum için memnundum ve seni şimdiden özlüyordum. O zamandan beri dudaklarımdan daha kolay dökülmeyen şu saçma *nylon torba* lafıyla değil de, henüz selofan ya da plastik poşet diye niteleyeceğim (ama kusursuz bir asimilasyon bu tarz küçük kayıpları gerektirir herhalde) türden şeffaf bir çuvala girmemiş bir insanla, üstelik bir erkekle, şimdi bu tarafta da tanıştığımı yavaş yavaş kavradım.

Daha pek çok başka içkilerini tüketmiş olmam gereken barları ertesi sabah hatırlamıyordum, ama saat tam dokuz otuzda çiçek işine gitmiş olmam gerektiğini hatırlayabiliyordum en azından. Mutfakla oda arasında sutyenimi, donumu, ayakkabılarımı, yazlık askılı giysimi, hırkayı ve çantamı buldum. Pencerenin perva-

zında duran diş fırçası bardağında, musluktan özenle su verilmiş, –buna rağmen tamamen solmuş– gülünü de buldum.

Yalnızca palyaço, sanki onu yalnızca düşümde görmüşüm gibi, hiçbir iz bırakmadan kaybolmuştu –onu içinden kesinlikle ikinci bir kez çıkarmadığım ve çıkarmayacağım, pembe renkli, ezilmiş karton kutusuyla birlikte. Ah, Harry, dilerim bu kutu, her nereye kaybolduysa soytarımızı sonsuza dek korusun – köpeklerden, kedilerden ve sözde akıllı yaratıkların bakışlarından.

Yemek boktan bir şey, daha boka dönüşüp de hemen içimizden çıkmak istemeden önce bile. Önümde ne varsa onu alırım, gerektiği kadar çok, mümkün olabildiğince az. Böylesi sonraki yıllarda daha da iyi oldu. Yemek için para harcamak zorunda kalmadım, zaten harca-yabileceğim bir para da yoktu. Ama şimdi, bundan habersiz olanlar arasında... Eğer sana iyi davranmak istiyorlarsa, tabağını ağzına kadar doldururlar. Ve kaşıklamak zorunda kalırsın, yoksa tuhaf tuhaf bakarlar. Kaşığı elimden bırakmadan önce daima övücü birkaç söz söylerim: "Nefis sos, tadı nefis, kavurma süper yumuşak." O zaman yeni sikilmiş sincaplar gibi parlarlar.

IV

İşletmeye kapatılmış Halensee banliyö tren istasyonunun girişi yanındaki tezgâh yalnızca hafta sonları ve şiddetli soğukların bastırmadığı mevsimlerin tatil günlerinde kurulurdu; tezgâhın sahibi, sakin, iri kıyım, belki elli yaşlarında, Christoph'un dediğine göre Doğu Vestfalya şivesiyle konuşan, Franz adında bir herifti. Soyadını asla öğrenemediğim Franz, sabahleyin gül, lale, krikantem, leylak, gerbera ve palmiye yaprağı demetlerini kamyonetinden indirirken ve akşamları aynı şekilde parayı, az çok boşalmış kovaları, güneşe ve yağmura karşı korunak sağlayan büyük şemsiyeyi, iki tahta ayaklığı ve bize, yani bazen Christoph'a, bazen de bana satış tezgâhı olarak hizmet veren görkemli oda kapısını almaya geldiğinde, şişman, sarı-siyah lekeli, dişi çoban köpeği "An" daima yanında olurdu; bu köpek soğuk fûme sosislere karşı için için bir tutku beslerdi, ancak bunun dışında bir tutkusu yoktu herhalde, çünkü asla havlamazdı. Franz ya da ben tezgâhı kurma işini tamamlayıp da, nihayet onun en sevdiği mamayı satan karşıdaki büfeye seğırtinceye kadar kamyonetin kasasından inmezdi bile; hatta o zaman bile önce Franz'ın onu tuhaf bir melodisi olan ıslığıyla çağırması, daha doğrusu davet etmesi gerekirdi.

Ben Christoph'un tarif ettiği Halensee Köprüsü yanındaki yere ilk kez geldiğimde Franz bazı malzemeleri sokağa indirmeye başlamıştı bile, ama beni de bekliyordu muhtemelen; yapmakta olduğu işe yönelik çekingen ilgimin farkına vardı, çünkü her şeyi olduğu gibi bıraktı, bana doğru birkaç adım attı ve tuhaf bir utangaçlıkla selam verdi. Gözleriyle beni bir an süzdü, aşağıdan yukarıya, ardından çekinerek elini uzattı bana; öylesine tarazlıydı ki eli, onun gerçekten de bir bahçıvan olduğunu düşündüm. Franz hiçbir bakışa kızarmadan karşılık veremediği için göğsüme baktı ve dostane olmaktan çok, kayıtsız bir tavırla

konuştu: "Güzel, yeni eleman sensin demek. Şurdaki," bana kerpeten benzeri bir aleti gösterdi, "güller için kullanacağın diken ayıklayıcı. Tezgâhın sağ kenarında makas asılı, yanında bir rulo buket ipi var, onun ve buket kâğıdının yeri şu öndeki göz. Tane fiyatları", kovalara doğru döndü, "sabittir, ama yirmi markın üzerindeki alışverişlerde biraz indirim yapabilirsin. Bu da," bana iki kirli puro kutusu uzattı, "mangır için; küçük olanına banknotlar, büyüğüne de bozuk paralar konacak. Ve burdaki de", açılmış şemsiyenin altındaki bir tabureyi itti ayağıyla, "oturmak için, işlerin tıkrında gitmediği zamanlar için."

Franz bir kez daha başıyla hızlı bir selam verdi, Arı'ya ıslık çaldı ve bir an içinde gözden kayboldular, önce kamyonetin içinde, ardından kamyonetle birlikte.

İlk müşterilerim, muhtemelen büyük alışverişlerini yapmak üzere Charlottenburg'a giderlerken, dükkânların çoğu saat ondan önce açılmadığı için biraz daha zaman geçirmek isteyen üç kadındı. Böylece benim önümde kısa bir ara verdiler, VW'lerinden süzülerek çıktılar ve "taze mal" istediler, "Şöyle on beş mark civarında, rengârenk, yabani ot karışmamış olsun"

Sabırsızlıkları benim yaydığım telaştan daha hızlı büyüdü, çünkü beceriksiz sağ elimde, sayıları ancak onu bulan ama durmadan yana devrilen gereğinden fazla çiçek sapını az çok denetimim altına yani avucumun içine alıncaya kadar durmaksızın yeni baştan düzenlememi –ve şimdi serbest kalan tek elimin, solumun tüm bu ıslak sap uçlarını, demetin zihnimdeki demete hiç değilse bir ölçüde benzemesini sağlamak üzere olabildiğince sıkı sarmaya çabalamasını izlemek zorunda kaldılar. Nihayet eserimi elimden alan kadın hiçbir şey söylemedi; yine sonsuzluk kadar uzun bir zamanda hazırladığım bir sonraki eser de sessizce alındı ve parası ödendi. Sadece hanımların en yaşlısı, üçüncü demetimi kotarmaya hazırlandığım sırada, aşağılayıcı-alaycı bir tür sempati gösterdi bana karşı. "Bütün o salatalıkları bağlamadan, öylece sarın kâğıda. Ben sonra evde kendim yaparım," dedi ve parasının üstünü bıraktı.

Kadınlar gittiğinde bir saatlik bir huzur geldi, alıştırma yapmaya fırsatım oldu. Öğlene doğru daha iyi yürümeye başladı, özellikle de demet şöyle dursun, bir çiçek almak üzere bile geçen neredeyse kimse olmadığı için. Ama saat dörtten itibaren –içki bulutlarına sarınmış– erkekler yanaştıkları ve Christoph'un, "işe ısınma amaçlı işret meclisimizde" parlayan gözlerle "ejderha yemi" diye adlandırdığı şeyi istedikleri zaman beni yine terler bastı. Sevgililer ve anneler günü haftalarca geride kalmış olduğu halde, tıpkı Paskalya'daki gibi sırada bekliyorlar ve elli marklık banknotlarını en ince ayrıntısına, kadar senin bana bir süre sonra verdiğin o güle benzeyen, uzun saplı "Burgonyalar"ın iri demetleriyle takas ediyorlardı; yalnız senin gülün, kelimenin her iki anlamında da soloydu –ve tek olarak da kaldı.

O cumartesi, benim tezgâh başında geçirdiğim üçüncü ve karşılaşmamızdan sonraki ilk cumartesi, daha sabahdan işi erken bırakmak için Franz'ın iznini istemiştim. Üç küçük çocuğu olan, boşanmış bir kız kardeş uydurdum; ansızın hastalanmıştı, öylesine hastaydı ki, yanına gitmem ve kuzucukları beslemem, yıkamam, yatağa yatırmam, uyutmam gerekiyordu... "Tamam, anlaşıldı," diye sözümü kesti Franz, "dinlemek istemiyorum."

Hemen öğleyin geri geldi. Pılı pırtısını toplaması için ona yardım etmek istedim, ama Franz sadece "Kalsın, bırak. Biraz daha satış yapacağım," dedi yalnızca.

"Ne yazık ki, şimdiye kadar da pek fazla bir iş olmadı," dedim utanarak ve puro kutularını Franz'a doğru ittim; ama o yalnızca başını salladı. Franz'ın hesapları gözden geçirdiğini ya da kendime ne ayırdığımı, bahşiş alıp almadığımı, onun o iki puro kutusundan kendime atıştırarak bir şeyler ısmarlayıp ısmarlamadığımı veya parasız çiçek verip vermediğimi bir kez olsun sordüğünü görmedim. Böylece en azından pençelerimize saatte sekiz markı peşin olarak sayan Franz'dan biraz çalmaya başladım, ancak eksik olan yeşillığın miktarıyla puro kutularında kalan paranın tutarı arasındaki farkın fazla açılmamasına katı bir dikkat gösteriyordum. Ne de olsa Christoph'un bu meseleyi nasıl idare ettiğini bilmiyor, sormaya da cesaret edemiyordum, çünkü

bu harika işi yalnızca ona borçluydum. Ve Christoph'un dürüst olduğu ya da en azından benim yaptığım ölçülerde dolandırmadığı olasılığını göz ardı edemediğim için küçük çaplı suç enerjilerimi git gide müşterilere kaydırdım; rakamı Franz'ın bana salık verdiği gibi, kusuratı silerek yuvarlamıyor, tersine fazladan birkaç kuruş daha alıyordum –aslında bedava, daha doğrusu zaten çiçek fiyatının içinde hesaplanmış olan yeşillik, yaprak, ot karşılığında.

Yemeğimizden bir gün önceki cumartesi Franz'a yalan söyledim ve ilk kez çaldım ondan, çünkü Yunan mahsulü kuşkonmaz bile nisan ayının ortasında hâlâ çok pahalıydı. Ayrıca başka ihtiyaçlarımız da vardı; bira, şarap, peynir, meyve, pasta, çukulata, konyak, skoç, armut rakısı...

Pazartesi, sabahtan beri bir düğüne hazırlık yapar gibi çalışıyordum. Etsuyu, içinde küp biçiminde doğranmış elma, portakal, ananas parçaları olan vanilyalı puding ve rengârenk yaprak salatası daha şimdiden hazırды, kuşkonmazlar ateşin üstündeydi. Güzelce, incecik dövülmüş dana etlerini un, çırpılmış yumurta ve galeta tozunda çevirmeye henüz başlamıştım ki, kapı çalındı; baskın; üstelik aşağıdan değil, hayır, hemen ardımdan, daire kapısından. Korkudan pane ununa bulanmış sol elimi saçlarıma götürdüm. Zilin iki çalınışı arasındaki sessizlikte fısıltılar; seslerinizi hemen tanıdım. Sen güldün –yüksek sesle ve pis pis. Saçımdaki yumurtalı galeta bulamacı ve terli bedenime yapışmış lekeli önlüğümle ben de kendimi bir hayli pis hissediyor olsam da, içimden hiç böyle gülmek gelmedi. Erken gelmişsiniz, neredeyse iki saat erken. Yemeğimizin son hazırlıklarını tamamladıktan sonra yıkanmak, taranmak, boyanmak, giyinmek ve masayı kurmak istiyordum. Oysa şimdi ancak önlüğümü göbeğimden çekip alabildim, eski kot pantolonumu çıkardım ve yeniden askılı elbisemi geçirdim üzerime. "Bir dakika, geliyorum," diye aptalca böğürdüm, paldır küldür mutfığa döndüm, iki iskemle devirdim, bir anlık zekâ aydınlanmasıyla bunların üzerinden atlayarak duş kabinine gittim, musluğu açtım, kafamı soğuk suyun altına tuttum ve yükselen gözyaşlarımı sonuçsuz bir çabayla bastırmaya çalıştım. İki üç dakika sonra sular damlayan saçlarımla karşınıza dikildiğimde, bunların gözyaşları olduğunu anlamayacak olmanız biricik tesellimdi.

"Özür dilerim, ama canımız çok sıkılıyordu. Belki de sana yardım edebiliriz biraz?" Sol elin kâğıda sarılmış bir şişe uzattı bana, diğeriyle benim sağ elimi tutmak istedin. Ancak ben kollarımı

göğsümün önünde kavuşturdum ve sen her şey yolunda gibi görünmeyi bırakıncaya kadar baktım sana.

Sen sustun, ama Benno konuştu: "İyi günler. Kötü bir niyetimiz yoktu."

Sessizce salladım başımı; servisleri, tabakları, bardakları, masa örtüsünü, buna uygun kumaş peçeteleri verdim ve sizi odaya yolladım. Ama göz açıp kapayana kadar yeniden bittiniz yanımda; Benno duş kabininin yan paneline yaslandı, sen kışının kenarıyla buzdolabının üzerine ilıştin. İki iskemleyi yerden kaldırmış, üst üste koymuş ve boş duran biricik köşeye itmiş olsam bile küçük mutfağın içi fena halde dardı, her zamankinden de daha dar, ve bir yandan eti kızartır, bir yandan da tavanın üzerinde saçlarımı kuruturken gevezelik ettiğinizi duyuyordum.

"Pek de öyle ortadirek işi sayılmaz, bu mesken," dedin sen.

"Mutfakta duş mu? Yok canım, banyo küveti çok daha güzel olurdu. Şöyle tam ortaya yerleştirdik, lavabonun üzerindeki musluğa da bir bahçe hortumu geçirirdik," dedi Benno.

"Çok nefis koktu gerçekten," dedin sen.

"Aç gezmektense tok ölmek yeğdir," dedi Benno.

"Haydi bakalım, şimdi kapayın çenenizi, kış kış, doğruca odaya, oturun ve ondan sonra açın gagalarınızı; şnitzeller hazır," dedim ben.

Hatırlayabildiğim kadarıyla pek de fena bir akşam olmadı. Yediğinizden daha çok övdünüz beni, bense sizden daha fazla içtim, çok daha fazla. Yemekten pek az, alkolden ise hiç hazzetmediğini, "bozulmuş bir üzüm suyuna" benzettiğin şarabı "iğrenç" bulduğunu, bunları –ve bazı başka şeyleri– bana çok daha sonra itiraf ettin.

O gece bir ara koltuğumdan kalkmış, döşeklerden birine çökmüş ve orada, olduğum gibi uykuya dalmış olmalıyım.

Susuzluktan veya kuş cıvıltılarından ya da camdan içeriye vuran sabah ışığı yüzünden uyandığımda ve etrafıma baktığımda, seni fark ettim ikinci döşegin üzerinde, yalnızca seni; Benno gitmişti herhalde, en azından senin yakınlarında değildi. Yeme-

ğimizden ve benim içki alemimden kalan artıkların durduğu masayı ucu ucuna sıyrarak hole doğru yalpaladım, Benno'ya orada da, mutfakta da rastlamadığım için, buruşmuş ve düğmeleri tuhaf bir biçimde son iligine dek açılmış elbisemi çıkardım, su içtim, her zamanki yerinde, oda kapısının arkasındaki kanca da asılı olmayan bornozumu aradım. Holdeki gardıroptan çektiğim bir yağmurluğa bürünmüş bir halde, parmaklarının ucuna basarak senin yanına döndüm, benim bornozumla örtünmüş olduğunu gördüm; iri, ince ayakların da bornozun altındaydı – ve sonra tamamen gevşemiş, hatta sanki narkoz etkisi altındaymış gibi gerilimden hiçbir iz taşımayan yüzünü gördüm. Çenen göğsüne düşmüş, dudaklarının arasından hiç de sivri olmayan, tersine tuhaf bir biçimde geniş, bir bez parçası kadar gevşek dilinin ucu çıkmıştı. Ve yalnızca ağzın değil, gözkapakların da yarı açık durumdaydı; gözkapaklarının örtemediği gözbebeklerin yukarıya devrilmişti, en azından öylesine kaymışlardı ki, yalnızca göz yuvarlarının beyazı bakıyordu bana.

O pazar gününden sonra hayatımı hiç terk etmedin, ahbapın Benno ise bir daha hiç görünmedi. Bir, ya da en fazla iki kere pek de özel bir ilgi duymadan onu sorduğumda, "Nerde takılıp kaldığı konusunda hiçbir fikrim yok," dedin yalnızca.

Öğlene doğru, akşamdan kalmalığının ağırlığına karşın bir sonraki uyku nöbetine direnebilecek gücü buldum. Döşekten kalktım, kendi yorganımı senin üzerine serdim, dolaptan birkaç parça şey aldım, duş yapmaya, giyinmeye ve kahvaltı hazırlamaya gittim.

Henüz oturmuş, miktarının ölçüsü adamakıllı kaçmış bir pastırmalı yumurtayı iştahsızca eşeler ve fincanımın içine esnerken mutfak kapısında sen belirdin, bornozumun arkasını titreyerek göğsüne bastırıyordun, senin için yerleştirdiğim servisin önüne bıraktın kendini ve ne bir şeyler yemek istedin, ne de kahve içmek, yalnızca bir yudum Cola.

Kendimi berbat hissediyordum, çünkü uzun süreden beri günün bu saatinde ve böyle bir haldeyken hiç ziyaretçim olmamıştı, hele neredeyse hiç tanımadığım, ama buna rağmen kesinlikle kayıtsız kalamadığım biri zaten olmamıştı. Gülümsemeye, karanlık-eleştirel bakışın olduğunu sandığım şeye bir karşılık vermeye çabalarken, yanaklarımın derisinin nasıl gerildiğini, gözkapaklarımla hâlâ nasıl şiş olduklarını, gözlerimin nasıl sulandığını hissettim. Ayrıca önü açık bir elbiseyle uyanmış olduğum, ancak bunun nedenini hatırlamadığım da aklımdan çıkmıyordu. Birbirimize dokunmuş muyduk, yoksa öyle olmuş olmasını mı arzuluyordum yalnızca? Senin eleştirmeyen, ancak yine de karanlık bakışın, nihayet karşılık vermeyi başardığımda, alabildiğine kapalı kaldı –ve benim bakışıma direnmeyi sürdürdü, ta ki ben başımı çevirmek zorunda kalıncaya kadar.

Biliyor musun Harry, nasıl bir hayranlık ve nefret duydum ona, senin o aşırı genişlemiş göz bebeklerinden gelen alışılmış bakışına beni istemeden ezen, benzersiz bir biçimde sakın fakat

boş olduğu için bana sınırsız bir yorum özgürlüğü tanıyan ve buna rağmen tüm anlamlandırma girişimlerinin sana çarpıp dağılmasını sağlayan, beni kara bir dalga gibi durmaksızın geri- sin geri kendime fırlatan o bakışına; Bir yandan gücünü tükettiği insanın, diğeri yandansa güç verirdi.

"E, şimdi?" dedin çapaklı bir sesle.

Ne cevap vereceğimi bilemedim, dakikalarca masanın tahtasındaki bir yanık izine diktim gözlerimi; kendime henüz bir sigara yakmak istemediğim için şişirdiğim burun deliklerimle senin sigaranın kesif dumanını çektim içime. Bir süre sonra meraktan çok çaresizlikten, ne yapmayı düşündüğünü sordum; belki de biraz yürüyüşe çıkabilirdik birlikte.

"Hayır," dedin, "bugün istemem artık. Ama biraz daha dinlenebiliriz."

Dinlenmekten tam olarak ne anladığını kestiremedim. Yatay bir durumda müzik dinlemek, sırtüstü sigara içmek, televizyon seyretmek ve bu sırada şekerleme yapmak; buna benzer şeyleri nitelemek için zaman zaman kullandığın ifadeyle, tüm bu "eylemsizlikler" senin için dinlenmek anlamına geliyordu. Ancak o pazartesi günü bunu bilmiyordum henüz –ve dizlerimin bağı çözülmüş bir halde odama yürüdüm senin peşinden. Döşeklerden birinin üzerine serildim, sense beni şaşkınlık içinde bırakarak, benim üzerime ya da hiç değilse yanıma değil, diğeri döşeğe serildin. Hiç konuşmadan yattık; usulca, neredeyse hiç ses çıkarmadan soluyorduk, tıpkı güneşe çıkmış kertenkeleler gibi; apaçık hissettiğim, hatta işittiğim tek şey saçların çıtırtısıydı, kafalarımız birbirine dokunduğunda.

Senin çoktan uyuduğunu sanmış ve hayal kırıklığı içinde ben de senin gibi yapmaya karar vermiştim ki, yanında ben olduğum sürece kendini bir daha asla kaptırmadığın uzunluktaki konuşmana başladın. Daha on dört gün önce çıkmıştın kodesten; Tegel YIK*, şartlı tahliye, çünkü "cehennem dibinde", Düppel-Süd'de, "Uyuşturucu Maddeler Yasası'nın 35. paragrafı uyarınca

* YIK: Yargısız İnfaz Kurumu

uygulanan, şu ceza yerine terapi tedbirlerinden birine katılmayı kabul etmiştin. Ancak çok geçmeden "bir olay" olmuştu, "kötü bir şey değil, çiftlik kurallarına yönelik küçük bir ihlal sadece", ne var ki, bu yüzden "en berbat sonuçlara" katlanma tehdidiyle karşılaşmıştınız. Bunun üzerine, seninle birlikte "ağır soygun" suçundan hüküm giymiş olan ve zaten genellikle senin fikrine uyan arkadaşın Benno'nun kafasına, "şu kılı-kırk-yancılara son gülenin kim olduğunu göstermeniz, yani "öncelikle tabanları yağlamanız" gerektiğini "sokmuştun"

Bunları ağır ağır, alçak bir sesle ve yatarken söyledin. Ama ben daha "kodes" lafını duyduğumda döşekten fırlamış ve önünde dikilmiştim o klasik pozda: bacaklar açılmış, sıkılı yumruklar kalçalara dayanmış; ancak sen, sanki beni kapalı gözlerinle görebiliyormuşsun gibi alaycı bir ifadeyle ağzını arpıttın yalnızca. Elin bir örümceği taklit ederek yatak örtüsünün altından usulca çıktı, çıplak ayaklarımdan birini yokladı, –tıpkı bir av gibi– bileğimi kavradı ve sıktı; öylesine şaşırtıcı bir güçle sıktı ki, dizlerimin üstüne çöktüm önünde. Sonra kolunu boynuma doldı, ve ben yüzümü senin göğsüne gömdüm. Uyarılmaktan çok heyecanlanmış olsam da, daha fazlasını bekliyordum, sana uymak, hatta yol göstermek istiyordum, ve kot pantolonumun düğmelerini çekiştirmeye başladım, beni içine soktuğun cendere buna izin verdiği ölçüde.

Sanki plastik bir bebekmişim gibi, içimdeki havayı boşaltmanı sağlayan hile –ya da adı her neyse– sivrilttiğin dudacıyla kondurduğun küçük, neredeyse gülün derecede yumuşak bir çocuk öpücüğüydü; saatler sonra bile yanağımı sanki bir şey sokmuş ya da ısırımışasına bir kor gibi dağlayan.

Böyle bir öpücük alacağımı hiç hesaba katmamıştım, ne o anda, ne de yıllarca sonra, aslına bakarsan hiçbir zaman. Ve çocuk öpücüğü lafı da yeterince açık değil, çünkü senin ilk öpücüğün, Harry, bir çocuğun öpücüğü değildi, çocuğa verilmiş bir öpücüktü; ve eğer öylesine inanılmaz bir sevgiyle dolu olmasaydı ve ben öylesine afallamış olmasaydım, şöyle düşünürdüm: "Beni istemiyor –ya da en fazla eğleniyor benimle." Dudakların benim-

kilerden, aslına bakılırsa yalnızca ağzımın sol köşesinden uzaklaştığı ve bu yüzden bana daha da çok dokunduğu saniyeden itibaren anladım ki, bu, böyle öpücüklerin verilmesi gereken bir çağda, bana kimsenin vermemiş olduğu öpücüktü.

Kapıldığım dehşeti, onu izleyen keder ve bir parça sevinç karışımını, 1984 Mayıs'ında, senin Almanyana taşınmamdan iki yıl önce, Ulan Bator'dan Irkutsk'a uçtuğum ve iniş pistinin kenarındaki ormanı fark ettiğim zaman içimi kaplayan duyguyla karşılaştırabilirim yalnızca; gözyaşları içinde gülerек olduğum yerde kalakalmıştım, çünkü bu Sibirya çamlarına bakarken on aydan beri tek bir ağaç görmemiş olduğumu kavradım. Anlıyor musun? Ancak yeniden ağaç gördükten sonra onları özlediğimi anladım, hem de nasıl özlemek!

Senin öpücüğün de benzer bir tatlı acıya neden oldu, özellikle de onu izleyen yanma hissinin muhtemelen yalnızca bir utanç duygusundan doğmuş olması; şunu da ansızın anladım çünkü: Hatırlayabildiğim tüm öpücükler, en eskiye gidenleri bile, senden geleceğini sandığım, ama almadığım öpücüklerdi, ve tersi. Harry, bugün bile üzerime ateş basmadan düşünemediğim, alabildiğine gaddar bir şefkat barındıran, tedirgin edecek kadar zararsız o açılış öpücüğünü, kendine acıma hissiyle henüz yeni tanışmış birine verdin sen; cinsellik taşımayan o öpücüğü aldığı ve hâlâ sürmekte olan o biricik saniyenin öncesinde, çocukken özlemini çektiği şeyin –asla diğer öpüşler değil– tam da bu olduğuna hiç ihtimal vermemiş birine. Ve beni ancak utandıracağı ve belki sana da sıkıntı vereceği için, o zamanlar bilmene gerek görmediğim şeyi şimdi söylüyorum sana: Küçük Soyacığın bir zamanlar sineye çektiği, koca bir lapa lokması gibi boğazına dizilen baba öpücüğü bile, o erkek öpücüklerinden biriydi; onun asla hoşlanmadığı, ama seçeneksiz sandığı, beceriksiz erkek öpücüklerinden biri üstelik.

Ve babamın nöbetini devralan ve sonuçta onun yerine geçen tüm o erkekler de daha farklı ya da daha iyi öpmüyorlardı. Anne ya da büyükanne öpücükleri ise görülmüş şey değildi; ve daha sonraları beni öpen birkaç kadın çıktığında da, bunu yaparken

erkeklerden pek farklı davranmadılar; aslına bakılırsa, genelde de onları tercih etmemi sağlayacak kadar farklı değillerdi erkeklerden.

"Yani, Soya," dedin, ben senin göğsüne yapışmış, dirençsizce bir aşağı, bir yukarı salınırken, "anlayacağın, her bisiklet yarışçısının bildiği gibi, iyi bisiklet pahalı olur, zira tutuklanma emriyle aranıyorum, firar ederek mahkemenin bana zorunlu kıldığı terapiden kaçtığım ve şartlı tahliye koşullarını ihlal ettiğim için. Ve resmi olarak tanınan bir başka dükkânda acilen yeni bir terapi ayarlayamazsam eğer, yine o binaya dönmek zorunda kalacağım."

Konuşmanın anlamını tam olarak kavrayamadım, ayrıca fazlasıyla kendimle, daha doğrusu öpücüğünün beni içine düşürdüğü çalkantılarla meşguldüm hâlâ, ve sordum: "Hangi bina? Ne terapisi?"

İngilizce anlamadığım halde veya tam da İngilizce anlamadığım için, daha önce duyduğum ya da okuduğum bağlamının alabildiğine karanlık olduğunu bir biçimde bildiğim, garip bir melodik tınısı olan şu kelimeyi kullandın o zaman: "Canki." – Bunun ne anlama geldiğini ilk kez senden öğrendim; sözlükte iddia edildiği gibi, "uyuşturucu madde bağımlısı" değil, tersine (insani) fazlalık, hurda, çöp, atık.

Hiçbir zaman korku yüzünden kabullenmedim temizlenmeyi. İnsan delikte tıklı olduğu sürece, yaşamayı sürdürmekle erkenden tahtalı köyü boylamak arasında bir fark yok. Biri ötekinden daha cazip değil. Her şey normal akışını sürdürüyorsa, daima yapılacak işler vardır; mangır bulmakla, mal sotalamakla, damarların bakımıyla, bekleyişin heyecanı ve mal eskisi kadar iyi çıkmadığı için veya insanı yalnızca hasta edecek kadar boktan olduğu için yaşadığın hayal kırıklıklarıyla geçer gider zaman. Ama bir sinek öldürücü darbeyi nasıl öyle huzur içinde beklemiyorsa, insan da gebermeyi beklemes: Beyni yoktur ve yine de yaşar. İyi niyetler yalnızca dışarıya içindir ve bir de yılbaşı için. Ama dışarıya çıkma ihtimali yaklaşırsa, oruç ayı bile yılbaşı olur.

Neden hiçbir tepki gösteremediğimi bilmiyorum, yalnızca o öpücük müydü bunun nedeni; beni ufaltıp çocukluğumun barbarlığına götürmesi, ama tuhaf bir biçimde içimde yeniden küçük olma ve daha pek çok kereler böyle öpülme arzusunu doğurması mıydı? Yoksa senin yanı kapalı gözkapakların ve onların altındaki gölgeler miydi? Sınırın diğer tarafında, küçük ya da büyük rezaletler sırasında defalarca yakalanmış olsam bile, senden farklı olarak, DAC diye adlandırılanının ötesinde, gerçek bir hapisneden annemin iktidarı sayesinde uzak kalabilmiş olduğum için acımaya benzer rahatlatıcı bir his mi duyumsamıştım yoksa?

Nedeni ne olursa olsun bir süre sustum, kararlı ve inandırıcı bir biçimde. Belki de bu yüzden konuşmayı sürdürmek, bana kendinden, sen dört yaşındayken, anneni oturduğunuz evin penceresinden aşağı itmiş olduğu söylenen Neukölln'li bir nakliyatçı olan babandan söz etmek zorunda kaldın. Düşmüş de olabilirdi annen, isteyerek ya da kaza sonucu; çünkü babanın söylediğine göre içerken pek de ölçülü değilmiş eskiden beri, senin dediğine göre ise kederden. Sonra Lüneburg'daki büyükanne'nin yanına gönderilmiştin ve onun ikinci kocası ansızın ölene kadar orada kalmıştın. Zaten okula yazdırılman gerektiği için, baban geri getirmiş ve yeni karısına teslim etmişti seni; Rosi'ydi adı. Ama baban ona yalnızca Rosinante diyordu –başka herkes de. "Rosinante diye çağrılan bu Rosi bizlerden biri değildi, Oberpfalz'lı, katana gibi bir kadındı."

Sözlerine kulak kesilmiştim; *katana* ve *Oberpfalz*, bana sözgelimi *kırılgan* ve *Surinam* kelimelerinden daha garip geliyordu. *Oberpfalz*: Almanya'da bir yerlerdeydi bu. Ama "katana"dan ne anlamalıydım?

"İşte kaba yani..." diye karşılık verdin, "Rosinante kabaydı. Cılız bacaklar üzerinde koca bir göbek, tıpkı Don Kişot'un yaşlı beygiri gibi işte. Ona Rosinante ve bazen de Rosinante Teyze adını Rosi'den daha çok yakıştırmamızın nedeni neydi sanıyorsun?"

Rosinante bir meyhane işletiyordu, *Gül'ün Yeri* diye, "man-

tıklı olduğu kadar uyumsuz da" bir adı olan "havasız, salaş bir ahır" "Ve bu Rosinante'nin eteğine yapışmış, benim yaşımda bir de ufaklığı vardı: şişko Bernd," dedin. Bernd'in "sinirleri bir hayli bozuktu", durmadan ağlıyordu, "sebepsiz yere, ama daha çok da haklı olarak."

Gül'ün tezgâhı ardındaki Rosinante'nin yanında büyümüşünüz, şu Bernd ve sen. Her akşam üzeri plastik kızılderililerinizi ve Lego taşlarınızı oraya sürüklemek zorundaydınız, tabii bir de cep fenerlerinizi; yoksa orası oynamak için fazla karanlık olurdu. Onun dışındaysa "çenelerinizi çoğunlukla kapalı tutmak zorundaydınız" Birincisi, müşterilerin canını sıkmamanız gerektiği, ikincisi, ikinizin arasında zaten nadiren konuşulacak bir konu olduğu için. Bernd, "kesinlikle sana göre değildi", ama "ona karşı tümüyle kayıtsız" da kalamıyordun. Okul defteri senden çok daha önce dürülmüştü. Boyunuz tezgâha ancak ulaştığında, her halükârda ancak bardakları yıkayabilecek veya fıçidan bira çekebilecek ve kendi mamanızı meyhanenin mutfağından kendiniz alabilecek kadar büyüdüğünüzde "ilk joint'i eken" de Bernd olmuştu. Meyhanenin yemekleri hiç değişmiyordu: fûme sosis, domuz sucuğu, köfte, salatalık turşusu, buz gibi soğuk patates salatası. Sizinle gerçekten ilgilenen kimse yoktu. Müşteriler ya aksi ya da dut gibi sarhoş oluyorlardı, veya her ikisi birden... Rosinante durmadan içki dolduruyor, servis yapıyor, müşterilerle kadeh kaldırıyor, yere devriliyor, sızıyordu; babansa ya dingillerin üzerindeydi, veya kırk yılın başında bir yüzünü "yamalı ailesine" gösterecek olursa, "göz açıp kapayana kadar" kayboluveriyordu.

Derken ağustos ayında bir pazar günü –Bernd on iki yaşına henüz basmıştı, sen de on iki olmak üzereydin– senin moruk size "öyle fena bir kötek attı" ki, kendinizi köftelerle öldürmeye, daha doğrusu önce köfteleri, "sonra da bu köftelerle kendinizi zehirlemeye" karar verdiniz. Otomattan dört paket HB çektiniz, filtreleri sigaralardan ayırdınız, tütünü kâğıttan ayıkladınız ve bunu, baharatı ve ekmeği harca katılmış, kızartılmak üzere hazır bekletilen kıymaya karıştırarak yoğurdunuz.

"Rosinante ocağın başında küçük porsiyonlara bölünmüş ve

yassı bir biçim verilmiş köfteleri kızgın yağa atarken en ufak bir şeyin bile farkına varmadı. Köfteler her zaman koktuğu gibi kokuyordu, bir saatin ve bir sürü köftenin ardından, tatlarını da her zamanki gibi berbat bulduk. Önce Bernd'in suratı yeşile döndü ve kusmak için helaya kadar gitmek bir yana, ayağa bile kalkamadı." Küçük bir gecikmeyle sen de onu izlemiştin, senin vurguladığına göre "biraz daha haysiyetli bir biçimde"

Midelerinizin yıkanması için kliniğe götürülmeniz gerekmişti; bunun ardından da günlerce hasta yatmıştınız, tıpkı Rosinante'nin müdavim müşterilerinden beşi gibi, ama onlar bu bütün köftelerinden en fazla ikişer tane yemişlerdi ancak. Bir yandan sizin "altınızdan ve üstünüzden", diğer yandansa tüm etkilenenlerin midelerinden alınanların analizi sonucunda her şey ortaya dökülmüştü. Baban bu yüzden sizi bir kere daha patakladı, ama ancak o "küçük, salak kıçlarınızın ellerini kirletmesinden" korkması için bir neden kalmadığı zaman.

Hayatının "direnmeden kabullendiğin bu son dayağından" tam bir hafta sonra, o "yaşlı bok çuvalı", laf arasında, annenin annesinin, çok sevdiği Lüneburglu büyükannenin "nalları diktiğini" söyledi "kelimenin tam anlamıyla", çünkü evinin arkasındaki çayırda "tavşan yemi biçerken" kalp krizine yenik düşmüştü; tam da sizin intihar girişiminizin başarısızlığa uğradığı gün üstelik.

Bu noktada bir sessizliğe gömüldün; bense hâlâ senin ılık, yünlü göğsünde yatıyordum. Ve ben, sizin kusarak, mide kramplarıyla iki büküm olmuş kıvranarak Gül'ün tezgâhının arkasında birbirinize dolanışınızı kafamda canlandırırken sen uykuya daldın. Benim üzerime de yorgunluk çökmüştü; ve oğlan çocuğu halinle senin ve tanımadığım, daha sonraları da hiç karşılaşmayacağım Bernd adındaki sivilceli bir tüy sakallının görüntüleri yerini başka görüntülere bıraktı:

Senin köfte çağında olduğundan yaklaşık altı ay daha büyüğüm ve küçük kız kardeşim, annem ve babamla birlikte, kır evimizin yakınlarında, gözlerden uzak Brandenburg orman gölünün kıyısındayım. Ebeveynim ve ben, nadiren görülen bir

biçimde keyifliyiz; yalnızca sudan korkan kız kardeşim, adını annemin ikinci idolüne, 1942 yılında Bernburg İmha Kampı'nda katledilen Alman komünisti Olga Benario'ya borçlu olan Olga, bir parça uzakta, dallarını gölün üzerine doğru uzatmış söğüt ağacının dibinde surat asarak oturuyor, çünkü bizim hemen yüz-meye gideceğimizi ve peşimizden gelmesi için onu da çağıracağımızı biliyor, her zaman olduğu gibi boş yere.

Bir metre seksen beş santimetre boyundaki güçlü kuvvetli annem hepimizden önce soyunuyor çınlıçplak, ve muzaffer bir edayla ilan ettiği üzere, "söğütün tepesine" tırmanıyor. Kıyıya gidiyorum, dikkatle, neredeyse gözlerimi ayırmadan, tedirgin, ama onun adına kaygı duymadan bakıyorum ona; hamileliklerinden yol yol çatlamaş, gevşek karnına, sarkık göğüslerine, hava güneşli ve ılık olduğu halde, müstehcen bir biçimde sertleşmiş, ve yine de yeri göstererek, iki beyaz et yığınının tepesine konmuş, kahverengiye çalan göğüs uçlarına bakıyorum; "kabuklu yumuşakçalar gibi," diye düşünüyorum önce; ardından: "et beni gibi." Annem sarıya boyanmış kıvrıcık saçlı kafasını, ileriye doğru uzattığı kollarının arasına kısıtıyor, dizlerini kırarak yaylanıyor ve atlıyor. Bir şakırtı duyuluyor, su geriye, –birkaç saniye boyunca gözden kaybolan– annemin geldiği yöne doğru fışkırıyor. Annem, oluşturduğu bu girdabın açığında, solda yeniden ortaya çıkıyor ve bir homurtu çıkarıyor; eski oyuncak ayımın sırtüstü yatırdığım zaman çıkardığı gibi boğuk bir homurtu. Ardından şen kakhahalar atmaya başlıyor, şimdi bir kolunu da sudan çıkarmış, o kolun ucundaki el bana doğru sallanıyor. "Haydi, kıpırda Soyuşka, ödlekle olma! Şu en tepedeki dalın çatalına tırman. Göster kendini, Soyuş! Balıklama görmek istiyorum, kışkırtı istemem yine." Ve ben tüm cesaretimi topluyorum, kollarımı annemde sayısız defalar gördüğüm gibi başımın üzerinde birleştiriyorum ve kendimi derinlere bırakıyorum. Ve gerçekten de az çok dik bir biçimde dalıyorum yeşil ve hava kabarcıklarıyla dolu suya; kabarcıkların tepesinde, bu kez annemi belki de gerçekten memnun ettiğime sevinerek yüzeye çıkıyorum yeniden. Gerçekten de ağzı kulaklarına varıyor, bana doğru yüzüyor, "Asıl omuzuma, kahraman

kızım!" diyor, çünkü beni en çok sevindiren şeyin bu olduğunu biliyor. Ve annemi ortalayarak sarılıyorum; gergin, yassı kız göbeğim, bir an onun soğuk kıcına sürtünüyor. Annem neşeli suaygın oyununu oynuyor; su püskürtüyor, şiddetle soluyor ve suyun içinde sürüklüyor beni; onun çırpınan bacaklarından birini yakalıyorum ve babamın arkadan bize usulca yaklaştığının farkına bile varmıyorum. Ansızın hamle yaptığında ve küçük göğüslerimi birer yanın limon gibi sıktağında anlıyorum ancak: Bu ondan başkası olamaz. Korku ve acıyla çığlık atıyorum, annemi bırakıyorum, ölüm korkusu içinde çırpınıyorum. Babamın elleri beni bırakıyor –ve nefessiz kalıyorum. Gözlerim karanyor, kulaklarım uğulduyor ve çınlıyor, kolların ve bacaklarım denetimimden çıkıyorlar, çok geçmeden hiç hareket etmez oluyorlar; batıyorum, durmadan batıyorum, ilk baygınlığımın ta dibine kadar.

O gün bu hikâyeyi anlatırdım belki sana, eğer o kadar derin uyu-muyor olsaydın ve aptal annemin asla bir şeylerin farkına varması ve ona tüm o yıllar boyunca hiçbir şey söyleyememiş olmam karşısında kapıldığım çaresizlikle benim de gözlerim kapanmasaydı eğer; ve de mutlulukla, şimdi başka hiçbir yerde değil de, senin yanında olmanın verdiği mutlulukla.

Elinin pantolonumun altına kayması ve karnımı okşamasıyla uyan-dım; atak ve talepkâr değildi, yeni gelen kumaşın yeterince ince olup olmadığını sınavan bir erkek terzisinin eli gibi değildi; hazım sıkıntısı çeken emzik bebeğine masaj yapan bir el gibi de değildi, ama onu andırıyordu biraz. Ve sonunda yaptık o işi; aldırışsızca ya da coşku içinde değil, gerekli bir şey gibi yalnızca, birbirimize ait olmak istediğimiz için. Bu ilk seferinde, ve ondan sonraki her seferde, böylesi mahrem anlarda –kelimenin düpedüz tıbbi anlamında– yokladın beni; asla sınırlı ya da hatta azgın olmadığım halde, beni sakinleştirmen ve yatıştırman gerekiyormuşçasına yokladın. Çabuk gelebileceğimi ve klişeleri yalancı çıkarmayan, tersine gerçekten de, tıpkı ellerin gibi olan aletine güvenebileceğimi biliyordum: aşın ölçüde hassas değil, ama güçlü ve ılık.

Büyük bir teslimiyetle yatıyordun altımda; ne inlemiş, ne de benim gözlerime bakmak için gözlerini açmıştın, ama işimi bitirdiğimi fark edince kendini içimden çektin, kalçalarımı kavradın ve beni "palmiyeden indirdin", kendi ifadenle. "Kodeste geçirdiği on yıl içinde, kadınların hap kullandıklarını unuttu mu acaba?" diye sordum kendime; sana ise, senin açıdan yeterince iyi olup olmadığını.

"İstersen devam edebilirsin," dedin. Ama sözlerini nasıl anladığımı fark edince, bir elinle saçlarımdan yakaladın beni ve aletinden uzaklaştırdın; diğer elinle de benim ellerimden birini, aksi gibi sağ elimi, ağzımın olmasını istemediğin yere çektin. Kabullendim, ama düşünceye de daldım bir yandan ve "Acaba ısıracağımdan mı, yoksa yalnızca aptalca davranacağımdan mı korkuyor?" diye sordum yine kendime, sana değil; oysa gerçekten gurur duyduğum tek şey, oral becerilerimdi. Hiç değilse, yapmama izin vermiş olduğun şeyi sona erdirdiğim zaman, "Öyle olsun," diye düşündüm, "ilerde ikna ederim nasılsa..." –ve bir kere daha yanıliyordum.

Senin için cinsellik, çok geçmeden anlayacağım gibi, dünyanın en doğal şeyiydi, ama en önemli şeyi değildi. Biliyorsun, ben de hoşlanıyordum cinsellikten, ancak yalnızca aşık olmadığım ya da çok aşık olmadığım sürece. Cinselliğin en hoşuma giden, aslına bakılırsa yegâne hoşuma giden yanı, muhtemelen çoğu insan için de olduğu gibi, orgazmlardı, sigortalarımı atıracak ve düşünce sistemimi bir an için şebekeden koparacak şiddetteki patlamalardı. Hayatımın en derin esrikliklerini böyle anlara borçluydum; en esaslı içki alemleri bile, kendimden, herkesten ve her şeyden böylesine kapsamlı bir kopuşu sağlayamazdı. Kraterler tarafından yutulur, ama yeniden püskürtülürdüm, sapa-sağlam, diye düşünürdüm, ve o kraterlerin kenarında tüm dikkatimi yönetmeye verirdim. Başkalannı yönlendirmeyi, bana dokunulmasından daha ilginç bulurdum. Başka hiçbir şey bana bu iktidar ve önem hissini veremezdi. Evet, Harry, iyi bir sevgili olma hırsıyla doluydum; her şeyden önce bu sayede fiziksel

eksikliklerim ağırlığını bir ölçüde kaybediyordu. Senden önce olduğu gibi sonra da bana yaklaşmayı deneyen bazı kadınların ve sayıları pek de ürkütücü ölçülerde kabarıp olmayan tüm erkeklerin benimle yatağa girmek istediklerini deneyimlerimden biliyorum. Bazıları sportif hırslarla, bazıları birer koleksiyoncu gibi; benden başka ne bekleyebileceklerini ben de bilmiyordum. Özellikle de erkekler bana cinselliğin yettiğini, bunun yanı sıra aşk gibi karmaşık bir şeyin beni ancak rahatsız edeceğini ilk bakışta anlıyorlardı. Âşık olduğum zamanlarda çeşitli komplekslere kapılarak acı çekiyor, kendimi çok çirkin, aptal, hastalıklı buluyordum. Ve ecelden korkarcasına korktuğum aşk hastalığının yalnızca bir ilacı vardı: cinsellik –sevimli, ama tapınılan özneye olabildiğince az benzeyen insanlarla yatmak. Ve yine de, Harry, aşka tutulduğumu hissettiğim her seferde, cinselliğim–hem başkaları, hem de benim açımdan –nihayet önemini tümüyle yitirdiği için, ne panzehirlere, ne de hafifletici iktidar şehvetine artık ihtiyacım kalmadığına gerçekten inandığım o yaşlarıma dönmeyi arzuluyordum.

"Kendime ait oda işi belirsiz bir süreliğine ertelendi. Parola şu: Ne pahasına olursa olsun dışarıda kalacaksın. Her şeyi göze alabilirim, 'never more rainbow', madenlerde kürek mahkûmluğu, yarından itibaren kolsuz kalmak ya da iki gün sonra hepten öteki tarafa göçmek, yeter ki cezamanın tamamını çekene kadar kapatmasınlar yeniden. Eğer işaretleri doğru yorumluyorsam ve pazartesi günü bir önlem almayı başarabilirsem, tehlike şimdilik savuşturulmuş olacak, yani hayat neredeyse güzel."

VII

Pazartesi sabahı, kendine seçtiğin döşegin üstünde yalnızca benim bornozum, yastık ve battaniye vardı, ama fırının yanındaki mutfak rafında üç tane taze sandviç ekmeği, içinden bir onluk eksilmiş para tomarım ve bir kâğıt duruyordu: "Dear Soya, acil olarak olarak halletmem gereken bir iş var. Yakında dönerim, mangırla birlikte. *So long, Harry.*"

Geri döneceğinden, tuhaf bir biçimde en ufak bir kuşku duymuyordum, yalnızca başına buyruk olmana kızdım. Kulağıma bir şeyler fısıldayabilir ya da en azından bir öpücük verebilirdin. Ama ilk reçelli ekmeğimin ardından, beni sadece yumuşak huylu olduğun için uyandırmak istememişsin gibi geldi. Seninle geçirdiğim saatler yüzünden bulutlarda uçuyor degildim, neşeli bile degildim, her şeyin bu kadar hızlı gelişmesinden ve artık yalnız olmamaktan dolayı şaşkındım en fazla. Seni karşımda görüyordum, yetişkin bir Batı Berlinli: uzun, atletik hatlar, geniş bir alın, dikkat çekici, ama asaletten kaynaklanmayan bir solgunluk, çukur bir çene, olağanüstü karanlık bakabilen gri-mavi gözler; bu kazanımlarımdan ötürü kendimi bir kadehçik armut rakısıyla kutladım, çünkü Harry, o sabah henüz bir kazanım olarak görüyordum seni. Hapiste yatmış olman –oldukça uzun bir süre üstelik– sana yalnızca fazladan bir asalet katıyordu. Benim geldiğim yerde, insan fıkra anlatmak, çek dolandırıcılığı, halk mülkiyetine yönelik hırsızlık gibi küçük işlerden rahatlıkla on yıl yerd. Bu son söylediğim suçu düşününce, senin bana önemsemeden söylemiş olduğun o laf kırıntısı, "ağır soygun", geldi aklıma ve sözü hiç dolaştırmadan sana bunun ne anlama geldiğini sormaya karar verdim.

"Ağır soygun," diye açıkladın iki saat sonra, bir "eczane soygunuydu", ve "canınızı sıkın" polislerden biri o gece "saçma bir

biçimde" vurulmuştu, ama senin tarafından değil. Zaten sen bu "ne yazık ki başarısızlığa uğrayan uyuşturucu tedariki girişiminde yalnızca erketeye durmuştun, her zaman olduğu gibi" Sana "fütursuzcasına ağır" bir ceza verilmişti, çünkü "tekrarlayan suçlu" sayılmıştın ve henüz "açık bir şartlı tahliyen" vardı. "Ancak şimdi", sigarandan derin bir nefes çektin, "bu bayatlamış hikâyeleri bir kenara bırakalım da, nasıl devam edeceğimize bakalım." Schöneberg, Eisenacher Straße'de "disiplinli bir dernek" vardı, adı Triade'ydi, "Tıpkı Çin mafyası gibi," diye ekledin sırtarak. "Dükkândaki bücür buldogların şefiyle" kısa bir konuşma yapmış, ona durumunu anlatmıştın ve kendisi "meseleyi tamamen umutsuz" bulmamıştı. "Hemen bugün gitmemiz gerekiyor, sen ve ben. Lütfen bebek, kaderim senin ellerinde," dedin; beni yeniden göğsüne çekecek ve alnıma mahcup olduğu ölçüde etkileyici de bir öpücük konduracak kadar kurnazdın.

O zaman tek bir söz daha sormadan ya da söylemeden saçlarımı, ciddi bir görünüm katan at kuyruğu haline getirdim, Helmut-Kohl-hırkamın içine girdim, kimliğimi aldım, seninle birlikte metro istasyonuna doğru yürüdüm.

Oymalı, çift kanatlı, iki yanında gerçek ya da yapay mermer sütunlar bulunan ahşap kapısını benim için açtığın yapı, doğru dilde bina diye adlandırılan ve bizim türümüzden insanların olağan durumlarda ne sebepsiz ne de korkusuzca girecekleri Wilhelm tarzı kışlalardan biriydi. İçerisi biraz dezenfeksiyon ilacı ve kâğıt kokuyordu, yani hastane ve resmi daire karışımı. Uzun, geniş koridorlar –hem hastaneye, hem de resmi daireye uygun olarak– beyaza boyanmıştı; bir yerleşim planı, piktogramlar, çeşitli küçük lambaların, veznelerin, zillerin üstlerine, altlarına ve yanlarına yerleştirilmiş isimler ve rakamlar yazılı levhalar vardı.

Giriş katındaki doğu koridorunun sonunda, sol koldaki son kapıya, üzerinde isim ve numara yazılı olmayan tek kapıya vurdun. Ve kapıda bir zil de olmadığı halde bir çınlama duyuldu; sert, aceleci ayak sesleri duydum; kapının bizim tarafımızdaki kolunun aşağıya indiğini ve ardından otuz yaşlarında, kısaca

boyu, tıknaz bir adam gördüm önce; floresan lambalarının parlak ışığında belli belirsiz

"Eh, gelin bakalım içeriye," dedi adam ve ne bana ne de sana uzattı elini. Kapı arkamızdan kapandığında, göz ucuyla kapının iç tarafına yapıştırılmış Che Guevara afişini seçtim. İçerdeki üç yazı masasından birinin önünde bulunan dört katlanır iskemleye doğru yürürken konuşmayı sürdürdü adam: "Adım Joe, Harry'nin zaten bildiği gibi, yalnızca Joe. Ya senin?"

"Soya Edith Krüger, Moabit, Birkenstraße on bir numarada mukim," diye karşılık verdim, bir gramofon plağı gibi cızırdayarak. Bu Joe'nun biraz önce benimle senli benli olurken kullandığı kışla-avlusu-tonu hoşuma gitmemişti; bunun farkına varmamıştıydı.

"Krüger mi?" diye tekrarladin sen ve bir fırsatını bulduğunda, soyadlarımızın aynı olduğunu açıkladin. –Evet, Harry, aynı "idi", çünkü senin artık tanışamayacağın yarı-eşcinsel İsviçreliyle yaptığım geç ve kısa evlilikten beri adım Maiwald oldu.

"Soya yeterli bizim için," dedi Joe. Ardından ikimizin, senin ve benim, hafta sonuna kadar refakat grubu denen bir topluluk oluşturmamız gerektiğini açıkladı. Triade'nin ilk basamağı için en az sekiz, daha da iyisi on veya on iki, "*clean*, yani herhangi bir güçlü uyuşturucuya bağımlı olmayan, güvenilir insana" ihtiyaç duyuluyordu. Bu insanların iki ay boyunca seni "vardiyalı olarak" evlerinde yatırmaları, "yedirmeleri, anlamlı işlerle meşgul etmeleri, terapi oturumlarına getirmeleri ve tekrar almaları" gerekiyordu, "ama mutlak bir dakiklik içinde" "Zamana özen göster, saatle yaşa", bir bağımlının öğrenmesi gereken en önemli şey buydu. "Birkaç dakikalık bir gecikme bile, ister senden kaynaklansın, ister refakatçi hayranlarının birinden, buradan atılmana neden olur, ve bunun ne gibi sonuçları olacağı, Harry, umarım bok gibi aşikârdır senin için." İkinci basamak birinciyle aynı zeminde yürüyecek ve "çoklu toksik deneyimlerinin gözden geçirilmesini, kişilik profilinin oluşturulmasını" ve "direnç eşiğinin yükseltilmesini" hedefleyen, yüz yüze konuşmalardan oluşacaktı. Bu konuşmaları, "toplu yaşam evresi" süresince ve "sen

ihtiyaç duyduğun takdirde" belki biraz daha uzun bir süre, Joe ya da onun meslektaşlarından biri düzenli olarak sürdürecekti seninle; gösterdiğin gelişime bağlı olarak haftada iki veya üç defa. Üçüncü Triade basamağı ise "tam bağımsızlığa atılacak adım" olacaktı, "yani ev ve iş aramak, resmi kırtasiye işleri" Ayrıca bu son aya dağıtılmış olarak, "dört ani uyuşturucu madde denetimi" daha yapılacaktı ve sonra bu işi başarmış olacaktın. Joe konuşurken, gözlerini bir an için bile senin üzerinden ayırmadı, ne senin ne de benim bir soru sormak için değerlendirmeyi beceremediğimiz bir soluklanma arasının ardından ellerini bir kez çırpıtı ve emrini verdi: "Pekala Harry, sen şimdi benimle geliyorsun. Sen, Soya, burada bekle."

Katlanır iskemlede yalnız başıma oturuyor ve Joe'nun adının gerçekten de Joe olup olmadığını, seni nereye götürdüğünü ve orada senden ne istiyor olabileceğini, planının öngördüğü denetimcileri neden "groupies" diyerek alaya aldığını ve "bok gibi aşikâr" lafının ne kadar ahmakça bir buluş olduğunu düşünüyordum; özellikle de bu söz, kendini Joe diye tanıtan, sözümona otoriter bir bahçe kurbağasının ince dudaklı koca çenesinden çıkıyorsa eğer, bir Joe eksikti.

Sonra ayağa kalktım, ama sigara içmeye gitmek yerine, görüldüğü kadarıyla daha yeni döşenmiş ve taşınmış odada dolaşmaya başladım. Odada bitki, raflarda kitap yoktu, kulplu bir fincan ya da bir bez bebek bile yoktu, Comandante'ninki dışında resim de yoktu –ne rezopal kaplı yazı masasının üzerinde, ne de yeni beyaza boyanmış, dokulu kâğıtla kaplı duvarlarda– yalnızca Batı Berlinli bir ilaç şirketinin en gözde ürününün reklamını yapan, birinin, muhtemelen Joe'nun küçük, özenli elyazısıyla güncel sayfasına kırmızı, mavi, yeşil rakamlar, harfler, noktalar ve çizgiler doldurmuş olduğu bir takvim vardı. Bir süre işaretleri inceledim, ama bu titiz karmaşayı anlamlandırmayı beceremedim.

Geri döndüğünüzde senin solgun, nemden parlayan yüzünde kırmızı lekeler vardı ve buna rağmen bir biçimde rahatlamış bir izlenim veriyordun. Artık Joe'nun yüzü de o zorlama sertlik ifa-

desini taşııyordu pek; bakışları donuktu, hatta belki de bir parça hayal kırıklığı taşıyordu ya da yalnızca yorgundu. Her iki elini bize doğru –bana sağını, sana da solunu– uzatarak konuştu: "Bu işi Cuma günü saat on dokuza kadar yetiştirmeye bakın. Tüm grubu burada istiyorum. Aralarında gerçekten çalışanlar da olabilir, bu geç randevu saati o yüzden. İş sana düşüyor, Soya. Bu Harry'nin kambur arkadaşlarından bir şey çıkarabilmemiz pek mümkün değil. Ve söyle seninkilere, Harry'ye adayacakları her saat için bir marklık ödenek alacaklar, ayrıca yol parası ve yemek, deterjan ve posta pulu karşılığı olarak da toplu bir ödeme yapılacak. Bu onların karar vermelerini bir parça kolaylaştırabilir."

Joe elimi bıraktı, ama seni henüz bırakmıyordu –ve bücür-adam-teleskoptan-bakıyor sahnesini canlandıran bir komedyen gibi, arkaya doğru çarpılmış gövdesiyle senin önünde duruyor, gözlerine bakmaya çalışıyordu; sen başını önüne eğmiş olduğun halde. "Sen yarı saat on birde idrar kontrolüne geliyorsun; ben yeni bir program yapınca kadar, daha sonraki günlerde de... Eğer bu iş yürümezse gösterinin geri kalan kısmı yatar ve şartlı tahliye danışmanını aranın."

Joe bu sözlerin ardından yanlara açılmış kolları ve aralanmış parmaklarıyla bizi kapıya yönlendirdi; kapı aralığında, karşıdan vuran parlak ve titrek floresan ışığında silüeti enselenmiş bir suçluyu andırıyordu –ya da gün batımında Berlin'deki kavşaklardan birinde duran bir trafik polisini.

Eisenacher Straße'den aşağıya, metro durağına doğru yürürken kolunu boynuma doladın, elini yakamdan içeriye soktun. Boynumda hissettiğim ılık nefesin, ensemdeki tüylerin kabarmasına neden oldu. "E, Soya," diye tısladın kulağıma, "bir kakao içmeye gidelim mi?"

Başımı iki yana salladım, ama karşımıza çıkan ilk kahveye çektin beni; ve kahvenin eşiginden içeri adım attığımız anda, birden kahve değil, "çok bol buzlu bir duble Baileys" çekti canın. Benim için ise, sormaya gerek bile görmeden, yarım litrelik buğday birası ısmarladın.

Pazartesi gecesı uyuyamadım; benimle yatmak ister gibi görünmediğın için değıl yalnızca. Kendi döşegine uzanır uzanmaz bağlantıyı kestın. Nadiren olduğı gibi, tamamen kapanmış, yalnızca bir parça titreyen gözkapaklarının içinden gözlerine bakmaya, alnını kınştırmış o rüyadan seni belki de geri getirmeye çabaladım bir süre. Ama döşegin kenarından uzaklaştım sonra, –gürültü yapmaktan kaçınarak– bir bloknot, bir kurşunkalem ve telefon defterimi aradım. Daha iyi düşünabilmek için, mutfak masasının üzerindeki kül tablasının yanına bir şişe şarapla bir de kadeh koydum.

Kimi çağırmalıydım gemiye, yanımıza? Burada henüz çok fazla insan tanı mıyordum. Hem bu insanların arasında, benim sana, yani göründüğü kadarıyla temiz, en azından bugünkü idrar sınavını vermiş olsa da bir cankiye ihtiyacım olduğı için onlara ihtiyaç duyduğumu anlayışla karşılayacak birileri neden olsundu ki? Bu iş zaman alacaktı, dakiklik emri, özgürlüğe düşkün bu ruhlar üzerinde, yani bizim gibi aylaklar üzerinde caydırıcı bir etki yapacaktı.

Telefon defterimi gözden geçirdim, bloknotun en üstteki sayfasına yaklaşık on beş isim ve numara aktardım ve bunlardan sekizinin yeterli olacağını söyledim kendi kendime. Ama ya kandırabileceğimi umduklarım sonuna kadar dayanamazlarsa, belki birdenbire yolculuğa çıkmak zorunda olduklarını hatırlayarak, iki ayın dolmasından çok daha önce havlu atarlarsa? Bu konuyu Joe'ya sorabileceğim geldi aklıma –yoksa sormamak daha mı iyi olurdu?– ve neyse ki, onun sözünü etmiş olduğı parayı da hatırladım yeniden. Sonuçta söz konusu olabilecek yaklaşık yirmi kişiden, yani duvarın bu yakasında yaşayan ve hiç değılse koordinatlarına sahip olduğum yirmi yetişkinden hiçbirinin hali vakti, fazladan bir parça parayı geri çevirecek kadar iyi değıldi. Ve Joe'nun söylediğine göre toplamamız gereken en az sekiz kişiden ikisini şimdiden bulmuştum bile: ben ve büyük bir ihtimalle Christoph. –Benim çok iyi bildiğim gibi, her kadının karşısında olmasa bile, genelde kolayca havaya girebilen Christoph, şimdi seni bulmuş olduğum için yanış dışında kaldığına sevinecek ve

benden küçük bir arkadaşlık hizmetini esirgemeyecekti. Hem zorunlu kalırsam çiçekçi tezgâhındaki ortaklığımdan çekileceğimi söyleyerek şantaj yapabilirdim ona; ancak bu da benim, yani bizim, sorunlarımızı daha da keskinleştirir ve büyütürdü. Eğer meteliğe kurşun atmasaydın, daha tanıştığımızın ikinci gününün sabahında tek söz etmeden bir onluk ödünç almazdın zira, ve ben biraz önce ne senin Baileys'ini, ne de kendi biramı cebimden ödemek zorunda kalırdım. Bu işin mali açıdan nasıl yürüyeceği hakkında seninle konuşmam gerekecekti, sen uyanır uyanmaz; "olabildiğince yumuşak, gerektiği kadar açık," diye düşündüm, düşündüm, düşündüm ve yorgunluktan neredeyse körleşmiş gözlerimi bir kere daha boşalmış kadehime diktim.

Başımı mutfak masasından kaldırıp dibine kadar boşalmış üç şarap şişesini çöp torbasına tıktım, yüzümü yıkayıp tereyağını buzdolabından, ekmeği de torbasından çıkardığım sırada gün ağarıyordu. Bir bardak musluk suyunu diktim başıma, pişirdiğim kahveyi termos şişesine doldurdum, yağ sürdüğüm bir dilim ekmeği iki ısırıkta mideye indirdim, giyindim, küçülmüş hazinem sutyenimin içine soktum ve yeniden sana bakmaya geldim.

Yatık sabah güneşi kirli pencere camlarından içeriye, parlayan nemli alnına vuruyordu. Battaniyeyi kaldırdım, yine bornozumu giymiş olduğunu gördüm hislenerek; saçlarını, kaşlarını, dudaklarını okşadım; hiçbir şey hissetmedin. Şimdi uzanacak olursam öğlene kadar uyuyacağımı biliyordum, oysa birkaç saat içinde grubumuzun adaylarını aramak zorundaydım. Dışında bir parça yürümek dışında ne yapabilirdim ki?

Güvensizlik diye nitelemek istemediğim, bulanık bir ihtiyat hissi beni gerisin geri dönmeye ve acil durumlar için duş kabini- nin arkasına sakladığım iki adet yüzlük banknotu da yanıma almaya ittiği sırada neredeyse aşağıya varmıştım.

Uzun zamandan beri bu kadar erken bir saatte Moabit sokaklarına çıkmamıştım; öte yandan Moabit sokakları da nadiren gördüğüm, daha doğrusu hiç görmediğim kadar boştu. Bu alışılma-

dık sessizliği bozan tek bir araba bile yoktu neredeyse; yalnızca ebabil kuşları tepede, bulutsuz gökyüzünde çığlıklar atıyor ve sinekleri ya da birbirlerini kovalıyorlardı. Adamın biri, Waldstraße/Turmstraße köşesindeki yirmi dört saat kapanmayan barın ardına kadar açık penceresinden sarhoş suratını çıkardı, yılgın bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı, geri çekildi, perdeyi kapadı ve dünyadan koptu. Kırmızı çiçek açmış küçük bir akdiken ağacına cıvıltılar içinde bir serçe sürüsü kondu; minik kuşlar ağacın dallarına yerleştiler ve şikâyetle başladılar, öyle yüksek perdeden değil, daha çok ürkek-tiz seslerle; sanki biraz önce yaptıklarının yanlış bir şey olduğunu biliyor, ama doğrusunun ne olduğunu bilmiyorlardı. Batı Limanı önünde demirli bir mavnanın güvertesine tepeleme yüklenmiş atık camlar öylesine baştan çıkarıcı bir hainlikle parlıyordu ki, ne tam anlamıyla oraya bakabiliyordum, ne de başımı kararlı bir tavırla çevirebiliyordum.

Rihtım duvarının üzerine oturdum, sigaramın izmaritiyle bir sonrakini yaktım ve Spree'nin sularına baktım. Güneşin sıcaklığı, ortaya çıkışından beri, beni bizzat senden bile daha fazla ele geçirmiş olan ve çok yakında anlamlı bir faaliyete dönüşeceğini sandığım girişkenliğimi felç ediyordu. Bana bir görev düşmüş olduğu, şimdiye kadar daima başarmış olduğum gibi, bir şeye karşı değil, bana ihtiyaç duyan, "kaderi" –bunu biraz gülerек söylemiş olsa da– "benim ellerimde" olan biri uğruna nihayet yeniden savaş verebileceğim bir yanılgı mıydı yoksa?! Uyuyan yüzün gözümün önüne geldi, öylesine solgun, bana sınırsız bir güvenle öylesine doluydu ki, önümüzdeki haftalar ve ayların masal gibi geçeceğinden umutlanma cesaretini ben de buldum; çocuk oyuncacı olacaktı –bizim, senin, benim, Christoph ve Joe'nun, tamamlamak üzere yalnızca altı kelleye daha ihtiyaç duyduğumuz on başlı, yani ejder gibi güçlü bir takımla çocuk oyuncacı olacaktı.

Saat sekizden hemen sonra Batı Limanı kantininde karton bir bardakta aldığım kakao ve yarım etli ekmeğin parasını ödedim ve muhtemelen bundan böyle hayatımın geri kalanı haline gelecek olan yürüyüşü sakın bir tavırla sürdürdüm.

Saat onda yeniden Turmstraße metro istasyonundaydım. Ve Christoph dışında, meselemiz adına kazanmak istediğim insanlardan hiçbirinin saat ondan önce uyanmayacağından korktuğum için, önce Karlstadt'tan tıpkı kaybettiğim cüzdanıma benze-yen ve onun kadar ucuz olan bir cüzdan ve oldukça pahalı, kırmızı bir bornoz satın aldım, çünkü benim bornozum sende kalabilirdi; ama benim de bir bornoza ihtiyacım olacaktı, hiç değilse arada bir.

"Dayanmak zorundasın, ne olursa olsun. Sonu daha bile güzel olacak o zaman. Altı üstü akşamları iki, üç Diazem'e bakar, Triade-Joe işerken ciğerini bile bildiği malının aletine bakmayı kesmezse eğer. Ama neden yapsın ki bunu? Ona sahte bir idrar örneği kakalamak zor olur, hileleri biliyor, bir sosyal hizmet görevlisi değil o. Ve hepten toz olmak, İspanya'ya ya da onun gibi bir yere tüymek yürümez, meteliksizlikten. Şu sıralardaki bön bakışlarımla hiçbir keş benden bir şey satın almaz."

Evde değildin yine; ancak saat tam on birde Joe'nun yanında olman gerektiğini ve en erken bir saat sonra dönebileceğini biliyordum zaten. Dolayısıyla oturdum, telefonu kucığıma çektim. Başka bir zaman olsa en zor yerinden başlardım, ama bu kez en kolay yeri bile yeterince zordu. Neredeyse hiç tanımadığım insanlardan yardım dilenmek, benim de neredeyse hiç tanımadığım birini ne pahasına olursa olsun yanımda tutmak istediğimi ve bu yüzden kendilerine muhtaç olduğumu açıklamak utandı-nyordu beni.

Bu saatte çoktan yollara dökülmüş olduğunu düşündüğüm halde, numarasını diğerlerinden önce çevirdiğim Christoph, telefonun ikinci çalışında cevap verdi. "Sen misin, ne güzel. Ben de tam şimdi seni aramak üzereydim," dedi neşeli bir sesle, benim bir söz söylememe fırsat vermedi ve hasta olduğunu, "hasta yazıldığını", çünkü üniversitenin artık dayanılır olmaktan çıktığını ve hafta sonunu Londra'da geçirecek olan Bruce'a katılmak istediğini anlattı. "Çiçek hizmetini" hemen bir kere daha

üstlenip üstlenemeyeceğimi, yani önümüzdeki cumartesi günü onu yerine bakıp bakamayacağımı sordu.

Sabah havasını içime çektim, konuşmasının ortasına daldım: "Yaparım tabii, ama ancak sen de bana, daha doğrusu bize, olağanüstü önemli bir meselede koltuk çıkmaya hazırsan." Bu açılışla Christoph'un dikkatini çekmiştim ve seninle, benimle, Triade-Joe'yle ilgili derli toplu birkaç cümle söylemeyi bile başardım. "Lütfen, Christoph," dedim, "başta yapman gereken tek şey bu grup toplantısına gelmek, sonrasında ister hasta ol, ister başka bir yerde, benim için fark etmez. Ne zaman istersen bakanın senin yerine," tezgâhta da, Harry'nin yanında da, yapacak daha iyi bir şeyler bulduğun ve çalışacak zamanın olmadığı her seferinde yerine bakanım. Zaten sana ait olan ve sırf bazen engelin çıktığı için bana düşen paranın üçte birini sana vermeye de hazırım. Belki Franz'ı üzerine biraz daha koymaya kandırabilirim bile; sonuçta onun yeşilliklerini gayet iyi okutuyorum, hem şimdi hızlı mevsim de başlıyor. Ve yalnızca bilgin olsun diye söylüyorum, Harry için de para var; o parayı da alacaksın –ve en baştan söylüyorum, Harry'yle sen ilgilenen de, senin vardiyalarını ben üstlensem de fark etmez."

"Öyle olsun," dedi Christoph, "siz ikiniz, yani sen ve şu Harry birbirinizden kopacak gibi görünmediğinize göre, ben de sana bir iyilik yaparım herhalde, bu senin tatlı, küçük zehirli mantarına gereğinden sık bahçıvanlık etmediğim sürece. Ama önce ona daha bir alıcı gözle bakmam lazım."

Fazla açıldığım ve Christoph'u adım adım sıkıştıracağım yerde, ona cömertçe ve nedensiz yere rüşvet dağıttığım için kendime öfkelen dim, ama hiç değilse artık hayır demeyeceğini umabili rdim şimdi. Ve Christoph gerçekten de bana çok şey ifade ettiği için, "kesinlikle anlamsız bu diğerkâmlık deneyine bir kereliğine atılacağını" söyledi; ayrıca tezgâhtaki gelirlerimden "üçte-birlik-pay fikrini de son derecede makul" buluyordu.

"Kaldırım değiştirdim, tanınmamaya çalıştım ve buna rağmen T.'nin beni gördüğünü kesinlikle gördüm. Çenesini kapalı tutmaya-

caktır Yalnız: Beni nerede arayacaklar? Bilen tek kişi, benim eski ahbab B. Yine de ona bir biçimde haber uçurmalıyım, ama bunun için önce bulmam gerek. Ve iki günden beri sanki yer yarıldı içine girdi."

Christoph'un kasten genizden gelen ağdalı bir vurguyla söylediği vedalaşma lafı "Çav, Bella" hâlâ kulaklarımda çınliyordu, ve sen sessizce arkamdan yaklaşp ensem dokunduğunda nasıl devam etmem gerektiğini düşünüyordum; alfabetik sıraya göre mi yoksa sezgilerimle mi? Korktum, çünkü ikinci anahtarımı döşegin yanına bırakmış olduğum o anda gelmedi aklıma. Süslü, yeşil renkli plastik bir saç tokası fırlattın bana, geri aldın, diğer elinle kırılmış lülelerimden birini tuttun, tokayı bir kuaför becerisiyle taktın, başımı öptün ve gerçekten de güzel görüldüğünü söyledin.

"Gelmen uzun sürdü," dedim.

"Bu parçayı bulana kadar, bütün sandığı eşelemem gerekti," dedin, alabildiğine uysal bir ifadeyle, sanki sesimdeki serzenişi hiç fark etmemişsin gibi. Parmakların, tokayı ve giderek boşalıp ağırlaşarak karnına gömülen başımı okşadı. Daha bir sürü insanı aramam gerektiğini düşünmek istemiyordum artık; gömleğini açmak, dilimi göbeğine ve seni de yere bastırmak istiyordum, ama sorumluluk duygusunun inatçı bir tortusu baskın çıktı sonunda ve beni ya da hatta bizi ele geçirmeye çalışan, umursamazlık, kibir ve özlem duygularının bu şehvetli karışımını etkisiz hale getirdi.

"Bu işe katılabilecek birini tanıyor musun?" diye sordum.

Bakışlarıma karşılık vermeyen bakışın gevşedi ve bulanıklaştı, sanki dokunsam ağlayacak gibiydin. Buna uygun bir ses tonuyla, "Belki" dedin, kot pantolonunun kış cebinden taklit deri bir cüzdan çıkardın ve içinden bir parça sararmış, iki renkli fotoğraf aldın; resimlerden birinde siyah bir at ve onun çok güzel, genç binicisi görülüyordu, diğerindeyse aynı kız bir kanepe'nin köşesinde yalnız başına oturuyordu. Aralarında uzun, inci bir kolyenin salındığı, bir sutyen tarafından sıkıştırılmamış dik göğüslerinin yarım kürelerini kolsuz, uçuk mavi bir bluz sanyordu. Ortadan ayrılmış, kabank-düz sarı saçları omuzlarına kadar

iniyordu; hafifçe aralık, boyasız kırmızı dudakları ve sık kirpiklerinin altında öne eğilmiş bakışıyla dikkatini yoğunlaştırmış, belirgin bir zarafetle kendine bir sigara sarıyordu.

"Bu Maria," dedin, "bir su damlası kadar temizdir, yalnız bir süreden beri bana yazmaz oldu." Ve ayrıca "gerçek Hristiyanların kızı" olan bu Maria'nın "Münster yakınlarında bir köyde yaşadığını" ve "uzun süreli mahkûmlara açık bir kalbi" olduğunu anlattın; alabildiğine narin bir yaratıktı ve san bir kâğıda yazdığı son mektubu insanın içine işleyecek kadar yalındı. Seni üç kere hapiste de ziyaret etmiş, sana Incil'den bölümler okumuş, elini tutmuş, "faltaş gibi açılmış iri, mavi gözleriyle" sana bakmıştı, ama ona "askıntı olmak" ya da bizzat istediğin fotoğrafları "otuzbir malzemesi olarak kullanmak" asla gelmemişti aklına.

"Münster," dedim donuk bir sesle, "biraz fazla uzak değil mi orası?" Senden gizlemekte güçlük çekmiştim kıskandığımı –ve ona gıpta ettiğimi, özellikle de bunu. Aslında kıskançlığa eğilimli değilimdir, hele yetişkinliğimde hiç olmadım. Ama sadece sefil bir sahiplenme ihtiyacını ele veren bu onursuz duygu o zaman yine de avucuna aldıysa beni, daha çok gıpta ettiğim içindi bu –daha güzel olan o öteki insanın çekiciliğine gıpta ettiğim içindi. Üstüne üstlük adı bir de Maria olan bu taşralı masumiyetin sözüm ona çok değerli saflığına yönelik o riyakâr hayranlığın, bana vurulabilecek en haince darbeydi. Daha dün benimle yalnızca düzüşmek istiyor, ama saksafon çaldırmak istemiyordun, peki ya bugün?! Ben senin postunu kurtarmaya çalışırken, sen uğrayabileceğin kayıplara aldınış etmeden, rüştünü muhtemelen henüz ispatlamamış, sicim gibi ince, saman sarşını, muhtemelen düşük tutulmuş harçlık parası aksi halde arpaya, kaşağı yağına, yalancı incilere ve çiçek desenli san mektup kâğıtlarına yetmeyeceği için, kendine hazır sigara bile almayan, –ayrıca bir Maria'ya hiç de yakışmayan– duman zevkini sarma tütünle gideren bir at delisine duyduğun aşkı itiraf ediyordun bana.

Hayır, Harry, başka hiçbir şey sormadım; Maria'nın telefon numarasını ve adresini de sormadım. Ve onunla tanışmak istemediğimi, yani onu gruba almak değil, sonsuza dek, çok şükür

ki, sekiz saatlik tren yolculuğu mesafesinde bulunan köyünün kilisesinde kaldığını ya da o boktan beygirinin sırtında ormanların en karanlıklarında kaybolduğunu bilmek istediğimi, hiç değilse bunu, anlamayı başardın galiba; çünkü başka tek bir söz söylemeden, o iki küçük resmi gerisingeri soktun göt cebine –ve bir daha da hiç ortaya çıkmadılar.

Bir süre daha yanımda, masanın başında dikildin, kırgın suskunluğumun üzerine boşalmasına sessizce katlandın, sonra "Yorgunum" diye homurdandın ve yatak örtüsü ve döşekle birlikte mutfığa taşındın. Peşinden gelmemi istiyor gibi görünmüyordun.

Maria-hikâyesi yüzünden kararın keyfim, galiba daha sonraki telefon konuşmalarını gereğinden fazla yalvarır bir tonda yürütmememi ve bu da –üç saatin ve on yedi çağının ardından– yalnızca gerekli olan sekiz erkek ve kadını biraraya getirmemi değil, ayrıca bir de yedek üye kazanmamı sağladı.

Gururla mutfığa, senin yanına seçtirim; dinlenen, belki gerçekten de yine uykuya dalmış karaltının önünde kollarımı kavuşturup dikildim ve avazım çıktığı kadar bağırdım: Hey, Harry, tam isabet. On koruyucu meleği düşürdüm ağıma. –Başından beri hiç değişmediği için bunun farkına varman mümkün olabilir miydi bilmiyorum, ancak seninle konuşan sesimi işittiğim her seferinde kendime biraz yabancılaşıyordum, çünkü kullandığım ve senin zevkine uygun düşüğüne inandığım kelimeler, daima bir an önce düşündüklerimden farklı oluyordu. Hoşuma giden, ama bana uygun düşmeyen bir rol oynuyordum; bu sahte oyunumun farkında olduğun halde mi hoşlanıyordun bundan, bunu, Harry, bilmek isterdim –hem yalnızca kibrimden ötürü de değil.

VIII

"Aman ne güldüm şu bir avuç boyalı palyaçoya. En komikleri de Clara, leş gibi orospu parfümü kokan, aşk şiirleri yazan, güya bir zamanlar bale yapmış, aşırı solcu bir denizanası. Benim gibi diri sosislere düşkündür kesin. Ona Klaracık derim ve küçük parmağımda oynatırım kendisini. Şu geçkin Schwarzwald kızı, Marlene de hiç zahmet verecek gibi durmuyor. Saçları fino gibi yapılmış bir yudum sirkeye benziyor, ama bir grupta şarkı söylüyormuş ve Doors'a bayılıyor. Kendisinde bütün plaklarının olduğunu söylüyor. Öyleyse güzel saatler bekliyor beni! Sonra bir de şu Julia var, muhtemelen daha buluş çağına erişmeden kurumuş, her bakımdan tahta gibi düz bir teyze; yeşil oyuncak hayvan gözlerini kederle meclise dikti ve kendisine Juli dememizi tercih edeceğini söyledi, çünkü kısa süre önce bir Romeo'dan ayrılmış. Juli geceleri cenaze levazımatçısı Grieneisen şirketinin nöbetçi telefonuna bakıyor; kuyumculuk eğitimi görmüş oysa. Geçtiğimiz üç yılda yazları kendi yaptığı moda takılarını satmış Fromentera'da. Ama bu yıl gitmiyor, hem benim yüzümden hem de birbir güçlkle kazandığı çil çil paralar nasıl olsa hemen dağılıyormuş etrafa, otel odalarına, plaj şezlonglarına, sangriaya. Birinin adı Frank, ressam ve Doğu'dan gelmiş, kabasakallı bir antika, onunla geçireceğim zamanda kendisine modellik yapabileceğimi söyledi. "Sorun değil," dedim, "portre mi yoksa nü mü?" Karısı da bizim kulübe üye, bacakları boynuna kadar çıkıyor, patilerini bir duvarcı ustasından almış, ağzını da Klaus Kinski'den ve onunla aynı mesleği yapıyor. Bulaşık yıkamayı, temizlik ve ütü yapmayı bilip bilmediğimi sordu sadece. Hepsini yapacağım zamanı gelince, hem de öyle bir yapacağım ki, benden böyle boktan bir şeyi bir daha asla beklemeyecek. Thomas sarışın bir Niederrheinli, ve onun kankası Christoph, deri pantolon giymiş bodur bir Bavyera'lı, kendilerini gerçek gözük-

ralardan sayıyorlar İyi de onların gözlerini karartacak ne olabilir ki? Malı nerde, nasıl bulacaklarına dair tüyolar mı? Harry'den, Ayı'dan biraz karate öğrenmek mi? Yedek adamın adı Marc, Amerikalı, heykeltıraş, ete kemiğe bürünmüş sükûnet timsali ve aralarında beni bir biçimde etkileyen tek kişi."

Benim hakkımda, Harry, çıt yok, burada bile, notlarının –ya da sen bunlara ne diyorsan– görece ayrıntılı bir bölümünde bile. Neden yokum ben, sanki hiç karşılaşmamışız gibi? Kuşkulanımdan biri, daha dostane olanı, defterinin bir ev araması sırasında, yeni bir tutuklanma halinde, eski tanıdıklarının beklenmedik bir ziyaretinde... yabancı, yani yanlış ellere geçmesinden korkmuş olman; ve böyle bir durumu zamanında önlemek, belirsiz bile olsa, beni işaret edecek olası her metin yorumunu daha başından dışarıda bırakmak için beni toptan gizlemeyi gerekli gördün. Sana asil bir gerekçe tanımayan ve kendi adıma daha acı verici olan, ama birincisiyle tamamen uyumlu ikinci tahminim ise umurunda bile olmadığımdır, tıpkı bu koca dünyada kendi hayat iksirin ve yeniden kodese düşmekten duyduğun korku dışında hiçbir şeyin umurunda olmaması gibi.

"Anyway," derdin, sen olsan; beni gerçekten nasıl gördüğün, benden hoşlanıp hoşlanmadığın ya da ne ölçüde hoşlandığın hakkında tahmin yürüterek aklımı kaçırabilirim, çünkü senin gözünde, kendimi tekrar ediyorsam affet, yazılı tek bir hece kadar bile değerim yoktu –ya da *okunabilecek* her heceyi yazmak için kendini frenlediğin kadarıyla vardı işte. Çoğu zaman oldukça tek yanlı konuşmalarımızı– ve yalnızca birbirimize söylediğimiz sözleri değil, benimle birlikte, benim için ve işte bana karşı yaptığın ya da yapmaktan kaçındığın her şeyi –tıpkı bir kitaptaki gibi saklayan fil hafızam olmasaydı eğer, yalnızca düş görmüş olduğuma, hâlâ da gördüğüme inanmam gerekirdi.

Ancak defterin dokuzuncu sayfasındaki bu yontulmamış kibri, on, on bir ve on ikinci sayfalarda böylesine utanmazca dışavuran, acemice olmakla birlikte, portrelenen kişilere hiç benzemediği de söylenemeyecek ve alçaklık noktasında bazı metinlerine

en azından eşdeğerdeki o karakalem çizimler hangi cehennemin dibinden çıkıyor?

Ah, Harry, seni yalancı dolma; sana bazen daha çok, bazen daha az olsa da gayretle destek olmuş insanları bir takma adla ya da yalnızca isimlerinin ilk harfiyle değil de, açık isimleriyle anmaya iten şey neydi? Burada bana ayrıcalık tanıdığın yollu kuşkumu daha nasıl koruyabilir ve sakınmak amacıyla beni suskunlukla geçiştirdiğine inanabilirim hâlâ? Triade gibi anahtar kelimeler ve grubumuza katılan diğerlerinin özgün adları üzerinden bana varmak tüm ahmak aynasızlar için, hatta cephenin senin tarafında yer alan, daha parlak sayılamayacak gençler için bile kolay bir iş olurdu. Ve senin bu dipsiz nankörlüğün neden özellikle Marc'ı sakınıyor? Ve Joe, Clara, Marlene, Julia, Frank, Hanna, Thomas ve Christoph sana iyi şeyler dışında ne yaptılar ki? Sana yardım etmek istemiş ve yalnızca benim hatırım için bile olsa yardım etmiş olan insanlara karşı bu garez neden?

Tamam, Clara tek bir sözüne, hele bir zamanlar birtakım taşra sahnelerinin Tutu'sunda hoplayıp zıpladığına hiç kimsenin inanmadığı yaşlı, şişko ve kesinlikle kötü niyetli bir inekti. Ve kuşkusuz bazen günde on, hatta yirmiye varan sayılarda en utanç verici, üstüne üstlük en kalpsiz cinsinden aşk şiirleri yazıyor ve sponsorluğunu Batı Berlin Sosyalist Birlik Partisi'nin yaptığı ideolojik zırvalarla bulduğu her fırsatta bizi canımızdan bezdiriyordu. Ama yine de sana en gevreğinden kurabiyeler pişirip açık çaylar hazırlamadı mı? Yoksa seni saniyesi saniyesine terapi seanslarına mı yetiştirmede, hatta bir keresinde saat sabahın sekizinde?

Ve R harfini bir kanarya kuşu gibi yuvarlayabilen Marlene, seninle tatlı-ekşi çorba içmeye gitti, bir keresinde bana bizzat itiraf ettiğin gibi, bazı akşamlar seni uyutmak için ninniler söyledi –ve muhtemelen seni uykusuz da bıraktı, çünkü neresinden bakarsan bak, ondan hoşlandığın belliydi ya da sen gelmiş geçmiş en büyük riyakârdın.

Ya yeşil oyuncak hayvan gözlerine sık sık fazlasıyla derinden baktığın Juli? Sana güya kuyumculuğunu kendi yaptığı ve bir

daha üstünden hiç çıkarmadığın bir gümüş kolye hediye etti. Bu aptal, miskin, duygusal, zayıflama hastası ve buna rağmen bir hayli karaktersiz keçiyi sevmemenin tek nedeni de bu değil.

Ve ortalıkta saatlerce sürttüğünüz zamanlarda senden kodes hikâyeleri anlatmanı beklemeyen, sana istediğin kadar dondurma ve pasta ve ayrıca üç Brezilya kirkayağına yetecek kadar çorap satın alan, o iğrenç karikatürlerini asla kendisine göstermediğin Frank; muhtemelen onun çizdiklerinin ne kadar iyi olduğunu en azından sezdiğin için. Seni çizdiği –üstelik hiçbir zaman çıplak olarak değil– kâğıtlarda yaşayan biri gibi görünüyordun: cesur ve bezgin, kederli ve komik, kurnaz ve ahmak, ve tüm bunlar aynı anda.

Ya sana yatak çarşaflarını ütölemeyi öğreten ve –senin ütü yapmanı izlerken– senin için fazlasıyla uzaklardaki Thüringen’de, doğduğu şehir Erfurt’u alabildiğine alaycı bir biçimde ve özelemlerle anlatan, aldığı rolleri senin önünde oynayan ve prova etmekte olduğu karakterin hoşuna gidip gitmediğini soran, yani seni kendi Batılı izleyicisi kadar ciddiye alan Hanna?

Doğrudur mutlaka, Thomas ve Christoph seninle ne yapacaklarını pek de bilemediler, ama bu ancak daha sonraları anlaşıldı ve ancak daha sonraları ortaya çıkan ağırlıklı bir gerekçesi vardı. O andan itibaren Clara, Marlene, Hanna da, hatta Juli bile seninle aralarına mesafe koydular, ama Frank koymadı, Marc koymadı, ben koymadım, sonunda bombayı patlatan –ve seni de aynı şekilde berhava edebilecek olan– Joe bile koymadı; düşünebileceğin gibi, ilerde yeniden döneceğim o aynı gerekçe yüzünden.

Grubumuzun ilk kez buluşacağı o cuma akşamı biz ikimiz kararlaştırılan saatten bir saat önce Eisenacher Straße’deydik. Sana yolda, "so sophisticated" bulduğun için satın almış olduğum, "anarşist karası" yeni gömleğini giymiştin, ben eski *sweatshirt*’ünü koyduğumuz torbayı taşıyordum. Ben gözlerimi metro istasyonuna doğru kaygıyla dikmiş, sigara üstüne sigara yakar ve arada bir terlemiş avuçlarımı kadife gibi yumuşak ince pamuklu-

nun örttüğü geniş omuzlarına sürerek kuruturken, sen umursamazları oynuyor, tarağı saçlarında gezdiriyor, nane şekeri çiğniyor, kas gevşetici hareketler yapıyordun.

Gerçekten de geleceğine söz vermiş olan herkes yeterince erken geldi; sana ve birbirlerine çekingen ya da meraklı bakışlar yönelttiler, beni selamladılar, neredeyse hiç soru sormadılar; koridordan aşağı, Joe'nun kapısına kadar peşimiz sıra geldiler, sanki o kapının arkasında onları yalnızca Halk Eğitim Merkezi'nin ücretsiz eğitim kurslarından biri bekliyormuş gibi.

Bizi saat tam on dokuzda içeriye alan Joe, bir kez daha ne senin, ne benim, ne de herhangi başka birinin elini sıktı. Üç yazı masasından biri, muhtemelen Joe'ya ait olan kenara itilmişti; onun yerinde yanın daire biçiminde yerleştirilmiş on iki sandalye duruyordu

"Geldiniz demek, iyi akşamlar o halde. Şimdi oturun lütfen," dedi Joe, özellikle umursamaz bir ifadeyle; ama doğru hatırlıyorsa eğer, bakışlarımızın kesiştiği anda, gözlerinde yine de bana ya da en azından kanıtlamış olduğum örgütsel hırsla yönelik komitacı bir saygı parlıyordu. Çünkü böyle bir enerjiye sahip insanlar olmasaydı, ki Joe bunu çok iyi biliyor gibi görünüyordu, müşteri yokluğu yüzünden, mutlaka iyi kazandıran işini çok geçmeden kaybederdi kesinlikle.

Oturmak yerine, derslikteki bir doçent gibi aşağı yukarı yürüyen Joe, adının "Joe, yalnızca Joe" olduğunu ve sana biraz para verileceğini, ayrıca bu terapinin anlamını bir kez daha açıkladı; terapinin başarısı hepimizin "sahiplenmesine", "kurallara" uymamıza bağlıydı, ki bu, "burada bulunan herkesten çok" senin için geçerliydi tabii. "Neden söz ettiğimi," dedi Joe, "biliyorum. Ben kendim de damarlarıma rahatlıkla milyon değerinde zehir pompalamışımdır, ve kodeste de yeterince uzun süre kaldım. Sen, Harry, benim bakış açımdan daha işin başındasın, ilk vuruşu yaptığın zamanlardan beri bir gün bile yaşlanmadın. On iki, en fazla on üç yaşındasın sen ve aptal, açgözlü, işe yaramaz bir cankiden başka hiçbir şey değilsin..."

Bu noktada Joe'nun sözünü kestiri. "Şimdi ne demek canki burda," diye ciyakladın tuhaf biçimde ince bir sesle ve sandalyeden hafifçe doğruldun, "Kürtlerin kurtuluş savaşına böyle destek oluyorum ben."

Bu itirazın komik olduğunu düşünmüş olabilirdin, ancak Clara dışında kimse gülmedi. Joe sana uzun, küçümseyen-merhametli bir bakış yöneltti; ona eşlik eden sözlerden çok daha fazlasını söyleyen bir bakış: "Öyle olsun, Harry."

Joe'nun bile tadını çıkarır gibi görünmediği, sıkıntı dolu bir sessizliğin ardından, seni neyin beklediğini anlamak için tek tek her birimizin adını, telefon numarasını, mesleğini ve "hobilerini" söylemesini istedi. Sonra sorularımız olup olmadığını sordu yalnızca. Sorumuz yoktu; yalnızca Thomas, bu durumda "çabaların karşılığı olan bedelin" nerede ve ne zaman ödeneceği hakkında bilgi istedi. "Ayda bir kere," diye başından savdı onu Joe, "burada yeniden buluştuğumuz zaman. Saatleri daima dikkatle yazın yani. Ve bu delikanlının dakik olması gerektiğini unutmayın. Herhangi bir sorun çıkacak olursa, bir telefon etmeniz yeterli."

Hepimiz sigara tiryakisiydik ve bu yüzden Joe'nun bizi bu kadar çabuk bırakmasına sevindik. Solda, bir sonraki caddede bulunan kafe Kuğu Gölü'nde kendimize birer Kola ya da bira ısmarladık ve bir yandan da önümüzdeki iki haftanın "Harry-Planı"nı yaptık. Beklediğimden daha kolay oldu, özellikle de hafta sonlarını çoğunlukla benim yanımda geçireceğin ve birinin engeli çıktığı zaman yerini almaya daima hazır olacağım zaten bilindiği için.

Bunu izleyen dönemde yalnız kaldığın bir an bile olmadı neredeyse. Birbirimizle nöbetleşerek, yakından tanımadığımız diğer dört bağımlıyla ya da çoğunlukla Joe olan Triade görevlilerinden biriyle yalnız geçirmek zorunda olduğun terapi seanslarına götürdük seni. İşin bittiğinde, aramızdan sırası gelmiş olan kapının önünde seni bekliyordu ve o nereye isterse peşinden gitmek zorundaydın; bir sinemaya, bir bara, bir eve, onunkine, benimkine... Artık yanında refakatçin olmadan bir yere gitmene izin yoktu, idrar denetimleri de dahildi buna; ama çok geçmeden bu denetimler iki günde bir yapılmaya ve bazen katı Joe tarafından değil, çeşitli stajyerler tarafından denetlenmeye başlandı.

Eisenacher StraÙe'ye bu sabah yolculuklarını neredeyse daima biz ikimiz yapıyorduk, çünkü diğer *groupie*'lerin ilkesel olarak cumartesi ve pazar günleri ve ayrıca çoğunlukla hafta arası geceleri seni bana getirmeyi ya da teslim etmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi. Bunun nedenini hiç sormadım. Muhtemelen, uyudukları sırada sorumluluk üstlenmek onlara fazla ağır geliyordu; ya da onların aşk hayatlarını dinlemenden, buzdolaplarını boşaltmandan, cüzdanlarıyla birlikte sıvışmandan... korkuyorlardı. Ama belki de sadece kendini benim yanımda, en iyi kız arkadaşının yanında, en rahat hissettiğine inanıyorlardı.

İlk ay çok iyi geçti. Aldığım işsizlik yardımından ve çiçek parasının, Christoph'a sökülme zorunda olmadığım, kaçak kazanılmış bölümünden geçiniyorduk. Seninle birlikte işemeye gitmediğim ya da senin başka birilerine teslim edilmiş olduğun zamanlarda fakirhaneyi ve ardından kendimi temizliyor, çorbalar pişiriyor, seni ve Clara'yı ya da seni ve Juli'yi ya da seni ve Frank'ı bekliyordum, çünkü onlar bir tabak mercimek yemek ve bir kadeh şarap

içmek üzere seninle yukarı çıkmaktan hoşlanıyorlardı.

Sonra iki kişi kaldığımızda televizyon seyrediyor, Marlene'nin plaklarını dinliyor ya da karanlıkta sessizce yatıyorduk; sen kendi Kola'nı içiyordun, ben de şarabımı. Ve en geç üçüncü şişede, bana ait olduğuna inandığım aletini kavırıyordum. Ve bir akşam –ilk anda işitsel bir sanrı olduğunu düşünmüştüm bunun –‘Bebek’ dedin bana– ve canımı sıktın. Üzerinden inerken inledim: Bana öyle deme, ‘Bebek’ deme!

"Neden ki?" diye sordun, "Bebekler pembe, yumuşak ve tatlı olurlar, tıpkı senin gibi. Hem biraz ekşi süt gibi de kokuyorsun, benim koca, yuvarlak bebeğim."

Bunun üzerine ben: "Ekşi kokmuyorum, ekşidim. Başka bir şey söyle, ama ‘Bebek’ deme."

Ancak sen, Harry, dinlemiyordun bile; tersine, durmadan o aptal lafı tekrarlayıp duruyordun. "Bebek, Bebek, Bebek... diyordun usulca ve ağzımın kenarlarını öylesine incelikle öpüyordun ki, dilim dolandı ve neredeyse nefesim tılandı. Beni oyuna getirdin ve ardından yüzünü kucağıma gömdün, nihayet. Ve eğer hâlâ bir iradem kalmışsa eğer, ona rağmen çıkardığım şekilsiz sesler bir bebeğin ağlaması gibi tınlıyordu, yani mutsuz gibi, mutlu olduğum halde.

Bir zaman sonra uyudun, uyumaktan daha çok sevdiğin bir şey yoktu zaten; ama ben uyanık kaldım ve yıllar önce yaşamış olduğum bir şeyi düşündüm. O gece, bu hikâyenin seninkinin karşılığı olduğunu sandım, ona bir cevap değilse eğer, ve bunu sana anlatmak istedim; ancak bu kadarla kaldı. Çünkü bu konuda hiç konuşmamış olmana rağmen, zaman içinde senin hikâyelerden pek de hoşlanmadığın izlenimini edinmiştim, ne anlatmaktan, ne de dinlemekten. – Şimdi, Harry, seni sıkamam artık, ben konuşurken uykuya dalamazsın, artık cümlelerimin ortasında odadan çıkamaz, dakikalar sonra yanıma dönüp araya yumuşakça mesafe koyan o benzersiz tarzınla soramazsın: "E, sonra?"

'63 ekiminin bir pazar akşamıydı. Mantar toplamak, ama aslına bakılırsa, günlerdir ruhuma çöreklenmiş, nedenini bilmediğim o

iç sıkıntısını dağıtmak üzere, banliyö treniyle Königs Wusterhausen'e gitmiştim sabahdan. Ama yağmur yağmaya başladığı için ormanın kıyısına kadar bile gelememiş, tren istasyonunun barına girmiştim –ve orada takılıp kaldım.

Bar erkeklerle doluydu, aralarında şimdiden çift görmeye başlamış gibi görünenler hiç de az olmadığı halde gözleri parlayan tuhaf erkeklerle. Ve hepsi de dövmeliydi, bazılarının yalnızca kolları değil, elleri ve boyunları da, hatta yüzleri bile. Wilhelm adında hırpani bir herifin sağ burun kanadının yanındaki uzun lacivert lekenin bir *kodes* gözyaşı olduğunu ve böyle kodes gözyaşlarının yalnızca "birkaç yılcık yatmış tiplerde" bulunduğunu öğrenmiştim. – Senin palyaço bebeğinin, Harry, sadece cam gözlerinden birinin altına boyanmış bir damla yaş yüzünden bana o denli şüpheli görünmüş olması hiç de uzak bir ihtimal değil; ama belki de bu bağlantıyı ancak şimdi, Wilhelm'i ve kodes gözyaşı kelimelerini hatırlarken kurmuş olabilirim.

O ve barda toplanmış olanların çoğu, Wilhelm'in bana anlattığına göre, "resmî bayramlarımızın en yücesi" vesilesiyle bir hafta önce affa uğramış ve bir gün önce de Altenburg yakınlarındaki "Braunkohlentagebau Regis-Breitingen Ceza İnfaz Kurumu'ndan" tahliye edilmişlerdi; ve şimdi, son üç ay boyunca ray döşeme işinde çektikleri eziyetin karşılığı olan "şu birkaç sefil kuruşu" tüketene ve "tahtalı köyü boylayana" kadar "içme vaktiydi" işte.

Neden yattığını sormadım, yalnızca alkol banyosu yapmak için neden özellikle istasyon bannı seçtiğini ve Berlin'e gitmediğini sordum.

"Biz, yani ben ve şu arkadakiler," Wilhelm (kendisine Willi demememi rica etmişti, ama kendisi bana inatla Sonya diyordu) başparmağıyla omzunun üzerinden arka tarafı işaret etti, "bu civardanız, ayrıca meyhaneci de bir zamanlar bizdendi. Hem zaten nereye gidecektik ki? Kanlarımızın bizi beklediğini mi sanıyorsun? Yok canım, uçuşan gömlekleriyle ocağın başında dikilip bize lahana sarması haşlamıyorlar, alakası yok."

Wilhelm'in güçlü omuzları, yerli kızılı, köylü bir suratı ve

yaşlı, donuk gözleri vardı. Hoşuma gittiği için mi onunla kafa çekiyordum, yoksa daha çok tersi mi geçerliydi, artık hatırlamıyorum; tek hatırladığım hoş bir vakit geçirmediğim, özellikle de Wilhelm, bize art arda ısmarladığı onca meyve rakısına rağmen ne rolünden, ne de tabureden düştüğü, tersine her yeni sevkiyatta küçük kadehini benimkine vurup dostça bir sesle "Haydi bakalım şerefine, Ufaklık," diye mırıldandığı için.

Saatler sonra –dışarıya kesif bir karanlık çökmüştü çoktan– yeterince gevşemiştim. Kısa bir süre tezgâha gitmiş ve elinde bir anahtarla dönmüş olan Wilhelm kolunu belime öylesine sıkı doladı ki, düşmem, hatta tökezlemem bile mümkün olmadı, ve beni dosdoğru dumanaltı olmuş barın içinden geçirerek bir kapıya doğru götürdü. Wilhelm'in, şimdi bizi bekleyen şeyi acilen istediğini ya da buna ihtiyaç duyduğunu sanmıyorum. Ancak fırsat çıktığından ve ben de el altında olduğum için, Ben-dışarıyım-töreninin yerine getirilmesi gerekiyordu muhtemelen. Üstelik Wilhelm yeterince bağış ya da yatırım yapmıştı ve sonuçta benim de bir yerlerde uyumam gerekiyordu –ve daha önce onun gibi biriyle, yıllarca kürek mahkûmu olmuş, şimdi affedilmiş ve özgürlüğü, kim bilir ne kadar kısa sürecek biriyle hiç yapmamıştım.

Kapının arkasında küf kokan, küçük bir oda vardı. Ayaklı bir lambanın pilili şapkasından, açılarak yatak haline getirilmiş kanapeyi örten paçavraya sarı bir ışık sızıyordu. Wilhelm gözü-kara rolü yapmadı; sandaletlerimi, bluzumu, eteğimi, sutyenimi ve donumu çıkarırken bakmadı bile. Ancak onun yanına oturup çıplak bacağımı, onun henüz pantolon kumaşı altındaki bacağında ısıtmaya başlayınca dokundu bana; ateşli bir biçimde değil, hoyratça değil, tersine beceriksiz bir dikkatle, sanki ben, kolayca zarar görebilecek ya da hatta tehlikeli olabilecek bir yabancı maddeymişim gibi. Wilhelm'in avuçları kuru ve sertti, parmak uçları çatlamıştı, öyle ki her dokunuşu biraz kaşındırıyordu; ve Wilhelm elini sırtımdan aşağıya, o çatallanan noktaya kadar indirirken, kapının üzerindeki ince, aydınlık aralıktan bize kadar ulaşan, boğuk olsa bile pek sessiz sayılamayacak bar gürültüsüne rağmen çıkırtı sesini duydum. Sonunda Wilhelm de

enine çizgili atletini çıkardı, kemerini ve fermuarını açtı, beni kanapenin kenarına doğru ittirdi, dizleriyle bacaklarımı araladı ve sıkıcı, ama hedefine kilitlenmiş aleti, tıpkı kör, kaygan, başlangıçta tümüyle başına buyruk bir yaratık gibi içime girdi. O ileri geri, sabırsızca ve yine de dikkatini pek vermeden hareket ederken, ben de omuzlarındaki, kıllı göğsündeki, kollarındaki mavi-yeşil-kırmızı tasvirleri inceledim. Alevlere tutulmuş iki kalp, bir gemi, boş bir darağacı, bir gül, ağzı kulaklarında sırtan bir kaplumbağa vardı, hoşuma giden ve okşamayı denediğim bir kaplumbağa; ancak Wilhelm kaplumbağayı barındıran sağ kolunun üst kısmını bükerek onu benden öylesine uzaklaştırdı ki, ancak gövdeyi kaldırmam mümkün olsaydı ulaşabilirdim ona.

Sana Wilhelm'i o gece mi anlatmak istemiştin, yoksa bir başka gece miydi? Ama bir seferinde, onca uzun zaman kodeste kaldığın halde neden tek bir dövmen bile olmadığını sormuştum sana, yoksa böyle şeyler Batı kodeslerinde yaygın değil miydi? Sizin tarafta yalnızca adi suçluların "birbirlerini boyadıklarını" anlattın. Ancak sen, tam da "uyuşturucu sağlamaya yönelik suçlar" ve bağımlılığa bağlı soygunlar yüzünden "alındığın" için, kendini daima bir solcu olarak görüyordun, "eşkiya" olarak değil. Senin için söz konusu olan asla palazlanmak değil, kendini ve senin gibileri "beslemektir" Ve yalnızca devletin kazancına ortak olamadığı ya da olmak istemediği uyuşturucuları "yasadışı ilan etmek, solcuları suçlu saymakla", onları "sıradan suçlularla" aynı kefeye koymakla aynı anlama gelirdi, ve asıl suç olan da buydu, çünkü devlet "şiddet uygulayamazdı", en azından kendini demokratik diye niteleyen bir devlet. Siyasiler, yani anarkolar, RAF'çılar ve diğer teröristler de uzun süre "yatacaklar" ve "yine de bilinçli bir biçimde" birbirlerine küçük tasvirler kazımayacaklardı, belki şu barış güvercini dışında. Ama –ironik bir biçimde kar beyazı tüylerinden çok benzersiz saldırganlığıyla tanınan– tahtalı kumruyu andıran böyle Picasso tarzı bir barış dövmesi hiç fark edilmezdi herhalde, siyahi bir kızılın derisinde olmadığı sürece, ve bu türden biriyle de o güne dek hiç karşılaşmamıştın, ne içerde ne dışarıda.

Wilhelm işini çok geçmeden bitirmişti ve bunun böyle olması beni memnun etti. Uyuyakaldı, başka ne olacaktı? İki, üç saat onun yanında, soğuk duvarın dibinde yattım, horlamasını dinledim; susuzdum, bir türlü huzur bulamadım. Meyhanede mırıltılar söndüğünde, meyhaneci, doğru tahmin ettiğim gibi bardakları yıkadığı için, artık yalnız birbirine çarpan bardak sesleri duyulurken yerimden kalktım, giysilerimi toparladım, giyindim, odanın kapısını açtım ve ardımdan yine kapadım.

"Günaydın," dedi meyhaneci.

"Saat kaç?" diye sordum.

Meyhaneci: "Üçü geçti. Yakında ilk tren hareket eder."

Yağmur bir gün öncesine göre daha şiddetli yağıyordu. Sefer tarifesine bir göz atmam, dörde on kalaya kadar beklemem gerektiğini anlamama yetti. Neyse ki üstü kapalı olan peronda titreyerek ve köpek gibi yorgun bir halde dikiliyor ve bir yere oturmalı mıyım, yoksa olduğum gibi kalmalı mıyım bilemiyordum. Bir yandan aralarındaki nemli, yapışkan şeyi artık o kadar hissetmemek için bacaklarımı açıp uzatmak istiyordum, diğer yandansa altımdan gelen şu tatsız sperm kokusunu, zaten şimdiden havaya dağılmadıysa eğer, daha da keskin bir biçimde duymak istemiyordum. Üstelik kendimi bir kez banklardan birine bırakacak olursam, derhal uykuya dalacağımdan ve yalnızca ilk treni kaçırmakla kalmayacağımdan korkuyordum.

Dilim pelte gibi, üstelik ölü bir fare tadında olduğu halde, sigara içme ihtiyacı hissediyordum. Oysa askılı çantamda sigara ve çakmak değil, yalnızca cüzdanım, bir mantar bıçağı, katlanmış üç kesekâğıdı ve neredeyse boşalmış bir kutu kibrit vardı. O halde açılmış f6 paketimi bar tezgâhında ya da arkadaki odada unutmuş olmalıydım. Daha yeterince zamanım olduğu için, muhtemelen hâlâ horlamakta olan Wilhelm'in yanına değil, ama bann önündeki otomattan yeni bir paket çekmek için kesinlikle geri dönerdim, eğer cüzdanım da birkaç kuruş dışında boşalmış olmasaydı. (Zaten az olan param nerede kalmıştı? Bir sarhoşluk nöbeti sırasında iki, üç tur içki mi ismarlamıştım yoksa?)

Uzunca bir zaman sigara içemeyecektim yani; bunu kavra-

mak isteğimi öylesine azdırdı ki, cin gibi ayıldım ve halimi umursamaz oldum. Peronu kafesteki bir kaplan gibi arşınlamaya başladım; güzel bir izmarit, belki de daha yakıldığı anda tren geldiği için fırlatılıp atılmış ve sönmüş, neredeyse hasarsız bir sigara bulmayı umarak her metrekaresi ve taştan yapılmış iki çöp kovasını araştırdım. Eğilip iki, üç izmariti aldım, ancak kokuları öylesine tiksindiriciydi ki, yeniden attım ve sigarayı birkaç saatliğine bırakmaya karar verdim. O anda rayların arasında, besbelli birinin cebinden kaymış ve yanlamasına dik bir biçimde yeri boylamış *Club* marka bir yumuşak paket keşfettim; oldukça dolu görünüyordu ve bandrolün yanındaki delikten bir sürü sigaranın ucu çıkmıştı.

Başımı gri gökyüzüne doğru kaldırdım, eğer bunun nasıl yapıldığını bilseydim, bir şükran duası okurdum. Sevincim ve hırsım öylesine büyüktü ki, peronun kenarıyla raylar arasındaki mesafe konusunda hiç kafa yormadım ve atlayıverdim.

Avım rayın iç kenarında durduğu için paket bir parça nemlenmişti, ama sigaralar değil; güzel, biraz nemli belki, ama onun dışında *okay*. Bir kibrit çekip hemen oracıkta, aşağıda, şimdi farkına vardığım kadarıyla, bulunduğum şaşılacak kadar derin çukurda yakma isteğini güçlükle bastırdım. "Hemen," diye düşündüm, "ilk trene bineceğim hemen." Bu sözün tetiklediği çağrışım, aklıma bir parça başıma getirdi herhalde, çünkü paketi çantaya soktum, pençelerimi peronun kenarına geçirdim –ve orada bir çuval gibi asılı kaldım. Kollarımda hiç güç yoktu ve tırmanış hareketleri sporculuğumun nadir güçlü yanlarından biri değildi, ya da olmamıştı. Ne kadar çabalasam da, hiç değilse dirseğimi beton çıkıntıya dayayacak ve belki gövdemin gerisini de yukarı çekmeyi deneyebilecek kadar yükseleliyordum. Çabalarımın beyhudeliği beni yalnızca daha da zayıf düşürüyordu, ve bu acımasız güçsüzlük, zaman korkusuyla, günün ilk-banliyö-treninin yaklaştığını duyacağım anla birleşıyordu.

Ardından gerçekten de duyduğum, hızla yaklaşan, boğuk ve gürültüyle gürleyen şey, çok-ayaklı bir patırtıydı; bunun insanlara, daha kesin söylemek gerekirse mavi üniformalı adamlara ait

olduğu anlaşıldı. Patırtı kesilip de yukarıya baktığımda kafalar gördüm; kasket takmış kafalar, ve kasketlerin altında öfkeli suratlar. İki pençe kollarımı kavradı, alabildiğine hoyratça yukarı çekti –beni afallatan, ama sevindirmeyen bir kolaylıkla, çünkü hemen ardından kimlerle muhatap olacağımı ve neyin geleceğini seziyordum – Yukarı henüz çıkmıştım ki, tren geldi; beş üniformalı adamdan biri (aralarından ikisi, omuzlarındaki ve kasketlerindeki şeritleri doğru yorumladıysam eğer, ulaşım polisiydi) sağ kolumu yıldırım hızıyla ve büyük bir kabalıkla arkamdan bükte; öyle ki, omuz eklemime bıçak gibi bir acı saplandı, ve beni önüne iterek merdivenlerden indirdi, amonyak kokan, karanlık bir altgeçitten geçirdi ve ardından geçidin sonunda bulunan, titrek floresan lambalarının aydınlatığı bir personel odasına soktu.

Beni yukarı çeken ve derdest eden memur, yaklaşık otuz yaşlarındaki iri, tıknaz herif kolumu bıraktı, göğüs kemiğime bastırarak başımı kaldırmamı, ona bakmamı sağladı. "Sen aklını mı kaçırdın!" diye gürledi.

Diğer dördü etrafımızda dikiliyorlardı, odanın darlığında bana ve birbirlerine sokulmuş halde. Onların dik bakışları da öfke doluydu; böğüren gorilin bakışlarına bir kez daha karşılık vermek istemediğim, yani bakışlarımı ondan kaçırdığım için farkına varabildim bunun. Sonra artık hiçbir şey görmez oldum; kafatasımın içinde giderek yükselen ve sonunda göz ve burun deliklerimden akmaya başlayan bir su toplandı; açık bir musluğa bağlı ama düğüm düğüm olmuş, basıncın etkisiyle patlayarak dört yerinde birden delikler açılmış bir bahçe hortumuydum sanki. Hıçkırıyor, tıslıyor, tıksınıyordum, bana bile yabancı, cızırdayan, neredeyse anlaşılmaz bir sesle, "Sigara içebilir miyim?" diye soruncaya kadar kendimden başka hiçbir şey duymadım. Bir el çenemi tuttu. Elin sahibi ya da başka biri konuştu: "Kaldır başını." Saçlarım okşandı, kareli kumaştan bir mendil uzatıldı, dizlerimin arkasına bir iskemle ve ağzıma da yanan bir sigara sokuldu. Birisi iç geçirdi: "Ah, kızım, daha o kadar gençsin ki..." ve ulumaya devam ettim ve sigaranın tadı kızartılmış lastiğe benzedi.

Rüzgâr dönmüştü, demiryolu memurlarının öfkesi, bana daha pek çoğunu verecekleri sigaraların bu ilkinden bile daha hızlı uçmuştu duman olup. Beni yukarı çekmiş ve akılsız olarak nitelemiş olan dışındakilerin hiçbiri kırkıdan daha genç göstermiyordu ve bu yüzden gözyaşlarım onların içindeki babalık duygularını uyandırmıştı muhtemelen, en azından dokunmuştu – aşk acısı yüzünden önce sarhoş olup sonra da kendimi raylara attığımı düşündürmüştü.

"Olur böyle şeyler, Ufaklık," dedi biri, "unut o pisliği. Böyle bir şey için insan öldürmez ki kendini. Artık şu ağlamayı kesip kendine yine çekidüzen verersen, güzelliğinle istediğin herkesi elde edersin."

Bir başkası ceketinin iç cebinden yarım litrelik yassı bir votka şişesi çıkardı. "Ben ve bu Rolf," dedi yanında duran şişko adamı göstererek, "birazdan paydos edeceğiz. Yani bir tek atabiliriz." Ve Rolf karşımızdaki duvara dayalı metal dolaplardan birini açtı, içinden üç kadeh çıkardı, yazı masasının üzerine koydu.

"Ama önce bir lokma bir şeyler yesin, bitmiş bir halde," dedi ulaşım polisi olduğunu sandığım, ince, uzun boylusu. Kalktı, arkamdaki rafa yürüdü, bir ekmek kutusuyla döndü, kutunun içinden baharatlı kokular saçan yarım bir sandviç aldı ve bir termosun kapağına buharı tüten, koyu bir kahve doldurdu.

Tütsülenmiş sucuklu sandviçi yedim, kahveyi, ardından votkayı içtim, sonra bir daha ve bir daha içtim ve gözyaşlarımın akması durdu. "Yok, yok," dedim usulca ve sanki bu adamları teselli etmem gerekiyormuş gibi, alabildiğine sevimli bir sesle; "aşk acısı çekmiyorum, ölmek istemiyordum, yalnızca sigara içmek istiyordum; ve aşağıda, rayların üzerinde, bende olmayan bir şey duruyordu, işte şu." O âna kadar mükemmel bir biçimde beslendiğim için ihtiyaç duymadığım *Club* paketini sonunda askılı çantamın içinden çekip, neredeyse bir zafer kazanmış gibi gösterdim beş adama.

Ve rüzgâr bir kere daha döndü; çevremdeki çiftler gözlerde iyiliğin ateşi söndü, ve o ateşi söndüren de benden başka kimse değildi. Bakışları en hızlı kullenen şişko Rolf, termosu, ardından

da kapağını abartılı bir hareketle kapadığı voka şişesini masadan aldı ve sessizliğin içine tısladı: "Bu kadarı da olmaz artık. Sen bizimle kafa mı buluyorsun, seni küçük maymun, birkaç tane cigara için kelleyi koltuğa aldığını yutacağımızı mı sanıyorsun? Arna şimdi yanlış adama çattın. Derin bir nefes al, çünkü şimdi başın belada, en püsküllüsünden belada."

Böyle bir durumda, bu devlet hizmetlilerinin ellerindeyken hakikat yolunu denemenin ne kadar budalaca, hatta tehlikeli olduğunu az çok anlamıştım. Hem zaten neydi ki hakikat? Hiç acı tatmamış tek bir insan görülmüş müydü? En geç ergenliğin uç verdiği andan itibaren bütün acılar bir biçimde aşk acısı değil midir?

Bu tür sorular daha demiryolcuların inindeyken mi geçmişti kafamdan, yoksa ancak senin yanında yatarken ve sana bu hikâyeyi anlatamazken mi, bilmiyorum. Yoksa tam da şimdi, her iki hikâyeye de kafamı meşgul ettiği için mi oluşuyor bu sorular; biri o zamanlar Königs Wusterhausen'de geçen, diğeri ise bizim hikâyemiz, benim sonum gelmediği sürece sona ermeyecek olan?

Rolf askılı çantamı, aslına bakılırsa şekilsiz, lekeli, rengi bir zamanlar sarı olan deri torbayı kaptı hızla, içindekileri masanın üzerine boşalttı; kimliğimin –kimliğime ilişkin bir bilgi içeren herhangi bir kâğıdın– içinde olduğunu tahmin ettiği cüzdanımı yakaladı, ancak kalan son üç kuruşum ve bir gün önce kullanılmış bir tren bileti dışında hiçbir şey bulamadı. Torbayı tamamen ters yüz etti, torbanın delikli tafta astarından iplik parçaları ve birkaç tane çam iğnesi serpildi etrafa. "Eteğinde cep ve o cepte kimliğini belgeleyebileceğin herhangi bir şey var mı?" diye sordu Rolf.

Orada kabarmaya başlayan tehlikenin tamamen farkında olduğum halde, bir an için denetimimi kaybettim. Belki de fazla hızlı devirdiğim votkalardı bunun sebebi; her nedense kikirdedim, pislik içindeki sol elimin işaret parmağıyla masanın üzerinde daireler çizdim ve karşılık verdim: "Olmaz mı hiç, bak orda, yolcu belgesi. Bu nesnelere siz öyle diyorsunuz, değil mi?"

Adı Rolf olan adam ve diğeri dördü için bu kadarı fazlaydı,

çünkü sustular –uzun süre; ta ki, biri üzerinde gri bir telefon durduğunu ancak şimdi fark ettiğim küçük köşe rafına dönünceye kadar. Rolf ahizeyi aldı, elinde bir but parçası gibi tarttı, gırtlığını temizledi, neredeyse ses çıkarmadan konuştu: "Yetti artık. Adın, adresin, yaşın?"

"Özür dilerim, küstahlık etmek istememiştim," diye sızlandım. "Soya, adım, Soya Edith, Krüger. Karl-Marx-Allee 112 numarada mukim, yaş on altı, bu yılın mart ayından beri, Carl-von-Ossietsky Yüksek Meslek Lisesi IOB sınıfı öğrencisi."

"Yok, yok," dedi beni yukarı çekmiş olan gençleri, "bizi işletemezsin artık. Rolf, sen şu nüfus memurluğunun numarasını... Ah, saçmaladım," diye kesti kendi lafını, "resmî daireler için daha çok erken. Ben şu bizim tazeyi buradaki nöbetçiye götürüyorum derhal. Kim geliyor benle?"

Yalnızca bir kişi, muhtemelen daire müdürü, kendisinin kalmak zorunda olduğunu belirtti. Rolf elini enleme koydu; şimdi gözyaşlarının da, arsızlığın da bana bir fayda sağlamayacağını biliyordum; ve herhalde zor durumdaki pek çok insana olduğu gibi benim de aklıma annem geldi, daha o zamanlarda bile, aslına bakılırsa en başından beri zor bir ilişki sürdürdüğüm annem. O beni terbiyesiz bulurdu, bense onu kalpsiz; istediği zaman harikulade gysiler dikebilen –ve akordeonla mücadele şarkıları çalabilen, ki bu beni yerin dibine geçirirdi– bir yük hayvanı. Benim için daha da utandırıcı olan şey, her gün biraz daha allayıp pulladığı siyasi hırısıydı; bir keresinde, gece vakti buzdolabının önünde çömelmiş, bir salam yerken, arkadan iyice sokulmuş ve onu şu sözlerle korkutmuştum: "Yakında patlayacaksın –ama gururdan." Bir zamanlar göl kıyısındaki o söğüt ağacına tırmanırken gösterdiği azimle, kariyer basamaklarını tırmanmıştı. Saksonya ağzıyla, pes perdeden en sıradan salaklıkları bağırıp duran, FDJ* üyesi gürbüz bir Parti eylemcisine dönüşmüştü, ve her şey beklenen sosyalist gidişatını sürdürseydi daha neye dönüşebileceğini düşünmek bile istemiyordum, çünkü bu kor-

* FDJ (*Freie Deutsche Jugend*): Özgür Alman Gençliği; Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin resmî, sosyalist gençlik hareketi.

kutuyordu beni; ancak yalnızca kendi açımdan, çünkü ben – inkâr edilemezdi bu– o kadının hamurundan yapılmıştım. Kıscası, utanıyordum – hem ondan, hem de onun adına.

Başıma gelecek en kötü şeyi engelleyebilmek için bir andan daha uzun bir zamanım olmadığını biliyordum, ve öyle olduğu halde, ya da öyle olduğu için, kafamdaki tek tük parlak noktaların arasındaki hiçlikten bir cümle kuyruklu bir yıldız gibi fırladı ansızın ve dilime doğru kaydı; bir zamanlar düşüme girmiş ve beni uyandırmış olan bir cümle, çünkü onu herhalde bir aydınlanma, hatta yalnızca düşünlenmiş, ama geri dönüşsüz bir biçimde silinmiş bir sorunun çözümü olarak görmüştüm: "Bana yardım etmesi için annemi arayın ve sonra öldürün onu." Ancak tam bu cümle çıkmadı ağızımdan, onun yerine şöyle söyledim: "Annemin kim olduğunu bir tahmin edin bakalım. Adı Alma Krüger. Burda bir hatırlatmaya ihtiyacı olan varsa eğer, Yoldaş Krüger, Berlin Parti Yönetimi İkinci Sekreteri. Şimdi çekin patilerinizi, yoksa başınız derde girer."

Rolf'un pençesi sanki üzerine uyuşturucu mermi sıkılmış gibi gevşedi. Eli kurşun gibi ağırlaştı, ensemden ve biraz da sırtımdan aşağıya kaydı. Ardından onun ve benim bedenlerimiz arasındaki temas koptu –sonsuzca kadar, diye umdum–; bundan dolayı bir rahatlama hissetmeksizin. Üzerime ateş basmıştı, suratım utançtan ıstakoz gibi kızarmış olmalıydı. Kimsenin yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum; benim bildiğimi bildiklerini de biliyordum: bugünlerin moda deyişiyse "çıkışımdan", yani annemi oyuna sokmuş olduğum andan itibaren, bana karşı söylenecek her yeni sözün uğursuz sonuçları olabilirdi; farklı memuriyet derecelerine rağmen, istisnai olarak birbirlerine bağlılık gösterecek ve olayların gelişimini uyumlu bir biçimde aktarsalar bile sicil dosyaları leke alacaktı, bir daha asla silinemeyecek türden lekeler; onlar beş kişi, bense yalnız olduğum halde, sadece benim anlatımına itibar edilecekti; evet, itibar, çünkü bu meselede hüküm verme yetkisi olan polisler, tahkim kurulu üyeleri, yargıçlar..., Alma Krüger'in kızı olduğum için bana inanmak zorunda kalacaklardı.

Çaresizlikten ifşa ettiğim şeye inandırlarsa eğer, neden inandıklarını ne ben, ne de bir başkası bilir; yalnız o âna kadar hiçbir biçimde kanıtlanmamış iddiamın doğruluğuna yönelik, sadece fısıltıyla dile gelmiş bir kuşkunun bile ne kadar yakışıksız kaçacağı altımız için de açıktı. Rafa doğru baktığımda telefonun ahizesi yeniden yuvasına oturmuştu ve ben yanan başımı yeniden önüme eğdim, ve buz gibi sessizliğin ortasına, adamlardan birinin açtığı –ve ben önünden geçip altgeçitin karanlığında kayboluncaya kadar açık tuttuğu– kapının gıcirtısı şiddetle doldu.

Club paketini orada, aşağıdaki odada unutmuş olduğumu, sanki bir narkozdan veya düşten uyanmış gibi ter içinde yeniden perona vardığımda fark ettim ancak. Ama o sırada banliyö treni yanaştı ve ben de trenle birlikte oradan uzaklaştım –Schönhauser Allee istasyonuna, eğer evdeyse bana iki, üç sigara ve hatta belki biraz da ödünç para verebilecek arkadaşım Claudia'nın oturduğu o uzun caddeye doğru.

Joe'nun bizleri ikinci kez çağırması olduğu gün geldi. Aradaki zaman hızla akıp geçmişti ve şimdi başlayan zamanla karşılaştırıldığında bir daha hiç olmayacağı kadar sorunsuz ve güzel geçmişti.

Sen o perşembe gecesini, yirmi iki Mayıs 1987'yi her zamankinden farklı olarak benimle birlikte, ya da son iki haftada sıklıkla yaptığın gibi, benim yanımda değil, Juli'nin misafir yatağında geçirmiştin, eğer bu da yalan değildiyse.

Böylece seni almak üzere öğlene doğru Charlottenburg'a gittim. Tıraşlı ve giyinmiş olacağından ve beni gördüğüne sevineceğinden emindim, özellikle de seni –hatta Juli'yi bile– en sevdiğin yemeğı, lahana sarması, yapan bir lokantaya davet etmek istediğim için; söylediklerine göre şehirdekilerin en iyisiydi. Ama sen hâlâ bornozla –Juli'nin bornozuyla– misafir yatağında, Juli için bir atık mobilya yığınının içinden çektiğin ve oldukça esaslı bir biçimde tamir ettiğin, rengi atmış kırmızı pelüş kanepede oturuyordun. Kapıyı, üzerinde leylak rengi, gecelik benzeri bir şey dışında hiçbir şey olmadan açan Juli, senin yanına üzerinde bir kül tablası ve ağzı altın varaklı, krema likörüyle dolu iki –üç değil– kadeh bulunan sehpanın arkasına sereserpe uzandı yeniden. Geç kahvaltı ettiğinizi söyledi. Kadehine hiç dokunmadığın ve benim içip bitirmeme izin verdiğin halde, sen de şimdi "katı gıdalar" almaya hevesli olmadığını söyledin. Kendimi berbat hissettim, davetsiz bir misafir, bir oyunbozan gibi, yine de –tövbekâr dolandırıcıyı çağrıştıran ve kesinlikle benden başkalarına da Joe'yu hatırlatmış olması gereken sözüm ona kayıtsız bir tonla– kıcını kaldırmamı (hem de pronto) söyledim sana ve sen banyoya girip ortadan kaybolduğunda, Juli'den de sana karşı daha katı, bana ise daha anlayışlı davranma-

sını ve bundan böyle dakik olmasını istedim.

Juli'nin cam gibi yeşil bakışı sarsılmaz bir hoşgörüyü bana dikildi. "Ah, Soya," dedi, "aşk kızamık gibi. İnsan yalnızca bir kez yakalanıyor ve bu ne kadar geç olursa o kadar kötü oluyor. Tolstoy'dan, sanıyorum."

Cevap vermekten kaçındım, çünkü beni ele vermeyecek bir cevabım yoktu, ama özellikle de benim ağzımdan, yine Joe'nun dile gelmesinden korktum.

Henüz aşağıda, metroya yürürken ağlamak üzereydim. Sağ koluna asılmıştım; sonuçta yemeğe gitmediğimiz için, Juli'nin sokağında ki bir Türk'ten satın aldığım, sol elinde tuttuğun patates torbasından daha ağırdım; ve bir gazete bayiiinin önünde, kulağının arkasına özür gibi kabul ettiğin küçük öpücükler kondurdum. Ve keyfin düzeldi; trende iki kiloluk patates filesini gülererek kucağına koydun. "Felaket kurnaz köylülerin patatesleri bunlar," dedin.

Sana aval aval baktığımda gülüşün daha da yayıldı. "Eğer en büyük patatesler en aptal köylülerinse," diye açıkladın, bizim küçük patatesler ancak kurnazlardan gelebilir. Vay be, ne akıllıymış bunlar, alelade yumrulardan bunlar gibi bilyeler yetiştirmek için ne biçim uğraşmışlardır! Ama nihai hedef patates bezelyeleri kesin. O zaman sadece üç dakika kaynatmak yeter ve zarıyla birlikte indirirsin mideye."

Dudağımın kıvrımlarının bile kıpırdamadığı suratımı gördüğünde benim değil, senin suratından aşağı yaşlar boşaldı; ama gülmekten. Bana baktın, sonra daha şimdiden şurasından burasından tomurcuklanmış, söylediğine göre sana baygın baygın bakan patateslere döndün yeniden ve artık sakinleşmen mümkün olmadı.

Evde seni döşeğime uzanmaya zorladım; sense bir yandan hâlâ gülerken izin verdin buna. Seni bu kadar çok arzuladığım –ve bu sefer mutlaka sonuna dek içimde tutmak istediğim– için gururun da okşanmıştı muhtemelen. Ancak ben, çoğunlukla olduğu gibi çabucak ve kıskançlığın ya da kaybetme korkusunun veya

her ikisinin baskısı altında şiddetle boşaldığımda, –şu durdurma tekniğin için bu arada benim de kullanmaya başladığım ifadeyle– beni palmiyeden indirmeyi başardın yine. İri ellerini sanki bir yer akrobasisi gösterisine çalışıyormuşuz gibi koltuk altlarıma soktun ve beni kaldırarak kendinden uzaklaştırdın. Ama havada süzölmek istemiyordum ben. Bacaklarım sana mengene gibi yapışmıştı; zaten pek azımsanamayacak ağırlığımı tümüyle üzerine kaydırduğım aletin gerginliğini yitirdiğini ve büzüştüğünü apaçık hissettim –ve buna karşı yapabileceğim hiçbir şey yoktu, ki bu artık yatışmakta olan orgazmın başarabileceğinden de güçlü bir biçimde uyardı beni. Bu acz hissi öylesine baskındı ki, beni hiçbir yolla çözülemeyecek bir kramp durumuna sokmasından korktum. Bununla ilgili bir şeyler sezmiş olabilirsin, çünkü bir elin beni daha da sıkı tutarken, diğer elinin parmakları her yerimden daha hassas olan göbeğimin yukarısını okşuyordu. İçime işleyen ve kaslarımı sertleştirmeye başlamış olan kasılma gevşedi ve beni bir kez daha dönüştürdü: kıvranarak gülen, senin üstünden aşağıya ve sonunda uzunca bir süre döşeğin üzerinde tek başına yuvarlanan bir yumaa. Sen bornozu omuzlarına almış ve mutfaa geçmiştin çünkü.

Birlikte yaşadığımız sürece hep yaptığın gibi çok geçmeden geri döndün. Dişlerinin arasında bir kaşık, göğsünün önünde yogurt dolu bir kâseyle çömeldin, sanki bir şey söylemek ister gibi baktın bana, ağzını da açtın, ancak yalnızca kaşığı yогurdun içine bırakmak üzere. Genelde hayranlıkla izlediğim, hoş bir hüner; ancak bu kez yalnızca yeniden ciddileşebilmemi sağladı.

Bir yerlerden tahta almak istediğiniz için o gün evden Frank'la birlikte ve benden daha erken çıkmıştın. Böylece Eisenacher Straße'ye sensiz gittim. Triade'nin odalarına giden uzun koridorun başında, merdiven boşluğunda dört kadınla karşılaştım; Joe'nun beş dakika sonra sorum üzerine belirttiğine göre, az önce "akrabalar toplantısına" katılmışlardı. Kadınlardan biri yolumu kesti ve beni öylesine düşmanca bir bakışla süzdü ki, onun canını sıkın şeyin ne olduğunu sormaktan kendimi alamadım.

"Biz," diye homurdandı, "buraya düşenlerin anneleriyiz. Ve

insan çocuğunu kendi seçemiyor. Ama senin gibi sürtüklere ne oluyor? Sapık mısın, yoksa daha iyi bir tokmakçı mı bulamadın?"

"Biraz fazla basit bir düşünce değil mi bu?" diye karşılık verdim, amaçladığımdan daha kısa keserek, ve kıcımlı duvara sürterek kadınların yanından geçip sıvıştım.

Yine Joe'nun uslu öğrencileri gibi oturduk katlanır iskemlelerimize, ve Joe yine konuşmaya başlamadan önce gerilimi artıran birkaç dakika boyunca aşağı yukarı yürüdü; bizleri, tek tek her birimizi uzun uzun süzdü ve ardından, sanki Vladivostok'taki hava durumunu öğrenmek istermiş gibi abartılı bir kayıtsızlıkla işlerin nasıl gittiğini sordu, "şu bizim Harry'yle" Benim hislerimde bir sonsuzluk kadar uzayan birkaç dakika boyunca sessizlik hüküm sürdü. Benim dışımdaki herkes donuk bir biçimde gülümsüyor ve bir yerlere bakıyordu, ama asla Joe'ya değil.

Sonunda, Joe'nun bakışlarını üzerinde kilitlediği Clara gırtlığını temizledi. "Her neyse," dedi bir parça yayararak ve sanki sen odada değilmiştin gibi, "Harry son yıllarda eğitilmiş, siyasi ve sanatsal faaliyetler içinde olan insanlarla hemen hiç ilişki kurmamış, bu yüzden de çoğu zaman kendine ait bir fikri olmuyor. Ama hiç değilse kendisini neyin ilgilendirmedığını biliyor ve dinlemeyi iyi kötü beceriyor. Şiirden anlamayı öğrenmek zaman ister, Harry'nin de benim gibi birine ihtiyacı var, zamanı gelince o da olur, çünkü aptal değil o. Daha fazla karşılıklı paylaşım güzel olurdu, ama ona bir şeyler öğretmekten hoşnudum. Yalnız istemesi gerek. Bize kalan iki ay fazla uzun bir süre değil, ancak bir başlangıca yeter, ki çok şükür yakında geride bırakmış olacağız bunu da..."

Eğer Joe'nun beklentisine ilk karşılık veren kişi tam da Clara olmasaydı, muhtemelen o böyle havanda su dövmeye ve bizler de susmaya devam edecektik.

"Ah, nedir şiir soslu bu saçmalıklar?" diyerek Clara'nın sözünü kesti Frank, "Biz anlaşıyoruz. Harry benim yanımda şimdiden bir sürü resim çerçeveledi ve koca bir sergiyi neredeyse tek başına topladı. Tek eksisi: Sormak yerine yanlış yapmayı tercih ediyor."

"Her şeyi değil," diye araya girdi Hanna, "tereyağlı ekmek

hazırlamak, hazır çorba pişirmek, çamaşırları katlamak gibi işle-
rin hepsini kusursuz bir biçimde hallediyor, tartışmazsınız."

"Bol bol müzik dinliyoruz, rahatlatıcı bu, gerginliği mükem-
mel alıyor. Özellikle de Harry'nin hayatı şu sıralar bir hayli sıkın-
tılı geçerken," dedi bu kez Marlene; ondan sonra ben konuşmak
istiyordum, üstelik terapi açısından akıllıca bulduğum bir yoldan
seni biraz daha övecektim; yani senin sosyal yeterliliğini, küçük
armağanlarını, sakın, düşünceli tarzını...

Ancak Joe benden önce davrandı: "Harry'yi dürüst görüyor
musunuz? Yeri geldiğinde kendisi hakkında konuşuyor mu?
Nasıl hissettiğini, başından neler geçtiğini söylüyor mu? Peki,
aranızda bu konuyla ilgilenen oldu ve bunu dile getirdi mi?
Haftalardır sizin yataklarınızda uyuyan, sizin minik tabakları-
nızdan yiyen, bardacıklarınızdan içen kişinin kim olduğunu,
yedek cücemiz de dahil tüm sevgili cücelerim, sahiden biliyor
musunuz? Pamuk Prenses değil onun adı, bu oyunda bir zehir
olsa bile."

Joe senin iskemlenin önünde durmuştu, sana yaklaştı, yum-
ruğuyla göğsüne pek de yumuşak sayılmayacak bir darbe indir-
di. "Haydi Harry," diye tısladı alçak, ama keskin bir tondan,
"kaldır kıcını da söyle onlara. Görüldüğü kadarıyla hâlâ o cesa-
reti bulamamış olduğuna göre, şimdi söyle, hemen."

Ancak sen oturmaya devam ettin, başını eğdin ve kıpkırmızı
kesildin; iskemlen sıranın en sonunda –ve benimki hemen onun
sağında– olduğu ve sana doğru saçları dizlerine değene kadar
eğildiğim için açıkça gördüm bunu. Birkaç saniye içinde alnın ter
boncuklarıyla doldu ve bunlardan en az biri, başımı geriye çek-
meden önce yüzüme damladı, eğer bu bir yanılsama değildiyse.

Susuyordun. Nefeslerimizi tuttuk. Joe senin önünde, ilk
penaltıyı atmak üzere olan bir futbolcu, ya da uzun süredir bek-
lediği itirafı nihayet alacak bir komiser gibi küçük adımlar atıyor
ve seni sıkıştırıyordu: "Haydi konuş artık, sonsuza kadar bekle-
yemeyiz."

Bir zırh gibi susmayı sürdürdün, yalnızca biraz daha büzül-
dün olduğun yerde.

"Peki o halde," dedi Joe, artık daha fazla küçülemeyeceğini gördüğü zaman, "bu işin altından kalkmayı başaramayacaksın demek. Onlar olmasa haftalar önce yeniden uyuşturucuya abanmış ve kodesi boylamış olacağın dostlarının, HIV virüsü taşıdığın gerçeğiyle yüzleşmelerini istemiyorsun demek!?"

Harry, Joe'nun sözlerinin bende tetiklediği şeyleri ifade edecek sözleri, bunu izleyen günlerde de, daha sonrasında da bula-
madım. Ve bugün bile o zamanki hislerimi dile dökmeyi başaramam. Sanki bana hemen ve çok güçlü bir etki yapan, ama tümüyle uyuşturmayan, korku, hayal kırıklığı, öfke ve kendine acıma kanşımı bir iğne vurulmuş gibiydi. Bir elektro-kader şoku gibiydi; kafamda bilincimi parçalama tehdidi taşıyan, ama aynı zamanda keskinleştiren bir patlama olmuş gibiydi. Kulaklarımda öyle büyük bir gürültüyle fokurduyor ve uğulduyordu ki, Joe'nun kışkırtmasıyla yapmaya zorlandığın yorum, gök gürlemesini bastırmaktan çok hecelere bölen, belki de yalnızca rüzgânın neden olduğu tiz perdeden bir uluma gibi geldi; senin, ya da Joe'nun ya da herhangi birinin söylediği sözleri, soldan ve sağdan, önden ve arkadan, yukandan ve aşağıdan kafama ulaşan sesleri değil de, o anda derin uykudan koparıldığı için emzik bebekleri gibi mızırdanan kendi düşüncelerimi duyuyor gibiydim.

"Ne olmuş yani? Ben de ancak birkaç haftadan beri biliyorum bunu... ayrıca hepatit B ve C'ye de yakalanmışım... insan bazı şeyleri bastırıyor işte... Joe, kaşarlanmış gammaz seni..., böyle bir durumda koyunlar bile hainleşir..." Söylediklerinden aklımdan kalanlar yaklaşık bu cümle kırıntıları, tam böyle -ya da buna yakın.

"Hissetmeden düşünebilmek çok kıyak olurdu. Aklın tamamen başındayken ölmek zorunda olman barbarca, aşırı bir beklenti. Ero'yla kesinlikle daha erken ölüyor, ama daha da kolay oluyor işte. Havamdaysam yeterince hayhuy içindeyim demektir, reziliyle de, keyiflisiyle de, kafamın daha iyi olması için gereken şeyi gövdeme sağ-

lamak zorundaysam, bu ikisi suçortağı demektir, boynum onları ayırmıyor, tersine birleştiriyor. Organizmamın görevi yalnızca düşünce hücrelerimin bir parça düşün dernek yapmasını ya da en azından huzur bulmasını sağlamak olmasaydı eğer, arada birkaç lokma yutmak dışında yapacak neyim olurdu?

Ve Joe da çıkmış, bu hayatı bırakmanın hayati bir görev olduğunu iddia ediyor. Bu salak, zırvalarını başka salaklara satsın, bana değil."

Sen hâlâ lafı geveleyip dururken Joe'nun kol saatine baktığını ve sadistçe gülümseyerek bize kafalarımızı salim tutmamızı, ama senin kendi kafanı "hiç çekinmeden adamakıllı yıkaman gerektiğini" tembihlediğini hatırlıyor musun? Benim ve ötekilerin gözlerindeki paniği hiç unutabildiğin oldu mu? Joe'nun bizi tam tamına bir saatin ardından önüne koyduğu kapının –nasıl bir tokat gibi çınlayarak– kapandığını bugün bile işitiyor musun sen de? "Hepiniz hoşçakalın, bir dahaki sefere kadar. Ve de enseyi karartmayın."

Hanna ağzına kadar dolu üç alışveriş torbasını kaptı ve ondan önce Christoph'la Thomas'ın da yaptıkları gibi arkasına dönerek sana, bana, Joe'ya ya da dudaklarının arasında bir sigara, sanki yeterince kurulmamış bir teneke ördek gibi, gülünç bir yavaşlıkla koridordan aşağıya paytak paytak yürüyen ve duvarlara karşılıklı yapıştırılmış sigara yasağı levhalarını algılayamayacak kadar sersemlemiş görünen kocasına bir kere bile bakmadan fırlayıp uzaklaştı. Kolumu isteksizce ya da bir dayanağa ihtiyaç duyduğum için bir an omuzuna koyduğum Clara, daha birkaç gün önce alay ettiğim kenarları tığ işlemeli mendillerinden birine yapışmış, sessizce ağlıyordu. O güne dek birbirlerinin yoluna çıkmamaya özen gösteren Marlene ve Juli el ele tutuşmuşlardı. Ve ne kadar ifadesiz suratlar takınabildiklerini ilk kez fark ediyordum; başka zamanlarda tamamen farklıyken, ansızın birbirlerine –bir de doldurulmuş iki sansarın suratlarına– benzeyen suratlar; "dersin düzenini bozmanın cezası" olarak, Doğu Berlin'deki okulumun biyoloji odasında kendi kendilerine pinekle-yen diğer doldurulmuş hayvanlarla birlikte tozlarını almak ve

özellikle de kürk yağıyla ovalamak zorunda olduğum iki sansarın suratlarına. Yalnızca yedek üye Marc, seninle Christoph ve Thomas'tan mutlaka daha çok zaman geçirmiş olan Marc sakın görünüyordu hatta benimle bir yakınlık, tam anlamıyla hareketlendirmeye çalıştığı Frank, Clara, Juli ve Marlene'yle bir ilişki kurmayı deniyordu: "Bizle *Kuşu Gölü*'ne gelin lütfen. Bundan sonra nasıl devam edileceğini konuşmalıyız. Hem Harry'nin de bize açıklayacağı bazı şeyler vardır mutlaka." *Harry*. – Durmadan seni düşündüğüm halde –bu kafamdan geçenleri düşünme diye nitelemek ne kadar mümkünse artık – senin yokluğunu ancak bu replikle birlikte hissettim. Clara, Juli ve Marlene de durdular, arkalarına döndüler, etrafa bakınarak suçluyu, seni aradılar.

Joe'nun kapısının önüne çömelmiş kımıldamadan duruyor ve haftalardan beri bir kişinin gözetiminde cam tüpler doldurduğün erkekler tuvaletinin karşındaki kapısına bakıyordun, sanki bu kapıyı daha önce hiç görmemişsin gibi. "Haydi ama, kımıl da artık, "diye haykırdım. Öylesine cırlak ve şirret çınladı ki sesim, diğerleriyle birlikte kendim de irkildim; ama sen tam anlamıyla taşlaşmış halinden ürkerek sıçradın.

Sonunda kendimizi kafenin bir masasında bulduk ve orada hüküm sürmekte olan Edward-Hopper-atmosferini daha da koyulttuk; *Kuşu Gölü*'nün hakkını veren, beti benzi atmış yedi kuş; hiç kimsenin, bir zamanların dramatik dansçısı Clara'nın bile içinden fiziksel bir hareket yapmak gelmediği ve –garson kadın bir kenara bırakılırsa– hiç izleyici olmadığı halde.

Senin sol yanında, ama aranızdaki bir iskemle boş bırakarak oturan Marc, kimsenin ona böyle bir görev vermesini ya da engellemesini beklemeden, herkese birer votka ve ortaya bir şişe su ismarladı ve sonra, senin gözlerini görebilmek ve hatta gözlerinin ta içine bakmak üzere başını masaya yasladı ve "Ne *bullshit* ama!" dedi.

Tamamen tükenmiştim, düşünmeyi düşünemiyordum bile, yine de Marc'ın sözlerinin tuhaf geldiğini hatırlıyorum hâlâ; çelişkili, riyakârca, belirsiz (bunların hiçbirini yerini bulmuyor

tam olarak), soğukkanlı bir tespit ve utangaç bir suçlamanın karışımı gibiydi; onları dinlerken ilgimi tümüyle sana yoğunlaştırdım, sanki dikkatimi senin üzerinden yine ancak sen uzaklaştırabilirmişsin gibi. Kendime benim ve Marc'ın bakışlarını hissedip etmediğini, Marc'a, hiç değilse bir el hareketiyle de olsa cevap verip vermeyeceğini sorarken, Clara, Juli ve Marlene'nin gözlerini *bana* dikmiş olduklarını fark ettim. Anlaşıldığı kadarıyla ortamın patlamaya hazır halini gözden kaçırmamış olan garson kadın, masaya neredeyse çit çıkarmadan bir sürahi musluk suyu, iki çeşit bardak ve yansı dolu bir şişe *Moskovskaya* bıraktığında ancak, bakışlanımı kısa bir an için senden Juli'ye çevirdim. Juli'nin bakışı Marc'ın biraz önceki sözleri gibiydi: çelişkili ve belirsiz –benim sana yönelen bakışım gibi: senin sorununu kendiminkinden daha büyük görerek kendimi avutmaya çalışıyordum, Juli ise benim sorunumu kendisinininkinden daha büyük görüyor gibiydi ve tam da bu onu bir parça yatıştırıyordu sanki. –Hemdert olmanın kendine acıma duygusu kadar acı verici olmadığı anlar vardır. Hiç değilse Juli'nin yan ürkmüş, yarı kayıtsız bakışı, birbirinizle gizlice yakınlaştığınız konusundaki kuşklarımı dağıttı.

Clara ve Marlene'nin bana bakma tarzlarında mesafe vardı daha çok. Beni senden daha tehlikesiz görmüyor gibiydiler ve kâh bana yönelen, kâh bir Rus abaküsünün boncukları gibi sağa ya da sola kayan göz bebekleri, zihinlerinden senle ve benle ilişkilerinde bir biçimde hastalık bulaştırmacı olabilecek görüntüleri geçirdiklerini ele veriyordu. Selamlaşma ve vedalaşma öpüşmelerini, kahve fincanlarını, yatak çarşaflarını, el havlularını, sigara öksürüklerini... mi düşünüyorlardı?

O zamanlar bu yeni hastalık hakkında pek az şey biliyorduk; aslına bakılırsa tek bildiğimiz, haftalardır bütün gazetelerde yazılanlardı; uluslararası bir salgının bize doğru geldiği, bunu taşımanın yalnızca cinsel yollarla gerçekleşmediği, eşcinsellerin diğer insanlara göre daha büyük bir tehlike altında oldukları, Aids'in kısa sürede ve daima ölümle sonuçlandığı... Ve ben seninle karşılaşınca kadar, bir cankinin ne olduğunu bile bilmiyordum.

Clara biraz daha ağladıktan sonra, votka tükendiğinde, Juli sarhoş, Marlene fena olduğunda ve Marc çabalarının sonuna dayandığında hesabı ödedim ve biraz da senin suskunluğun beni inisiyatif almaya zorladığı için başımı eğerek, pek de inandırıcı olmadığı çok geçmeden anlaşılan küçük bir konuşma yaptım. Seks dışında gerçekten kötü olabilecek bir şey yoktu, en kötü durumda olan sendin zaten ve seni şimdi ortada bırakırsak, bu daha da kötü olurdu. Beni yarın lütfen, ama lütfen arasınlardı, hiç değilse formalite icabı için içinde kalsınlardı, gerisiyle ben ilgilenirdim...

"Sen az rastlanacak salaklıkta bir kansın," diye sözümü kesti Marlene -iskemlesinden fırlayarak ve kollarını çırparak. Gözleri parlıyor, burun kanatları titriyordu, soğuk parmakları elimi okşadı. Sonra tek bir söz daha etmeden, gülümsemeden ya da el sallamadan, bir uyurgezer gibi dimdik kapıya doğru yürüdü.

Bizler de çıktık; herkes kendi başına, yalnız ben seninle birlikteydim. Çünkü akşamın geri kalan bölümünü, geceyi ve ertesi günün yarısını benim himayemde geçirmen zaten Harry-pla-nının gereği idi; orada sessizce kararlaştırılan ve tam olarak ne olduğunu henüz bilmediğim şeyin bir parçası değildi. Sonuna kadar dayanacaklar olacak mıydı, yoksa hepsi birden çekilecek miydi? Duruma göre yumuşayabilecek ve hiç değilse son grup toplantısına gelecekler kimler olacaktı? Yoksa *hayranlarının* çoğunluğu sana ve bana *adieu* bile demedikleri, ama Joe'ya telefonla durumu bildirdikleri için yakında kodese dönmek zorunda mı kalacaktın ve her şey bitmiş kapanmış mı olacaktı? Kendime en ufak bir düşünme molası izni verdiğimde, bunun gibi saçma-pratik sorularla içime sızan dehşete karşı direnmeye çabalıyordum. Ancak bitkin bir haldeydim ve bir süre sonra direnmeyi bırakmak ve uzanmak zorunda kalacaktım, ve o zaman tüm gücüyle gelecekti dehşet, beni seline katacak, boğacak ve sürükleyip götürecekti, senden çok uzaklara.

Metroya kadar, yol boyunca, sokağımıza yürürken ve hatta evin kapısından girdikten sonra bile bir mezar kadar sessizdin

sen. Benim ağzımdan da tek laf çıkmadı. Başka zamanlarda hoşuna gidecek bir müzik buluncaya kadar kurcaladığın mutfak radyosu bile sessiz kaldı. Bir kırmızı şarap şişesinin mantarını çektim ve oturdum, sen de karşımdaki iskemleye geçtin. Susarak boşalttığım üçüncü kadehin ardından ağlamaya başladım. Gözyaşları içimden sular gibi fışkırıyordu; hıçkırıyor, tıksırıyor, inliyordum –ve buna bir son vermeyi aklımdan bile geçiremiyordum. Sen gitmedin, ama bana yaklaştın da.

"Demek bu yüzden," dediğimde aradan ne kadar zaman geçmiş olduğunu hatırlamıyorum: "Her seferinde bu yüzden indiriyordun beni palmiyeden. Bu yüzden izin vermiyordun ağzıma..." "Almak" sözünü çıkaramadım ağzımdan, ama bunu birden öylesine komik buldum ki, gülmeye başladım ve ağlamayı neşeyle sürdürdüm. Eğer bu histeri değilse, Harry, neydi o zaman?

Sen kalktın, buzdolabından tereyağı, salam, domates çıkardın, bana ekmek dilimleri sürdün, sıradaki kırmızı şarap şişesini benim için açtın ve bu sırada galiba yatıştırıcı olmasını beklediğin sesler çıkardın. "Pıst, pıst" diye tısladın, sanki karşında, şimdilik sadece korkudan bile olsa, öleceğini sanan çaresiz sevgilin değil de, katıla katıla ağlayan bir emzik bebeği varmış gibi.

Ertesi gün güneşin yüzümü ısıtmasıyla uyandım; pencerenin sağ üst köşesinde duruyordu güneş, saatin en az on iki olduğunu tahmin ettim. Boğazıma kadar örtünmüştüm ve elbiselerim –bir kez daha– üzerimdeydi. Yana ve yukarı doğru baktığımda, seni bornozlu bir salkımsöğüt gibi iki büklüm üzerime eğilmiş gördüm; başını eğmiştin, kolların gevşek ve maymun gibi sarkıktı, neredeyse degeceklerdi bana. Çıplak ayaklarının yanında taze francalalar, reçel ve kahve dolu bir tepsi duruyordu. Dün olanların aklıma ne kadar çabuk düştüğünü muhtemelen belli eden yüzüme bakarak Joe'yu aradığını söyledin, o sakinleşmemiz gerektiğini düşünüyormuş, ve işler bir biçimde yoluna girermiş. Veda toplantımıza kadar yeterince zamanımız varmış. Gerçekten zor olan kısmı ancak ondan sonra başlayacakmış ve bu da yalnızca seni ilgilendiriyormuş

"Tabii, Harry" diye karşılık verdim, "seni her zaman olduğu gibi önce kendi geleceğin ilgilendiriyor, aslında hiçbir geleceğin olmadığı halde. Son aylarını özgür geçirmek istemeni ben de anlıyorum. Ama ben ne olacağım? Diğerlerine ne olacak? Hiç umurunda değil miyiz biz?"

Yanıma oturdun; "korkacak hiçbir şey olmadığını" söyledin, "Test yaptırabilirsin istersen. Ama niye yaptıracaksın ki? Her şey yolunda zaten." Dilin yeniden çözölmüştü yani, kendi koşullarında neredeyse geveze bile sayılırdın. Eğer artık sana dokunmak istemezsem de sorun olmazmış. Bundan vazgeçebilirmişsin, yalnız "desteğimden" vazgeçemezmişsin.

Böyle bir günde, böyle bir durumda, bu sözü kullanacak yüreğin vardı gerçekten de, ve bu beni palmiyenin tepesine çıkardı; bu senin palmiye olmasa bile. Yerimden fırladım, örtü-

yü ayağımla kenara fırlattım, ardından ekmek sepetini tekmeledim ve zıpkın gibi mutfağa daldım. Ilık, tazyikli suyun altında duş teknesinde uzun süre durdum, sense kırmızı bir banyo havlusunu açıp hazır etmiş, duşun önüne dikildin ve gülerек seslendin: "Sulh!"

Sana ve kırmızı havluya göz ucuyla olsun bakmadan, gelişigüzel fırlatılmış gömleklerinden biriyle kurulanmak üzere odaya döndüm, ama sonra bundan caydım, yeniden mutfağa gitmek istemediğim için buruşuk askılı giysimi değil, bir başka elbiseyi geçirdim üzerime ve seni umursamadan, seni bir dakikalığına bile gözden kaçırmamamızı buyuran terapi emrini düşünmeden sıvıştım. Sokağa çıktığımda ve kendimle yalnız kaldığımda aklımlı toplamayı, bir çıkış yolu bulmayı, bir karara varmayı umuyordum.

Ah, Harry; şimdi gelmesi gereken şey karşımda dururken, cesaretimi kaybediyorum, aslında yapmak istediğim şeyi başara-bileceğimden çok kuşkuluyum: sana her şeyi anlatmak; "Doğru kelimeleri aramayı bırakmalı mıyım?" diye soruyorum kendime. Bunca zamandır elimden geldiğince anlatıyorum. Ama o dönemde içimi saran ve Joe'nun yanındaki o günü düşündüğüm anda bir köpek gibi üzerime sıçrayan, bugüne dek peşimden ayrılmayan bu dehşete, bu hem çok şey, hem hiçbir şey söylemeyen kelime dışında, yaklaşık bile olsa uygun düşen bir başka kelime yok; hiçbir imge, hiçbir işaret, hiçbir ses bununla kastedilen şeyin yerini alamaz, onu tamamlayamaz ya da sana benim maruz kaldığım ve kalmakta olduğum haliyle yaşatamaz. Bu dehşeti (saçma bir biçimde hatırlattığı renk tonu gibi kelime de zararsız, sıkıcı geliyor kulağa) artık hissetmesem eğer, daha iyi betimleyebilir miydim? Bu bir mesafe sorunu mu? Tüm çabam yalnızca hissetmiş olduğum ve hâlâ ettiğim şeyi sana anlatmaya yönelik olduğu halde, gereken güvenden yoksunum. Bu sarsılmaz dehşet her seferinde dilsiz kılıyor beni hâlâ, özellikle de sende dehşete benzer en ufak bir şey görmediğim için. Dehşet sana hepten yabancı değildiyse eğer, o halde sonuna dek hiç ele vermedin onu.

Ve okul defterinin bir sayfasında şaka yollu hobi diye adlandırdığın şeye bazen yalnızca tek bir nedenle yeniden başladığını düşünüyorum: Ağlamak için nihayet benim de –senin bakış açından– daha sahici, elle tutulur bir nedenim olmasını, beni dehşetten uzaklaştıracak bir acı yaşamamı istiyordun. O zamanlar yanıltıcı olduğu, sinsice geliştiği ve daha belirtileri ortaya çıkmadan bile yakalanan kişiyi damgaladığı dışında, dünyanın hakkında hiçbir şey bilmediği bir hastalıktan duyduğum korkudan daha fazlasını, bağımlılığının nüksetmesi yüzünden duymalıydım; zaten ne olursa olsun, senin adına kendim için korktuğumdan daha çok korkmalıydım. Madde bulmanın sorunlarını biliyordun zaten; bizimle birlikte girdiğin deneyden önce yaşamak zorunda kaldığın bu sorunlar sana bir tür dayanak olmuştu, belki de hayatının biricik amacıydı bu; her halükârda, eğer temiz kalabilmiş olsaydın da, seni er ya da geç eline geçirecek olan ölüm paniğini bastırıyordu. Şu –senin için eski, ama benim için tamamen yeni– para bulma, yoksunluktan kaçınma, sığınak kurma, şartlı tahliye danışmanlarını yanıltma, aynasızlardan uzak durma telaşı kafanı başka şeylerle meşgul etmeni sağlıyordu. O halde neden benim başka şeyler düşünmemi de sağlamasın?!

"Joe'nun bunu nereden öğrendiğini bilmiyorum. Kodes doktorundan mı? Yoksa artık sidikten de okunabiliyor mu bu? Benim karşımda çenesini kapalı tutup sonra da beni ateşe atmak; aşağılık herife yakışan da budur. Ancak onun bu soytarılıklarıyla işim bitecek bir gün, ya da bu alçağın beni gerisin geri göndermek istediği kodesten çıkacağım. Durumum çok parlak görünmese bile, Polonya düşmedi daha." En kötü durumda pılı pırtımı toplar ve tabanları yağlarım. Karşılarında kesenin ağzını açmamı bekleyen birkaç serseri var hâlâ. Eğer bunların hiçbirine ulaşamazsam başka bir şeyler olur. Ama anamın üzerine yemin ederim ki, kimse beni öyle kolayca içeri tıkamaz yeniden."

* Polonya millî marşının ilk dizesi.

Moabit'te hayalet gibi dolanıyordum ve baktığımı görmüyordum –belki de gördüm: Bir otobüs durağında insanlar şemsiyelerin altında bekliyorlardı; gözüme hiçbir şeyden haberi olmayan talihliler gibi göründüler. Bunun dışındaysa yolumu zar zor buldum, ama bir çıkış yolu bulamadım ve karar vermemeye yardımcı olabilecek hiçbir şeye –ve hiç kimseye– rastlamadım. Hem ne için ya da neye karşı bir karar verecektim zaten?

Yalnızca iliklerime kadar ıslanmış olduğum için girdiğim bir barda bir pencere kenarına oturdum, büyük bir bira ısmarladım, mekanik hareketlerle içtim, sanki camın dış yüzeyinde kayan damlaları hipnotize etmek istermiş gibi gözlerimi pencereye diktim. İkinci bira için bir istek duymadığımı ve paramı unutmuş olduğumu fark ettim, bardaki adamın rengârenk plastik şeritlerden oluşmuş, saçma bir perdeden geçerek arkadaki mutfığa gitmesini bekledim ve hesabı takip çıktım.

Ancak birkaç yan sokağı geçtikten sonra, bir hayvanat dükkânının önünde durdum, birbirlerine iyice sokularak yatay çubuklar üzerine tünemiş, kırmızı gagalı, top gibi yuvarlak zebra ispinozlarıyla dolu bir kafesi inceledim. İşitmekten çok sezdiğim o tiz ötüşün onlardan mı yoksa soluk soluğa kalmaya alışkın olmayan bronşlarımdan mı geldiğini bir an için kestiremedim.

Biraz daha yürüdüm, Turm– ve Stromstraße arasındaki bakımsız çiçek tarhının önüne oturdum ve kendimi birbirleriyle didişme halinde bulunan, durmadan değişen, kâh sönen kâh yeniden alevlenen, ama hep eksik kalan düşüncelerin saldırısına bıraktım.

Param seninle birlikte evde ya da belki şimdiden başka bir yerlerdeydi; senin Triade'ye gitmen gerekiyordu... Seni oradan Marlene'nin alması ve gece için yeniden bana getirmesi lazımdı. Ama gelecek miydi? Ben onu aramamıştım, o da beni. Yani senin idrar testin ve terapi görüşmen bitinceye kadar, *Kuşu Gölü*'nde oturacaktım –ya da oturmayacaktım. Joe mutlak dakiklik bekliyordu, ama içimizden birinin sana gerçekten de hiç aralıksız eşlik edip etmediğini nasıl denetleyecekti ki? Eğer diğerleri şimdi

tamamen çekilirlerse ve geriye yalnızca ben kalacak olursam, yirmi dört saatim senin gölgen olmakla geçecekti. Mümkün müydü bu? O zaman seni Franz'ın şişko köpeği Anı gibi çiçek tezgâhına da götürmem mi gerekecekti? Hem bunu hâlâ yapmak istiyor muydum ki? Hayır, saklanmak istiyordum; kalbimin çarptığını işitmek, ağlamak, her üç dakikada bir tüm lenf düğümlerimi tek tek yoklamak, ateşimin yükselmesini beklemek istiyordum. Ama senden hastalık kapmış olma ihtimalim var mıydı? Hayatta talihim çoğunlukla yaver gitmemiş miydi, hem sağlam bir yapıya sahip değil miydim ayrıca? Senin şimdi bana kesinlikle tuhaf gelmeyen cinsel dikkatin, paçayı kurtardığım konusunda iyimser olma umudunu vermiyor muydu bana? "Umut," derdi büyükanem sık sık, "ölümdür." Peki nasıl devam edecekti? Seni seviyordum, ama hâlâ arzuluyor muydum, şimdi ne durumda olduğun ortaya çıkmışken? Ve hâlâ arzuluyor olsam bile öpebilecek miydim seni, en azından dudaklarımda, dilimde, dişetlerimde minicik bir yara olup olmadığını kendime aralıksız sormadan; ve ben sormasam sen sormayacak mıydın? Prezervatife alışmayı, şimdi den sonra benim de almak zorunda kalacağım en titiz önlemlere rağmen, tüm diğer duyguları pervasızca bastıracak korkuyu yenmeyi başaracak mıydim? Peşimde o panik duygusuyla bir daha orgazm olabilecek miydim? Ve yarın ya da daha sonra biriyle yakınlaşacak olsam ve de ondan hoşlansam ne yapacaktım? Ondan nasıl uzaklaşacaktım? İsteğe, hatta hevese benzer bir şey kalmış mıydı bende? O anda kesinlikle kalmamıştı, Christoph'un banyo küvetinde birazcık mastürbasyon yapmaya bile. Ve böylesi ihtiyaçlar günün birinde yeniden ortaya çıkarsa, hep varolan korkunun geriye dönerek insanları kaçırması benim için ve şu veya bu insan için yalnızca iyi mi olurdu? Ya hastalık yine de bulaştıysa bana, tüm "önlemlerime" rağmen? Hayatımdan başka kaybedecek neyim vardı? Hastalığı ikinci bir kez kapamazdım ya, o halde seninle seks yapmaya devam edebilirdim en azından. Asla sınırlı sürelerin ötesinde yapamadığımı yapardım, sadık kalırdım. Eğer korkudan –ya da sıradan bir trafik kazasından veya onun sonuçlarından– ötürü değilse eğer, o zaman bu boktan hastalık yüzün-

den öldüm; alabildiğine yoksul ve acınılacak bir halde ve ne yazık ki, ancak senden sonra. Yazık değil mi yoksa? Sen ölmüş olsan ve ben kederler içinde, ama henüz aşırı tükenmiş olmasam, kendime idareten başka birini arayabilirdim, kendisi de Aids'li olan birini...

Eğer beni acil olarak bekleyen şey önceliği ele geçirmeyi başaramamış olsa, kendimi bu düşünceler kıyımından o kadar çabuk çekip çıkaramazdım muhtemelen: Eve dönmek, hâla orada olup olmadığınızı bakmak zorundaydım: senin ve cüzdanımın. Marlene'ye ulaşmayı denemeliydim, ona seni almaya gelecek mi, yoksa bağını dünden itibaren kopardı mı diye sormalıydim; ve sonuçta o ne diyecek olursa olsun, metroya gitmenin zamanı gelmişti artık.

Sen evde değildin ama cüzdanım, olduğunu tahmin ettiğim yerde, mutfak masasının çekmecesinde duruyordu, ve baktığımda eksik banknot olmadığını gördüm, birkaç bozukluk belki. Buzdolabının üstünde senin notunu buldum: "Yalnız gidiyorum. Sonra görüşürüz. Harry "

"Yalnız gidiyorum"u Eisenacher Straße yolunda olduğunun işareti biçiminde yorumladım ve bir parça gevşedim, terapiye aykırı böyle başına buyruk bir davranışı o zamana dek göstermemiş olduğun halde; en azından oraya benim evimden çıkarak gittiğin zamanlarda. Ama daha biraz önce Joe'nun buyruklarını artık biraz daha gevşek uygulayabileceğimizi ben de düşünmemiş miydim?

Marlene'ye telefon açtım, seni "tam vaktinde toplamaya" gideceğini söyledi, her şeyden önce sana şu veya bu soruları sormak için. Onun devam edip etmeyeceği, senin bugün ve bu sorulara vereceğin cevaplara bağlı olacaktı; bir cevabın varsa eğer. "Senin bir şey açıklamam gerekiyor. Kendinle birlikte bizi de ne büyük bir sıkıntının içine çektiğinin farkında bile olmadığına inanıyorum," dedi ılımlı bir tonla ve bir bahane göstererek veda etti.

Diğer grup üyelerinin numaralarını çevirdim, ancak hiçbirine

ulaşamadım, ama gün ortasında tuhaf gelmedi bu bana ve kimseyle konuşmak zorunda kalmadığım için neredeyse rahatlamış bir halde kendimi dşeğimin üzerine bıraktım. Çok yorgundum, bir taraftan uykuya, diğer taraftansa düşüncelere dalmak ve geldiğini, yani kapıdan içeri girdiğini duymak istiyordum; uzun zamandır bir anahtarın vardı zaten. Uyanık kalmak ve düşünmek mi, yoksa uyumak ve dş görmek mi sorusu, kuyruğunu kovalayarak dönüp duran ve sonunda beni uykuya gönderen kediye dönüştü.

XII

Ne zaman dönmüştün? Marlene seninle konuşabilmiş ve sonra seni kapıma kadar getirmiş miydi? O akşam beni bir kez daha uyandıran şey ne olmuştu? Senin odadaki ışığı açmış olman mı? Yatak örtümün üzerinde bir şeyin, bir insan elinden daha hafif, daha hızlı ve bir bütün olarak çok farklı bir şeyin hareketi olması daha muhtemel. Daha görmeden, orada, üzerimde gezen şeyin senin parmakların olamayacağını biliyordum. Ama birkaç saniye için hiçbir kısırtı olmayınca ve örtünün altından bile göğsümün üzerindeki hafif, ancak bir tür cisimsel ağırlığı ve ardından ağzımın köşesinde çok kılcal bir şey tarafından yaratılan kaşınmayı hissedince gözlerimi açtım ve beni küçük bir hayvanın kokladığını, çok yakınımda olduğu için hemen anlayamadım. Başımı salladım, tiksintiyle değil, yalnızca şaşkınlıkla; düş gördüğümü sanmıyordum, zaten kim gıdıklandığını görür düşünde? O anda hayvancağız ürkmüş gibi bir hamlede yana sıçradı ve o zaman ne olduğunu gördüm: bir sıçan, parlak, kara gözleriyle ve beyaz burnunda hafifçe titreyen uzun bıyıkları ve beyaz patileriyle minik ya da henüz çok genç, siyah bir sıçan; karnındaki beyaz lekesi de uzun süre gizli kalmadı, çünkü hayvancık arka ayakları üstünde dikeldi, burnunu koklayarak havaya kaldırdı – ve kalbimi fethetti, deyim yerindeyse, durduğu yerde.

Sıçanı aldın sen; görünüşe bakılırsa bundan hoşlanıyordu. Bakışlarım onu izledi, ta ki senin omuzuna oturup, düğme gözleriyle bana bakıncaya kadar, tıpkı senin yaptığın gibi.

"Bu bir İskandinav Beyazayak sıçanı, öyle adi lağım serserisi değil. Mierendorfplatz'daki hayvan dükkânından satın aldım, adı Sulhi,"* dedin –tuhaf bir babacanlıkla, "Sulhi, El-Hakim gibi,

* Alm. Elfriede: kadın ismi; El-Friede: Barış (Arapça artikel ile)

Arapçanın imlasına göre yazılıyor, demek istediğimi anlıyorsun."

O sabah duş kabininin önünde matador pozunda beni beklemiş, kırmızı banyo havlusunu sallamış ve "Sulh" diye seslenmiş olduğunu hatırladım ve hırıldadım: "İyi, o zaman Sulh derim ona. Oryantal işlerle pek aram yok, hem Sulh de Sulhi için güzel bir kısaltma, ya da istiyorsan Sulhi de olabilir, ama imlası umurumda değil; ona mektup yazmak zorunda değilim herhalde."

"Neden olmasın?" dedin. "Bu kadar akıllı göründüğüne bakılırsa, tüm mektuplarını okur ve cevap yazar mutlaka."

Bu sıçan numarasının (çünkü bu şaklabanlılığı senin sayısız numaralarının en yenisi olarak görüyordum sadece) bu kadar iyi iş görmesine hayret ettim. Bu eğlenceli, sokulgan hayvan beni gerçekten de oyalamış, bir biçimde duygularımın isyanını yumuşatmıştı. "Bir ver bakalım şunu," dedim.

"Tabii, ne demek, al işte bebeğim," dedin sevinçle ve Sulh'u iki elinle birden uzattın bana, yani gerçekten de tıpkı çok küçük bir bebekmiş gibi.

Kürkü yumuşaktı, kalbi hızla çarpıyordu ve bir sıçandan beklemediğim kadar güzel kokuyordu, çamaşır kurutma makinesinden yeni çıkmış gibi; kokusunu içime daha derinden çektiğimde paçuli ve naneye de benzettim biraz.

Sonraki günleri, üzerimize bir şeyler geçirip Triade'ye gitmemiz gerekmediği sürece döşeklerimizde geçirdik, oldukça az heceli konuşmalarla ve birbirimize ayaklarımızı uzatarak; ve yalnızca öğleden önceki saatlerde, sana çekinerek sorular sormayı denediğim iki, üç sefer baş başa yattık.

Eski kuzinenin kömür kutusunu ana ini olarak seçen ve serdiğim otları kendine bir döşek yapan Sulh, bütün odaları serbestçe dolaşabiliyordu, ama senin ya da benim yanıma gelmekten de hoşlanıyordu, özellikle akşamları. Ve bazen kalmasına izin de çıkıyordu, hatta gecelemesine bile, çünkü ev temizliğine şaşılacak bir süratle uyum sağlamıştı; kömür kutusunun, sadece erzak stoklarından olabildiğince uzaktaki belirli bir köşesine işiyor ve sıçıyor, ama yatak çarşaflarımızı kemirmekten de geri kal-

mıyordu ve deri kayışını, sen uyurken, hiçbir şey fark etmemeni sağlayacak kadar büyük bir özenle kemirip kopardığı saatinden "kurtarmıştı" seni, sana göre. Sulh kuruyemiş, kurabiye, çukolata ve oyun istiyordu. Gerilip senin ya da benim göğsümüze sıçramaya ve yakalanmadan kaçmaya ve tüm bunları tekrarlamaya bayılıyordu. Bir an yakalanacak olsa ciyaklıyordu, senin dediğine göre neşeyle. Gerçekten de sanki keyif alıyormuş gibi görünüyordu; hiç değilse ciyaklamaları, havaya fırlatılıp sonra tekrar yakalanan küçük bir çocuğun çığlıkları gibi coşkuluymuştu.

Marlene gelecekte bizden uzak durmaya karar vermişti ve telefonda bunu, kendisine tek bir cevap bile vermeyip yalnızca mazeretlere sığınmış olmana bağladı, ama son toplantıya katılacağına dair söz verdi. Aynı şekilde Juli, Clara ve Hanna da çekilmişlerdi; Hanna lafı hiç dolandırmamıştı, Juli ve Clara ise ayrıntılara girmediler. Juli'nin adına da konuştuğunu vurgulayan Clara üzgün olduklarını ima etti. Ancak toplantıya buna rağmen geleceklerdi, çünkü Clara'nın ifadesiyle, senin durumunu "hepten berbat etmek" istemiyorlardı; sen "zaten böyle de yeterince cezalandırılmış" oluyordun. Ama Frank kaldı bizle, kaderinin "kendisini asıl şimdi ve özellikle de sanatsal bir meydan okuma olarak, yani profesyonel kulvarda" ilgilendirdiğini söyledi; herkesten daha az kaygılanan, en azından korkusunu göstermeyen Marc da kaldı. Joe'nun bombasından sonraki ilk pazar akşamı, geç saatte, önceden haber vermeden ve biraz da içkili bir halde, koltuğunun altında bir şişe viskiyle kapımızın önünde dikilirken, "Bu bokluk benim ülkemden geliyor zaten. Birleşik Devletler'den geliyor, ben ve daha bir sürü bela gibi. Kesin CIA'nın tertibidir, ya da NASA'nın. Ama yoluna koyarlar yine, zaten koymak zorundalar. Ancak bu sefer biraz zaman alacak," diye açıkladı gülerek, neredeyse bir parça gururla.

Artık seni –istisnalar bir yana bırakılırsa– Triade'ye yalnızca ben götürdüğüm ya da ben aldığım ve yalnız gitmene de giderek daha sık göz yumduğum halde, ayrıca bir sürü işi, çoğunlukla senin için yoluna koyduğum, hallettiğim, örgütlediğim ve her

hafta sonu çiçek satmaya gittiğim halde, topluca yaşadığımız bu ikinci ayın nasıl geçtiğini hiç hatırlamıyorum; çabuk geçmediği kesin. Biz kalanlar, sen, Frank, Marc, ben, hatta Joe, birbirimizle ancak en gerekli şeyleri konuşuyorduk; sanıyorum zaman baskısından, yükümlülüklerden, denetim zorunluluğundan kurtulmaya can atıyor ve artık daha fazla çocuk ya da çocuk bakıcısı olmak istemiyorduk, senin kendinden tek başına sorumlu olacağın günü iple çekiyorduk.

Ama beni ilgilendirdiği kadıyla bu istek gönülsüz bir istektir. Ayrıca gönülsüzlük, bugün bile o zamanki ruh halimi özetleyecek en iyi kelime. Seninle kalmak, sana yakın olmak istiyordum, ama çok da yakın değil. Sana karşı duyduğum korku ve aşk durmadan çatışyordu; bazen biri, bazen de diğeri galebe çalıyordu, ki bu da sonuç olarak beni tarifi güç bir felç haline sokuyor, acıyı uyuşturuyor ve bu uyuşukluğu bir acı kaynağı olarak duyumsamama neden oluyordu. Tepeden tırnağa koca bir azı dişi gibiydim, gerçekten acı vermeyen, ama çiğnerken kullanmaktan mümkün olduğunca kaçındığımız. Çaresizliğin beni kudurgan bir cüretkârlığa sürükleyecek kadar ele geçirdiği dönemler oluyordu. O zaman gözyaşlarımla boğuşarak seninkiyle oynamaya başlıyordum ve eğer sabırla bir sonuca varırsam –ki bu çoğunlukla gerçekleşiyordu hâlâ–, yüzümdeki öfkeli ifadeye karşın (o ifade, senin ardına kadar açılmış, bana mutsuzlukla bakan gözlerinde yansiyordu çünkü) bir prezervatif geçiriyordum sana ve sanki bir yabancı madde gibi soğuk ve tanımsızca kaygan hissettiğim, başta yapay uzvu andıran, ama çok geçmeden bir beyaz sosis kadar yumuşayan aletine biniyordum: Sonunda pes ederek, ayrıca telaşlı-tutuk hareketlerimle prezervatifi yerinden oynatıp çıkarmış olmaktan korktuğum için, yuvarlanarak üzerinden indiğimde tam da bir sosis gibi görünüyordu.

Bu dönemde daima uysal, hatta eziktin sen, sabah karanlığında döşegimin yanına çömeliyor, yüzüme düşmüş saçlarımla usulca aralıyor, yanaklarımla, alnımı öpüyor ve galiba uyuduğumu sanıyordun. Hatta bazen bornozunu çıkarıyor, örtünün altına

girip bana sokuluyor, sonuçsuz kalsa bile parmağını kullanıyor ya da yalnızca alabildiğine sağlıklı görünen, güçlü gövdeni benimkine yapıştırıyordun; gövdenin sıcaklığı beni olduğumdan da daha kederli yapsa bile, bir biçimde avutuyordu aynı zamanda.

Bu kadan yeter. Korku korkudur, yani kendine benzer. Korkunun adını inatla tekrarlayıp durmak hepten anlamsız değildir belki, ama tamamen faydasızdır.

XIII

Senin "showdown" olarak adlandırdığın, Joe'nun önündeki büyük finale, hakkında bir daha hiçbir şey duymadığım Thomas ve ikinci toplantımızdan sonra beni hiç aramayan, ama "bella Italia"dan, arka yüzünde, çiçek tezgâhını "yaklaşık dört aylığına" bana bıraktığını bildirdiği ve "bundan sonraki hayatımda" mutluluklar dilediği renkli bir kartpostal göndermiş olan Christoph dışındaki herkes gelmişti. Joe bizleri ve seni tebrik etti; ve eğer yanılmıyorsam, bu kadar uzun süre dayanmanın kesinlikle kolay olmadığını söylerken, sesinde bir parça alaycılık da vardı.

Daha yarım saat bile dolmadan toplantının bittiğini açıkladı ve senin, duygulanmış taklidi yaparak dile getirdiğin, Kuğu Gölü'nde "ufacık bir kutlama" davetini bile kabul etti. Bizi pek de sevindirmede bu, çünkü sergilediğimiz oyunun farkına varmasını ya da tam bir ahmak değilse eğer –ki onu böyle görmemiz için bir neden yoktu–, gözünden kaçmamış olması gereken şeyi bir de dürüstçe yüzümüze söylemesine hevesli değildik. Ama Joe gerçek bir tiyatro dostu olduğunu kanıtladı, sıcak çukulatasını kaşıkladı, çok sigara içmemizden rahatsız, ayrıca yorgun olduğunu söyledi ve çok geçmeden, zaten pek de neşeli olmayan meclisi terk etti

Soğuk bir tavırla bize yakıştırdığın adla, "eski hayranların" da (*Exgroupies*) fazla uzun kalmadılar.

Clara veda armağanı olarak iki kitap verdi sana; Dieter Panzer diye birinin yazdığı *Gorleben ve Şehir Hayatı Arasında* ve "en iyi şiirlerinden" üçünü "kalıcılaştıran" *Gazap Üzümleri* başlıklı bir antoloji. Ya, evet Harry, o zaman konuşulmuş pek çok şeyi hatırlıyorum, Clara'nın söylediği zirvaları bile; ancak bu iki matbuat eserinin adlarını çoktan unutmuş olurdum, eğer bunlar başka kimse değil, bizzat senin tarafından düşülmüş, küçük, aşagılık

kenar notlarıyla donatılmış olarak benim elime geçmiş olmasaydı, ki bu da o kitapları kanıtladığını, hatta belki de okuduğunu ve sonuna dek sakladığını kanıtlar.

Frank, seni boş bakışların, yukarı kalkmış kaşların ve neredeyse zorla çarpılarak bir sırtış şeklini almış ağzınla gösteren dört renkli bir taşbaskı armağan etti. Bu baskı ne yazık ki kaybolmuş, en azından benim elime düşmedi.

Juli ve Hanna gitmeden önce kollarını kısa bir an sana dola-dılar ve bu sırada kafalarını, saçlarıyla neredeyse yüzünü süpü-recek kadar çevirdiler diğer yana.

Ama Marlene ne senin ne de benim elimi sıktı, kısaca masaya vurdu ve kayboldu.

Marc sırt çantasından kalın, kaba örgülü bir hırka çıkardı, senin sırtına koydu ve hırkanın kollarını çenenin altından düğümledi. İşini bitirdiğinde yumruğunu senin göğsüne dayadı. "Kış yine gelecek kesin," dedi gülerek, ve sen ve ben, biz de güldük.

"Hepi topu dört cinsten oluşuyoruz yalnızca: iyi iyiler, kötü kötüler, kötü iyiler ve iyi kötüler. İyi iyiler ve kötü kötüler oldukları gibi kalıyorlar, sayıları az, ama sıkıcılar. Kötü iyiler de aynı şekilde, bir süre minik evleri ve bahçeleri olan terbiyeli ebeveynlerin uslu çocukları olarak kalıyorlar, ama giderek büyüyorlar ve minik evleri ve bahçeleri olsun istiyorlar ve hak ettiklerine inandıkları her şeyi alabilmek için de her şeyi yapıyorlar. Sayılması gereken bir tek iyi kötüler var, onlar daha doğdukları gün kırmızı kartı görüyorlar ve tıpkı kötü kötüler gibi yalandan, dolandan, kötektan ve soymaktan başka bir şey öğrenmiyorlar, ta ki birkaç yıl kodes cezası alıp yerlere ve bazen de bir dinin ya da bir ideolojinin eteklerine yapışana kadar. Ondan sonra cezadan ve müzmin suçlular, yani kötü kötüler olmaktan korktukları için artık yalnızca kendilerine şiddet uyguluyorlar, birbirlerine bile değil; hayatlarının sonuna kadar –tekrar tekrar parmaklıklar ardında."

Bir hafta bile geçmeden kendine bir ev bulmuş ve böylelikle tera-pinin son koşulunu da yerine getirmiştin. Ve başka türlü yürü-

meyeceğini bildiğim, başka türlü gerçekten özgür olamayacağını bildiğim için küçük bir kredi aldım, depozito parasını ödünç verdim sana; düşük bir miktardı, çünkü benim kaldığım yerden çok uzakta, Neukölln mahallesinin kenarında ve Tempelhof havalimanının yakınında bulunan Emser Straße'deki bu evin derme çatma, berbat bir yapı, yazın bile karanlık, buz gibi bir giriş katı olduğu anlaşıldı; bu da verdiğim üç kuruştan ayrılmamı kolaylaştırdı benim için. Er ya da geç soluğu yine benim kapımda alacak ve o zamana kadar da beni en azından iki günde bir ziyaret edecektin, emindim bundan; her şey bir yana, sadece Sulhi yüzünden bile.

Ama daha çok tersi oldu; İş Bulma Kurumu'nun zoruyla gittiğim ofset dizgiciliği geliştirme kursu ve beni sinsice etkisi altına alan, bir hastalık gibi korktuğum tuhaf letarji hali izin verdiği sürece seni ziyaret eden ben oluyordum. Bazen gecenin ortasında bir taksi tutuyor, sana bir sürpriz yapmak istediğime inanıyordum; ve gelmeden önce, senin açından bir sakıncası olup olmadığını sorma imkânım olmamasından memnundum; henüz telefonun yoktu çünkü. Sen olmadığın zaman kötü uyuyordum. Ne işler çevirdiğini tam olarak bilmemeye dayanamıyordum ve onca parayı, sana birinin yardım etmesi gerektiği için yola sattığıma inandırıyordum kendimi; ve bu biri bendim, başka kim olacak? Sonra ev işleriyle ilgili ıvır zıvırla, abur cubur ve kırmızı şarap şişeleriyle, bir cebimde Sulh, diğerinde sana aldığım sigaralarla yüklü bir halde kapının önünde dikiliyor ve uykulu gözlerle gülümseyerek beni içeriye alıncaya kadar zile basıp kapını dövüyordum. Bina yönetiminden yalnızca bir anahtar verildiğini ve ikinci bir anahtarın "sonra yaptırılacağını" iddia etmiştin, ama sana ne zaman yine bu ikinci anahtarı sorsam, ev sahibinin yazılı bir izninden dem vuruyordun, "mutlaka" yakında uğrayıp bırakacaktı.

Sana yardım etme ihtiyacını duyan tek kişinin ben olmadığımı da ortaya çıktı. Bir akşam, henüz yeni gelmiş ve tuvalete doğru yönelmişken, mutfakta, Juli'de kalırken senin misafir yatağın

olan kırmızı pelüş kanepeyle karşılaştım. "Evet," dedin, Julia kendine bir döşek almış ve bu eski parçayı da sana teklif etmişti.

"Nasıl?" dedim, "Julia burada mıydı?"

"Yoo, ben Julie'deydim," diye itiraf ettin süklüm püklüm. "Öylesine işte, ayaküstü hal hatır sormaya. Hemen oradan birkaç ahbapı aradım ve nakliye işini örgütledim."

"Ne ahbapı?" diye sordum gerçekten şaşırarak.

"Ahbaplar işte, Triade'den ve karate kulübünden gençler. Sen tanımazsın onları. Niye tanıyasın ki zaten?"

Bu meselede ağzından daha fazla laf almak mümkün olmadı; seninle Juli arasında yeniden bir ilişki kurulduğunu, antrenmanlara yeniden başladığını ve hatta birtakım ahbaplar edindiğini garip bulsam da, daha fazla deşecek havada değildim ben de.

Frank'tan bir matkap ve bir sürü alet aldın, benim katkım olmadan Sosyal Yardım Dairesi'nden döşeme avansı çıkardın, eskicilerden lambalar, inşaat malzemeleri satan dükkânlardan kalaslar satın aldın ve günlerce marangozlukla uğraştın. El işleri konusunda beceriksiz bir solak olan ben, bu işlerde sana yardımcı olamadım, tersine durmadan ayağına dolandım ve yok-hastalık-bulaştı-yok-bulaşmadı-monologlarımın adamakıllı sinirine dokunduğunu fark ettim; yine de sükünетle katlanmaya çabalıyordun. Sulh ve *Doors* dışında hemen hemen hiçbir ortak ilgimiz yoktu; sen testere ve vidalarla kendine "yeni, özgür bir hayat" kuruyordun –ki benim gözümde yalnızca özgür bir ölüm demektir bu– ve bu yolculuğun nereye gittiğini bilmediğim için korkuyordum; önce seni, sonra da kendimi kaybetmekten korkuyordum; yakında yeniden gerçek bir işte çalışmak zorunda kalmaktan, ayrıca muhtemelen paramı geri ödemeyeceğinden korkuyordum..., aslına bakılırsa, senin türünden insanların hiçbir zaman, ama benim gibi insanların bir zamanlar genellikle gelecek diye adlandırdıkları her şeyden korkuyordum.

Bundan bir hafta sonra –son Triade-ayının yarısı henüz geride kalmıştı– şartlı tahliye danışmanın üzerinden bir iş bile buldun,

doğrudan dizgici olarak değil, kendi tecrübelerimden de bildiğim gibi, dizgicilere artık neredeyse hiç ihtiyaç duyulmuyordu, ama en azından eski reklam afişleri ve tabelalarının yeni baskılarını üreten bir matbaadaydı bu iş, "*Persil-karıları ve Sarotti-Arabından Erdal-kurbağası ve Lurchi'ye**" kadar eksiksiz bir yelpaze. Tam olarak düşlediğin bir şey değildi bu tarz bir iş yapmak, ayrıca ücreti de iyi sayılmazdı, "uyuşturucu danışmanı" olmayı tercih edeceğini söylemiştin "afallayan" Joe'ya, bu işten gerçekten de anlıyordun çünkü; ama fark etmezdi, önemli olan "artık kışının ayazda kalmaması" ve "şartlı tahliye manyağının" "kalan cezanın sağlık nedeniyle affı" için başvuruda bulunmuş olmasıydı.

Seni görmeye geldiğim o gün keyfin acayip yerindeydi; yanımda Sulh yoktu ve sözleşmiş de değildik; aslına bakılırsa, kendimde gribe benzer belirtiler teşhis ettiğim sabahtan beri kendimi ne kadar berbat hissettiğimi sana anlatmak istiyordum yalnızca, zira bunlar bir HIV-enfeksiyonunun ilk belirtileri de olabirdi. Sana bu şikâyetlerimi anlatmak ve senin tarafından avutulmak değilse bile, yatırılmak istiyordum. Ama lafa nasıl gireceğimi bilemedim, çünkü ıslıl ıslıl baktın yüzüme, masaya mumlar yerleştirdin, bir şampanya şişesinin kellesini uçurdun, önüme koca bir çanak dolusu meyveli lor koydun ve "Aman be Bebek, durmadan latekse alerjisi olan vamp kadınlar gibi bakma öyle. Her şey harika gidiyor işte, ve en geç önümüzdeki ayın sonunda çil çil paralarını almış olursun. Gör bak, Haary nasıl yapıyor bunu." –Adını son zamanlarda farklı vurguladığın yine dikkatimi çekti; kendinden üçüncü şahıs olarak söz ettiğinde Harry değil, alçak sesle a'yı yayarak: "Haary" diyordun. Bunun nedenini sorduğumda, muzip bir kahkaha attın –ki bu da yeniydi– ve böyle telaffuz edildiğinde isminin sana daha çok yakıştığını söyledin. Bu komik sav da bir araştırma konusu olmaya değerdi, ancak iyimserliğinin beni sürüklemesine izin vermedim, özellikle de bana "son kazanımını" gösterdiğin zaman; söylediğine göre, yeni ahbaplarından birinin sana bıraktığı bir Sony-pikap. *Doors*'un "Waiting for the Sun"ını kılıfından çıkarmakla meşguldün, o sıra-

* Salamander ayakkabı firmasının maskotu kertenkele

da kapı çalındı, arka arkaya defalarca. Biraz şaşırmış gibi görünüyordun, bense, bu saatte –akşamın on biriydi ne de olsa– içeri girmek isteyen yaratıkları merak ettiğim halde, bir parça sinirlenmiştim; ayrıca o güne dek ne bende, ne de sende, tanıma ihtimalimin bulunmadığı birilerinin seni ziyaret etmek istediklerine tanık olmamıştım.

Kapıya gittin; ben Juli'nin kanepesinde oturmaya devam ettim, üç yabancı ses duydum, hafifçe genizden gelen lehçesiz bir ses ve iki Berlince bas. Derken o sırada tek tek tanıştırdığın Kling Kardeşler senin mutfağında belirdiler, ki düpedüz kuşku cu bir hayrete düşürdü bu beni; çünkü bu ikisini çok uzun zamandan beri ve çok yakından tanıımıyorsan eğer, hangi özelliklerine bakarak ayırt edebildiğini sordum kendime. Yalnızca bu biricik durumda kullandığın kullandığın isimleriyle Elmar ve Eginard –daha sonra asla Elmi ve Eggi, ya da kestirmeden Klingkardeşler dışında bir isim kullanmayacaktın– tek yumurta ikizleriydiler; hayatta gördüğüm en tek yumurta ikizleri (üstünlük derecesinin bu yanlış kullanımını bağışla). Onları ne kadar akla ziyan bulduğumu hiç söylemiş miydin sana? Klingkardeşler kavruk değillerdi, ama ufak, daha doğrusu kısa boyluydular, ki neredeyse kübü andıran endamlarına bakıldığında özellikle dikkat çekiyordu bu. Gerçekten sanki Lego-adamcıklarına modellik yapmış gibi görünüyorlardı; ancak onlardan farklı olarak Klingkardeşlerde yuvarlak hiçbir hat yoktu, kafalarında bile. Prens-Demiryürek tarzı, köşeli kesilmiş, biraz dağınık saçlarının altında köşeli, ifadesiz olmakla birlikte aptal gibi de durmayan suratları, tüm parmakları aynı uzunlukta, küçük, yayvan elleri ve onlardan kurtulmadan önce apartman topuklu, lenduha gibi spor ayakkabıları içine sokuşturdukları küçük, karemsi ayakları vardı. Tıpkı Klingkardeşler gibi sesini daha kapıdan girerken duymuş olduğum kız neden ancak dakikalar sonra karşımıza çıktı, Tanrı bilir. "Kâğıt mendil aramak ve tütünü unutmak"la ilgili bir şeyler geveledi ve derin bir nefes alarak kanepeye, senin yanına oturdu. "Bu Lila," dedin bana, "onu daha yakından tanı mıyorum, henüz."

Senin sözlerine bir şeyler eklemeyi gerekli görmeyen Lila'ya *Gitanes* paketini uzattın; bir sigara aldı, sana yaktırdı ve derin bir nefes çekti. Lila ince ve kızıl-sarı saçlıydı, maviye çalan soluk bir yüzü vardı, açık mor da diyebilirdim, ve sesi dışında her şeyi bir biçimde derindi: İri, ıslak gibi parlayan gözleri çukurlarına kaçmıştı, çenesinde derin bir çukur, dar, derin bir beli, derin bir göğüs çukuru vardı ve bir yastığı kucaklayarak içinin derinliklerine dalmış bir halde, Juli'nin kanepesinin sol köşesine kök salmış gibi oturuyordu.

Klingkardeşler, yeni taşınmış birine gidildiğinde âdet olduğu üzere bir şey getirmişlerdi sana; hediye paketi yapılmış, kurdeleden güllerle süslenmiş, tığ işi farklı Mickey Mouse desenleriyle bezeli, biri bebek mavisini, diğeri bebek pembesi renginde bir banyo havlusu, bir el havlusu ve bir keseden oluşan iki adet havlu takımı. Bu nesneleri yarı şaşkınlık, yarı hayranlıkla yokladım; çok kalın ve ince havlı, yani yüksek kalitede olmalarına rağmen, en ılımlı ifadeyle berbat şeylerdi; ufak tefek oldukları halde çok erkeksi bir izlenim veren bu küplerin, senin gibi bir insan irisine böyle genç kız kiçi hediyeler verebileceklerine asla imkân vermezdim. Ama sen sevincini cömertçe gösterdikten sonra, hepsini düzgün bir biçimde katlanmış olarak yeniden kartonlarına yerleştirdin ve sanki orası en büyük hazinelerin için ayrılmış şeref locasıymış gibi, bir kalas yığınının üzerine diklemesine koydun bu kutuları. Sonra bir şişe *Baileys*, kurabiye, portakal suyu ve kola getirdin, partinin artık başlayabileceğini söyledin.

Seni daha önce hiç o akşam olduğun gibi görmemiştim. Hiç durmadan şu yeni, gürültülü gülüşünle gülüyor, benim dışımda kimsenin yemediği sahandaki yumurtalar pişiriyor, kadehleri dolduruyor, kül tablalarını boşaltıyor ve Klingkardeşlerin keyfini ve senden daha önce hiç iştah etmediğim için bana bir şey ifade etmeyen, isimlerini söylediğin kişilerin neler yaptıklarını soruyordun. Elmi'nin ve konuşmaya daha az yatkın olan Eggi'nin önüne attıkları –ve biri diğerinden açıkça daha aptal olduğu için bana onların ayırt etmeyi öğreten– ilk laf kırıntıları bile, onların da, ağzını neredeyse hiç açmayan Lila'nın da sözünü ettiğin Triade-ahbap-

ları değil, eski tanıdıkların, hatta belki de dostların olduğunu çözmeme yetti.

Klingkardeşler, seninle birlikte Seidelstraße'deki GİK'de (Gençlik Infaz Kurumu) "birkaç yıl kadar" yatmışlardı; Eggi darp yoluyla yaralama, senden bir ay sonra tahliye edilmiş olan Elmi ise "resmî evrak sahteciliği yoluyla dolandırıcılık" suçlarından.

Anılarla mest olmuştunuz: Sen, "siyah kuşak sahibi nadir Tegel'lilerden biri" olarak, "alayı lapacı katilleri" karate grubunda nasıl da "hizaya getirmiştin", "ukala siyasilere içinden bir tek Olle Meyer, Till" Eggi'nin yanında nasıl güreş çalışmıştı da, sonunda "harika bir Catcher" olmuştu. "Kalle, Ralfi, Hassan gibi ötmekten", bir gün "Kata-Saşi-Aşi çalışırken, çenesinin üstüne pis düşüp" ön dişlerini kıran, "yaşlı zampara" Oleg'den söz ettiniz. Ve bir ara –sen görünüşe bakılırsa tükenmek bilmeyen stoklarından yeni bir Baileys şişesi getirmiştin– söz siyasete kadar geldi. Eggi "Arabs" dediklerine sövdü. "Sahtekârın önde gideni bu güneyli fırlamalar, piyasayı batırmakla meşguller"di, çünkü insanlara "yalnızca boktan mal veriyor", üstüne bir de fiyatları kınıyorlardı. Elmi bunların "fasa fiso" olduğunu söyledi, "büyük tarihsel bağlamlar" onu daha çok ilgilendiriyordu; dünyada çok fazla, Almanyada ise çok az şey oluyordu. "Öylece oturuyorlar, taşaklarını seriyorlar, sevgili Amerikalıların bize armağan ettiği barış hakkında gevezelik edip, sadece Rusların istediğini yapıyorlar."

Sen rahatça arkana yaslanmış, elini Lila'nın çökük omuzuna koymuş olduğun yerden, ona hak verdin: "Evet, sahiden ne halt ediyor bu koca-götler? Hani otuz yıllık barış da az şey değil diyorlar. Barış mı? Ne barış ama, soğuk savaş. Buna ancak şunu söyleyirim: Sizin bu gülünç ateşkes durumunu da sadece Adolf'e borçluyuz. Eğer o pencereden fazla sarkmasa ve kelimemize bu kadar darbe yememiş olsak, ortalığı çoktan birbirine katmıştık yine."

Kulaklarıma inanamıyordum, zaten keyfim çok kaçmıştı, kadehimdeki kırmızı şarabı bir dikişte bitirdim, araya girmek istedim. "Ama Harry," diye başladım lafa, "sen bir solcu olduğun-

nu söylemiyor muydun? O zaman şükret ki..."

"Kapa çeneni, şimdi biz konuşuyoruz," diye kestin sözümü –beni şaşkınlıktan susturacak kadar yabancı gelen, şiddet dolu otoriter bir sesle– ve partinin geri kalanını, ünlü bir psikanalizcinin çoklu kişilik fenomeni üzerine yazdığı bir gazete makalesi hakkında düşünerek geçirdim.

Sohbet bu havada bir süre daha devam etti. Birbirinize eski ahabap-çavuş-hikâyeleri anlattınız; "şişko gardiyan" X'i nasıl "mandepsiye getirmiştiniz", cezaevinin mutfağından 5 litrelik sirkeyi nasıl yürütmüştünüz, Y'yi ne biçim sopalamıştınız... Ama ipin ucunu kaçırdım, kırmızı şarap etkisini gösteriyordu. Ayrıca kalbimin bağlandığı kişiyle fazla ortak yanı olmayan bir Harry'yle tanışıyormuşum gibi geliyordu bana. Ayrıca bu Harry'nin, ya da Haary'nin beni Winterfeldplatz'da kollarına atıldığı Harry'den de farklı olan son haftaların uysal Harry'sinden daha az etkilemediğini de fark ettim şaşkınlıkla; gece boyunca kazandığı boyutları, yine ancak şaşırtıcı diye niteleyebileceğim bir şaşkınlıkla.

Ve Lila'nın bir ara mutfaktan çıktığını, yaklaşık on beş dakika kadar görünmediğini, ardından kâğıt gibi bir suratla kapının kasasına yaslandığını ve kanepeye dönerken tuhaf bir biçimde, hem rahatça, hem de güçlkle hareket ettiğini de hatırlıyorum hâlâ; "Havada süzülen bir çuval gibi," diye düşünmüştüm. Yeniden senin yanına yerleşti, gözlerini iki, üç kere devirdi, derin bir uykuya dalarak öne doğru devrildi, ta ki Klingkardeşler onun ayakkabıllarını arayıp buluncaya, senin omuzunu sıvazlayıp artık gitme vaktinin gerçekten de geldiğini söyleyinceye kadar; ve ikisinden biri, Eggi'ydi herhalde, uyanmakla hiçbir alışverişi olmayan Lila'yı, kardeşinin yardımıyla sırtladı.

Sense biraz temiz hava almaya ihtiyacın olduğunu söylemiş ve komik ahabaplarını, Lila Uykutulumu'yla birlikte dışarıya geçirmiştin. Döndüğünde, ki doğru hatırlıyorsam pek de erken değildi, kanepedeki köşene kuruldun yeniden, fütursuzca esnedin, bir müzik koymak yerine, ağırlaşmış dilinle kendi kendine bir hava tutturdun: "Günler-

den bir pazardı / yeni erimişti karlar / tuttular Lorentz, Peter'i / Zeh-lendorf'dan kaldırdılar."

Benim kafam da mükemmel bir durumda olmamasına rağmen, o anda senin gibi kafası kanşık tatlısu-proleterleri için tüm o '68 patırtısından" (senin ifaden) geriye birkaç veciz laf ve o günden beri içine her türlü maddeyi akıtan ve bilinç geliştirici yıkım çalışmasını esaslı bir biçimde yerine getirmiş olan şırınga iğnelerinden başka bir şey kalmamıştı. Tekrarlayıp durduğun Lorentz-Peter nağmelerinle beni sinirlendirmek istediğini anlayabiliyordum, ama o *Baileys* denilen nesnenin, isterse iki litre olsun – ki çoğunu da sen içmemiştin–, alkol gibi bir etki yapacağını düşünemiyordum; ama belki de yalnızca o tek sefere mahsus olarak kafayı bulmuştun sahiden de. Her halükârda ben bayağı kaymış durumdaydım, yine de cesur, küçük kadın rolünü oynamaya çalıştım; bardakları, tabakları, kül tablalarını lavaboya fırlatıp şangırdatırken faydalı olmaktan ziyade kendimi gösteriyordum. Hâlâ seni bir konuşmaya mı zorlamak istiyordum? Anlaşılabilir tek bir kelam edebilecek durumda mıydım ki hâlâ? Seni kanepeden kaldırıp yatağa atmayı denedim mi?

Kesin olan, sabahleyin geç, saat dokuzda başlamış olan ofset dizgi kursu için fazlasıyla geç uyandığım ve kendimi senin döşeğinde yalnız yatarken bulduğumdur. Uyku ve muhtemelen kırmızı şarap mahmurluğu içinde Juli'nin kanepesine doğru yalpaladım, ama sen orada değildin, tuvalette de yoktun. Birkaç dakika boyunca senin karanlık, pis, küf mantarı ve sigara izmariti kokan mutfağında çıplak ayakla durdum; içimde yükselen gözyaşları ve peşinden gelen ve ona yetişecek gibi görünen kusma isteği boğazımı düğümlüyordu. Aklımdan kötü şeyler geçiyor olsa da, yokluğunun çok zararsız nedenleri de olabileceği düşüncesiyle yatıştırdım kendimi; ekmek ya da sigara almak

- 1975 yılında, silahlı mücadele veren "2 Haziran Hareketi" (Bewegung 2. Juni) adlı sol örgüt tarafından kaçırılan Hristiyan-Demokrat Alman politikacısı. Yukarıdaki dizeler, bu olayı alaycı, kafiyeli bir şiirle ilan eden bildirinin bozulmuş şeklidir

üzere çıkmış veya Triade'ye gitmiş olabilirdin. Hem ayrıca tüm bunların bir faydası yoktu; iyi bir bahane bulmak ve kursa gitmek zorundaydım, aksi halde desteğimi kesebilirlerdi çünkü. Böylece lavabonun içine istiflediğim bulaşık yığınının üzerine eğildim, yüzümü soğuk suyla yıkadım, alelacele giyindim ve evinin kapısını arkamdan çektim.

Hiç değilse gecikmemin mazereti olarak bir işe yarayacak şiddetli bir yaz yağmuru altında Leinestraße metro istasyonuna doğru ilerlerken, yakında bir telefon edinmen için yeri göğü seferber edeceğime ve hiçbir masraftan kaçınmayacağıma dair yemin ettim; ve evde olup olmadığını istediğim zaman kontrol edebilme olanağına kavuşacağıma dair.

XIV

Muhtemelen senin içinde ve dışında gerçekleşen değişimlere alışkın yeterince belirti vardı; bunların ne zaman gözardı edilemeyecek bir noktaya geldiğini söyleyemiyorum bugün bile; çünkü akla aykırı her yoldan ve olabildiği kadar uzun süre görmezden gelmeyi başardım. Belki kendimle çok fazla meşguldüm; bir test yaptırmalı mıydım yoksa yaptırmamalı mıydım, gerçekten de kursu tamamlamalı ve ardından *Springer*'de dizgici olarak çürümeli miydim yoksa üniversiteye mi başlamalıydım, Sulh'un dışı bir sıçan arkadaşına ihtiyacı var mıydı yoksa ben yetiyor muydum ona, beni seviyor muydun yoksa bana mı öyle gösteriyordun... Bu daha çok bir süreçti herhalde, pek de sinsice gerçekleşmeyen ve hatta sonuna doğru giderek tırmanan, ama kesinlikle hakim kararıyla bir hükme bağlanmamış bir süreç. Ansızın gelmediği, vakti saniyesi saniyesine tespit edilemeyeceği için, gerçekleştiği anı gerçekleşme sürecinden keskin bir hatla hiç kimse- nin ve hiçbir şeyin, bir makinenin bile ayıramayacağı bir ölüm gibiydi bu; zaten çoğunlukla geç kalan doktorun raporuna ne yazdığı önemli değildir –zaten bir şey değiştirmez bu, çünkü ölüm ölümdür, ölüm ve ölü, bir saatin ardından on dakika sonrasına göre farklı görünse bile.

Ve tabii ki neler yaşadığını benden gizlemeye çalıştın. Ve kesinlikle senin mazeretlerinle yetindim. Çok geçmeden anlaşıldığı gibi, zaten –*seyirci kalamayacağım* anlamında– bakamayacağım şeyi görmek istemiyordum; ve sen bunu benim omuzlarıma yalnızca bir kere ve daha çok *yanlışlıkla* yıktın.

Evet, Harry, senin arkandan bir acil ihtiyaç başvurusunda

bulunmam ve bunun için fazladan yine bir sürü para ödemem sonucunda sen telefonuna kavuştun nihayet, ama ben senin barakanın anahtarına kavuşamadım; ayrıca sana daha kolay ulaşabildiği de söylenemezdi, en azından benim açımdan; sonunda ortaya çıkardığım gibi hempalannla bir şifre oluşturmuştun: telefon bir kere çaldırılacak, kapatılacak, tekrar aranacak, beş kez çaldırılacak, sonra açılacak. Bunu öğrendiğim ve senden sakladığımı ve ilk fırsatta aynı biçimde arayarak seni hattın öteki ucunda yakaladığımı ve arayanın bir başkası olduğunu sandığın için nasıl afalladığımı duyduğum zaman, aranızda başka bir şifre kararlaştırdınız.

Olaya ne zaman ve ne sıfatla yeniden girdiğini, hemen eroinle mi başladığını asla öğrenemedim; tuttuğun notlar bu konuda akıl yürütmeye elverişli bir malzeme içermiyor; zaten tahminlerim doğruysa, 1987 Ağustosundan 1989 Mart'ına kadar defterine hiçbir şey yazmamıştın. Ve sana çok daha sonraları bir kez bunun ne zaman nüksettiğini sorduğumda şunları söyledin: "Bunun bir önemi yok. Burdan bir şey elde edemezsin." –"Ben de edemem," diye de eklemiştin kıkırdayarak. Elde etmek demişken, benden haftalarca para yolmadın, Schöneberg tabelacısındaki işini, henüz demene sürecindeyken, yani orada çalışmaya başladıktan yaklaşık bir buçuk ay sonra, söylediğine göre, şef hastalığını öğrendiği için kaybettiğin zaman bile.

Bu benim kökleşmiş kaderciliğime uygun düşse bile, gizliden gizliye verdiğin bilginin hakikatle bağdaştığından kuşkulanıyordum. Eskiden de severdin uyumayı, ama o dönemde daha da çok ve genellikle yalnızca göz akını üzerime diktığın, şu yan açık gözlerle uyuyordun. Seni ininde bulmayı başarabildiğim zamanlarda daima yorgundun, olduğun yerde uyukluyordun; fantastik romanlar okumuyor, *The Doors* dinlemiyor, neredeyse hiç konuşmuyor, hatta Sulh'le bile oynamıyordun. Ve ben, ahmak kafalı, tüm bunları yalnızca hastalığın ilk belirtileri olarak yorumluyor, sana kaşık kaşık şehriye çorbası içiriyor, doktora gitmeni, yeniden benim yanımda yaşamayı ya da hiç değilse bu çürük-rutubetli barakadan daha iyi bir yere taşınmanı isti-

yordum. Ama sen her şeyin yolunda olduğunu, sadece biraz fazla "azdığını" söylüyordun. Ve ben, o dönemde sıklıkla yapığım gibi, yaygarayı kopardığım ve ağladığım ve bana ne kapıyı, ne de telefonu açtığın zamanlarda karate antrenmanında olduğuna inanmadığım için, kendi ifadenle, "teslim oldun"; beni biraz isteksizce izlemeye davet ettin, "ama her antremana gelme lütfen"

Ertesi akşam saat daha beş buçukta, kararlaştırdığımız saat-ten yirmi dakika önce, Neukölln, Hermannstraße'deki bir arka avluda, altmışlı yıllardan kalma, çirkin, alçak bir binanın önünde bekliyordum; binanın kaba sıvası dökülmeye başlamıştı, ama karate kulübü Oyama'nın, pek ürkütücü olmasalar da heybetli görünen delikanlıların, birbirleriyle Türkçe ya da Almanca konuşarak ikili veya üçlü gruplar halinde girip çıktıkları, açık duran ahşap kapısının alev kırmızısı boyası yeniydi.

Kendimi bir parça rahatsız hissediyordum, çünkü bu erkekler bana ya hiç dikkat etmiyorlar, ya da yersiz bir kuruntuya kapılmıyorsa eğer, aşağılayıcı bir ifadeyle sırtlıyorlardı. Hiçbirinin buraya kız arkadaşını getirmeyeceğini tahmin etmiştim zaten ve seni tatsız bir durumda bırakmaktan, daha da kötüsü utandırmaktan korkuyordum. Kimsenin beni ablan ya da hatta annen sanmaması için elimden geleni yapmışım; makyajımı tazelemiş, saçlarımı bir "perçem" şeklinde tepeme toplamış, yeni aldığım sık jean'lerimi, mavi deriden spor ayakkabılarımı, savruk görünen ve özellikle de gevşek, tombul kalçalarımı gizlemesi gereken, cırtlak fosforlu renklerle bezeli T-shirt'ümü giymiştim.

Saat altı olmak üzereyken, daima bir parça öne doğdu devrik omuzlarından birinde bez bir çantayla, gülümseyerek düştün kucağıma. "Hoş görünüyorsun," dedin; sesinde utangaçlığın izi bile yoktu ve kurumuş dudaklarınla beni ağızmdan öptün. Kapıdan girdik, bana "Kreuzberg'in en dâhi oto tamircisi Tanık," diye tanıştırdığın, uzun, sık saçlarını ensesinde bir tür kuyruk şeklinde toplamış, artık pek de genç sayılamayacak, yapılı bir herifi ve daha önce gelmiş ve giysilerini çoktan değiştirmiş Klingkardeşleri selamladık. Köşeli bir izlenim veren beyaz dolama ceketler ve ayak bileklerinin üzerine gelen uzun geniş donlarıyla daha da

aynı ve kübik görünüyordı.

Mavi, sarı siyah renklerde kavisli ve seyrek çizgilerle boyanmış ahşap zeminin kenarında, az çok mükemmel bir bağdaş ya da lotus oturuşuyla yerlerini almış erkeklerin yanına oturdum, ve hâlâ yeterince esnek olduğuma ve etek giymediğime sevindim.

Sen ve aralarında Tank'la Klingkardeşlerin de bulunduğu yedi adam –karate çalışılan mekâna *dojo* dendiğini çoktandır bildiğim halde, bu seferlik arena diye nitelemek istediğim alana –çok dik, neredeyse ağırbaşlı bir edayla girdiniz. Geniş sırtının mükemmel bir biçimde doldurduğu beyaz takımın ve dar kalçanın üzerinden düğümlenmiş siyah kuşağınla, biraz sonra fiilen de yapacağın gibi insanı tepetaklak eden bir görünümün vardı. Hafifçe eğilerek *dojo*'yu selamladınız ve bir sıra oluşturacak şekilde dizildiniz; elleri, kolları, ayakları, hatta yüzü bile dövmele, sizlerle karşılaştığında yaşlı sayılabilecek, Japon ya da Çinli'den çok bir Taylandlı ya da Kamboçyalıya benzeyen, kaslı bir Asyalının yanında duruyordun sen. Senin dışında, üstelik seninkinden daha geniş bir siyah kuşak taşıyan tek kişi olan bu adam size bağırarak bir şey söyledi; bunun "*sheiza*" denen komut olduğunu biliyorum bugün, tıpkı tören gereği *sheiza*'yı izleyen komutların adlarını da bildiğim gibi. Bunun üzerine, önce sağ, sonra da sol dizlerinizin üzerine çöktünüz, ellerinizi uyluklarınızın üzerine koydunuz ve gözlerinizi kimseye bakmaksızın ileriye çevirdiniz. Rengârenk ciltli adam, görünüşe bakılırsa en yüksek dereceli usta, "*mokuso*" diye bağırdı ve gözleriniz kapandı, adam "*mokuso jame*" diye bağırdı ve gözlerinizi yeniden açtınız, başlarınızı, bana daha sonra söylediğine göre, gerçekten de Tayvanlı olan Asyalıya doğru çevirdiniz; bu adam "tekrarlanan uyuşturucu ticareti" yüzünden beş yıl Tegel'de yatmış ve bu süre zarfında senin hocan olmuştu. Selamınızı gönderdiniz ona: "*Sensei ni rei*" Sonra birbirinizi selamladınız, ellerinizi bacaklarınızdan çektiniz, biraz yerde gezdirdiniz, vücutlarınızın üst kısmını öne devirdiniz ve yüksek sesle soluk verdiniz, iki kere. Ancak ondan sonra yeniden kalktınız ayağa, tıpkı çömelirken yaptığınız gibi

dolaylı hareketlerle; ayakta son bir kez eğildiniz ve ısınma hareketlerine, hatta sonunda antrenmana başladınız.

Ah, Harry, gözlerimin yalnızca sende olduğunu iddia edemem. Diğerlerinin arasında da becerikli görünenler vardı, Kling-kardeşler bile her zamanki kadar aptal bir izlenim vermiyorlardı; ama sen tam anlamıyla tapılacak kadar iyiydin. Ayaklarını ne kadar yükseklerde uçuruyor ve üzerlerine ne kadar sağlam düşüyordun; kalçalarını nasıl yumuşakça çeviriyor, kollarını omuzlarından ileriye ne büyük bir isabetle çıkarıyor ve vücudunun üst kısmını nasıl esnekçe geriye doğru yatınyordun; büyük bir güçle yukarı sıçırıyor, dönerken bacağına açıyor ve saniyeler boyunca havada süzülür gibi görünüyordun. Bir dansa benziyordu; rakiplerinin –sen onlara "ortak" diyordun– her biri karşına çıktığı anda başını büyük bir saygıyla eğiyordu ve sonra tabii ki yenilmiş –sen "deneyim kazanmış" derdin – olarak uzaklaşırlarken, sen daha da büyük bir alçakgönüllülükle eğiliyordun.

Karate kulübü *Oyama*'nın önünde yine bekledim, yine yarım saat, ve yine karşıdan geldin bana doğru, yorgunlukla gülümseyerek, saçların duştan hâlâ ıslak. Sana baktım, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'ndaki gibi büyülenmiş bir halde, sanki bir bedende hem Titania, hem Lysander, hem de Demetrius'dum.

Bana gittik. Işığı yakmadın, sandaletlerini bile çıkarmadan döşegine uzandın ve hemen örtünün altına girmek isteyen Sulh'u, "Burası benim yerim," sözleriyle yakalayıp mutfığa taşıdığım ve buzdolabının başında hızla birkaç yudum votka devirdikten sonra kapıyı üzerine kapadığım zaman itiraz etmedin.

Her şeyi unutmaya hazırdım; tek istediğim yanında olmak, bazen ekşimsi koksa da, şimdi meyve rayihali nefesini koklamak, acımtrak cildinin tadına bakmak, geniş, neredeyse kılsız göğsüne dokunmak istiyordum; güçlü omuzlarına, kollarına, bacaklarına, aletine... Ona yaptıklarımın ve kapıldığım panikten ötürü utanıyordum; muhtemelen korkaklıktan, evhamdan, zaten yarı yarıya tükenmiş, sen yokken hepten talihsiz hayatıma yapışmak dışında bir anlam taşımayan paniğimden ötürü. –Talihsiz –talih,

kaderin eşanlamlısı değil miydi? Benim talihim neydi öyleyse? Ve yalnızca tek bir talihim mi vardı? Birbirimize her yaklaştığımızda talihimi yeniden denemiyor muydum? Bu talih oyununda boş numaralara bile büyük ikramiye vurmuyor muydu? Daima kazanmıyor muydum, kaybettiğimde bile: bir seferinde ölüm korkusunu, bir sonrakinde bu korkudan korkuyu, sonra yine hiç korkmamaktan, yani korunaksız ve en azından bu anlamda seninle eşit olmaktan duyduğum korkuyu kazanıyordum; daha da eşit oluncaya kadar, ama bu tarafta değil... Alelacele yuvarlanmış üç votka tarafından ateşlenen, beynimin kör karanlığında atık safralar gibi fır dolanan, en kaba cinsinden bu ruhsal çatışmaya düşünce denebilirse eğer, o zaman böyle düşünceler üzerinden –hiç değilse kahramanca– bir KGGR –haleti ruhiyesi (*koy götüne gitsin rahvan*) içine girmiştım, ki haftalardır bizi terörize etmesine fırsat verdiğim, ne-tut-ne-de-bırak-durumunun yarattığı felç halinden iyiydi bu. Şu andan itibaren gerçekten sevmek istiyordum, nefsimden, yani korkumdan arınmış olarak. Ve sen bunu herkesten daha iyi öğretebilirdin, değil mi? Kendimi teslim etmek ve sorumluluğu sana bırakmak istiyordum. Artık talihimin dönmesini –ve senin Talihim olmanı– istiyordum, büyük T ile, Tutku gibi.

Bir şeylerin farklılaştığını, ya da senden aldığım zevkteki tutkunun, eskiden de olduğu gibi yapmacık olmadığını sezmiş olmalısın. Çünkü yüzün gerildi, ki bu da tuhaf bir biçimde daha uyanık bir izlenim vermene yol açtı, oysa gözlerin kapalıydı. Gözkapakların seğirdi, dudakların gevşedi ve hareketlendi, o güzel dolgun hatlarına yakışır bir biçimde. Şimdi, bu sahneyi hatırlarken, bunu söylediğim için affet Harry, sanki seni karda bulmuş ve donmaktan kurtarmışım, sanki nefesimi içine üflemiş, eklemlerini kendi eklemlerimle ovalamışım gibi hissediyorum; ve gerçekten de geri döndün, ama tam olarak değil. Uzun bir mücadelenin ardından çabamızın ödülünü almış ve korkuyu yenmiştim, ama seni değil. Beni palmiyeden indirmeyi bir kez daha başardın, ve ona bazen taktığım isimle "Pinokyon," benim şimdi gerçekten de becerikli ellerimde yalan söylemeyi bıraktı.

"Kızma," dedin, "bir *sempai* için kendine hakim olabilmek, mutluluğun kendisinden bile daha büyük bir mutluluktur."

Bu cümleyi bir biçimde aptalca, ama yeterince de ilginç buldum; özellikle orgazmla birlikte benim coşkum da yatışmış olduğu için. *Sempai*'nin tam olarak ne anlama geldiğini ve ne zamandan beri karate yaptığını sordum. Bu konudan hoşlanıyordun ve zevkle anlatmaya başladın: on yıldan beri bu işin içinde olduğunu ve becerilerinin Tegel'de sana bayağı bir saygınlık sağladığını anlattın. Ve günün birinde, muhtemelen Klingkardeşler'le birlikte küçük bir stüdyo açacaktın, on dört yaş ve üstü oğlanlar için bir karate okulu.

"Nasıl olacak bu?" diye sordum, "Eggi çekirdekten güreşçi, kardeşi de kalpazan."

"Evet," dedin, "zaten bu yüzden yeterince mangın var, Elmi'nin" Ve sonra, belki de düşünmüş olabileceğim kadar genç sayılmayacak ve deyim yerindeyse "daha nitelikli" arkadaşımız Elmi'nin, eğitim görmüş bir banknot ve bakır kalıpcısı olduğunu, ayrıca bütün çelik oyma tekniklerini bildiğini ve kodesten önce, Münih'deki *Giesecke & Devrient* firmasında, "banknot sektörünün gizlilik koşullarında, muhteşem bir maaşla" çalıştığını anlattın. "Ufaklık taş kalem işlerinde tam bir yıldızdır, inanmazsın. Biz ikimiz ve iki kişi daha, bir matbaacı ve bir reproduksiyon fotoğrafçısı, Tegel'deki baskı atölyesini işlettik, cezaevi gazetesi *Lichtblick*'i bastık, daha bir sürü saçmasapan iş yaptık. Harika bir zamandı Elmi'yle." Kardeşinin tahliye olmasından bir gün sonra," diye sürdürdün anlatmayı, "genelde çok aptal olan Eggi" *Oyama*'nın yanındaki bir barda "*Elmi'nin Mektubu*" gibi güzel bir başlıkla, "gizli bir kişisel sergi" düzenlemişti; "aslında yalnızca cukkası sağlam eski Tegel'liler için", ama bunlar "peşlerinden" birtakım koleksiyoncular da sürüklemişlerdi. Sen de oradaymışsın Frank'la birlikte ve Frank "hayretler içinde kalmış" "Tabii asıl sanat züppelerini görmeliydin. Şaşkınlıktan gözleri yuvalarından uğradı, sonunda bu işleri almak için neredeyse birbirlerine gireceklerdi." Eggi daha o akşam yaklaşık üç yüz kadar posta pulunu "okutmuştu bazılarını zarfıyla, bazılarını zarfsız, ama zarflı olanlar daha pahallıydı. Ve Elmi şimdi bir liman

fahişesi gibi didinmek zorunda siparişleri yetiştirebilmek için. Yeti-
şemiyor bile. Frank'a sordu hatta, bu işe girmek ister mi diye."

"Nasıl posta pulu, diye sordum. Nedir ki bunun esprisi?"

O zaman bana Elmin'nin dışardaki ahbablarına gönderdiği mesajları gizlemediğini, tersine, dosdoğru posta pullarına, en incesinden, çeşitli mürekkeplere batırılmış iğnelerle yazdığını ya da çizdiğini ayrıntılarıyla açıkladın. Sırasıyla numaralanmış, mükemmel çizgi-roman dizileri oluşmuş bu yolla, ve bunların Elmi-Kling-hayranları için, ki Japonya'da bile varmış bunlardan, değeri çok büyükmüş. Böylesine dâhice bir şey durgun zekâlı posta sansürcülerinin aklına gelmiyormuş doğal olarak; bunlar yalnızca zarfları ters çevirmekle ve mektup metinlerini yorumlamakla yetiniyorlarmış.

O gece uzun zamandır hiç gülmediğimiz kadar gülmüştük; sen güldüğün için gülüyordum ben, sense bana birkaç gün sonra "Eginhard Kling eliyle" sana postalanmış dört mektup zarfını, Alman Posta İdaresi'nin bir Berlin-serisinden, gerçekten de çok kurnazca ve komik bir biçimde dönüştürülmüş pullarıyla birlikte armağan edeceğin çılgın arkadaşın Elmi'ye gülüyordun; bire beş ölçeğinde büyüten özel bir camın ardında profesyonelce çerçevelenmiş bu zarflar odamın iki penceresi arasında asılı ve onlara dar günlerim için yedek akçe olarak bakıyorum; çünkü öğrendiğime göre bu arada değerleri beş bin marka kadar yükselmiş Elmar King çoktan öldüğü halde, veya tam da o yüzden. Yaklaşık iki yıl önce, zarflarda adı geçen Schierker Straße'nin yakınlarındayken Eginhard'ı ziyaret etmeyi düşündüm ve tamamen harap durumdaki 44 numarayı hemen buldum, ancak adı ne zil düğmelerinde, ne de ön binanın ya da arkadaki diğer iki binanın koridorlarında bulunan posta kutularının üzerlerinde yazılıydı, ve binanın yan kanadı yapı zabıtası tarafından mühürlenmişti.

XV

"Havasında olmak"; apaçık cahilce bir ifade bu ve bugün bile canımı sıkar. Ve *havasında olmak*, *var olmak* gibi yazıldığında, önüne gelen olumlu ya da olumsuz zarfla birlikte istediği kadar bir varoluş biçimi olsun, dil kurallarına yine de aykırıdır –"havasında olmak"; "iyi havada olmak", "kötü havada olmak", önemli olan havada olmak. Nesnel ve görsel açıdan yanlış olan bu ahmakça mantığa göre sen de "yeniden iğne havasındaydın"; kişi uyuşturucu, tercihen de eroin "bastığı", "vurduğu", "çaktığı" zaman söylendiği gibi. Oysa sen o sıralar hiç de *havada* değildin, tersine *çukurdaydın*, her geçen gün uyuşturucunun etkisine daha da fazla giriyordun, muhtemelen Triade'de son idrar örneğini verdiğin günden beri.

Hayır, davranışların başlarda dikkat çekici değildi, en azından eskisinden daha dikkat çekici değildi. Benim daha sonraları –söz-gelimi çocukları bağımlılık tehdidi altındaki ebeveynler için hazırlanmış– kılavuz kitaplarda okuduğum şeylerin hiçbirini yapmıyordun. Kolunun iç kısımlarında iğne izleri ya da morartılar bulmuyordum, çünkü orada çoktandır damar bulamıyor ve maddeyi kasıklarına zerk ediyordun; ama bunu da ancak çok sonraları öğrendim, üstelik senden de değil. Gözlem yeteneğim genel anlamda kıt olabilir, ama daha büyük olasılık, senin ketum uzaklığını, sükunetini, kendine, bana, gündelik şeylere karşı sınırlı ilgini, sahte ya da gerçek korkusuzluğunu, bir yandan yaradılışınla açıklamış, diğer yandansa kuşkuya kapılmış olduğumdur: Senin ifadenle, bana "yapışmak" için duyduğun giderek

artan ihtiyaç, geceleri beni cinsel bir arzu duymadan, çocukça kucakladığında alnındaki birikmiş soğuk terler, etrafında kızıl bir hale oluşmuş gözlerinin altındaki gölgeler, bazen kendi kendine hazırladığın, bazen de bana karıştırdığın ve sonra da çoğu zaman Sulh'e ya da bana yedirdiğin "sporcu diyetini", yani lor peyniri-muz bulamacını tiksinerek karıştırman, kriz halinde bastırılan esneme nöbetleri, içinin birkaç saniyeliğine geçivermesi, akla gelebilecek her şeyi hastalığın belirtileri olarak görüyordum. Buna karşı ne söylersen söyle, yorucu idmanlar, sıcak, keyifsizlik... sana inanmıyordum, beni ikna olmuş ya da en azından yatıştırmış gibi davranıyordum yalnızca.

Ayrıca fiziksel ve ruhsal durumun giderek istikrar kazanıyordu, hatta biraz daha hareketli bile olmuşsun. Ağustos sonunda ben Halensee'de çiçek satarken mutfağını çabucak tamir ettiğini, daha doğrusu rafların, buzdolabının, duş kabininin olmadığı biricik duvar parçasını boyadığını hatırlıyor musun? Sevinmiştim, ama yağ lekeleri kaybolduğu için değil, orada başka bir şey daha olduğu için, eğer biraz daha esaslı çalışmış olsaydın mutlaka bulacağın bir şey.

Harry, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum; muhtemelen ben de çok iyi hatırlamıyorum, artık dile getirilmesi gereken, ama önce biraz soluklanmamı gerektiren nedenlerle.

O yaz haftaları boyunca, geceleri bir maymun gibi bana dolansan da kendinden daha emin ve daha olgun görünüyordun, sanki yavaş yavaş hayatı yeniden anlamaya başlamışsın gibi. Öyleydi herhalde, kendi yoluna gidiyor, elini açık etmiyordun; ama bana görüldüğün, yani kapını açtığın ya da ziyaretime geldiğin zamanlarda da aynı ölçüde sakin, neredeyse bağımsız davranıyordun. Belki bu yüzden daha az sızlanıyordum, belki de yalnızca korkumu bastırmayı daha iyi öğrenmiştim. Yoksa yeni bir yönelimin, olgunlaşmanın, kafanda başka şeyler olmasının ifadesi olarak yorumladığımı, cinselliğe mesafeli duruşun bana özellikle çekici mi geliyordu? Ne olursa olsun, bazen yine istiyordum bunu, ve senin beni alışılmış yollarla koruyacağına güveniyordum. Ve gerçekten de beni bir kez olsun geri çevirmedi, ancak bir kere bile öncülüğü de ele

almadın. –Bunu fazla dert etmedim, çünkü bir şey olmuştu– ve bu şey de bir daha hiç tekrar etmedi, sonraları belirli bir sistemle ve çok daha yüksek meblağlarla oynadığım halde.

Piyangodan kazandığım ikramiyeyi düşündüğün oluyor mu hâlâ? Ağustos ayında bir çarşamba günü Sulh'u bir salata çanağında yıkadığımızı ve televizyonun bir kenarda açık olduğunu hatırlıyor musun? Numaralar çekildiğinde, aşta kayıp, kumarda kazanç yollu şu aptalca deyiminin dudaklarımdan döküldüğünü ve şüphe uyandıracak ölçüde az sevindiğimi hatırlıyor musun? O zaman bana gerçekte ne kadar ikramiye ödendiğini senden saklamak zorunda değilim artık; ertesi gün öğlene doğru açılmış gözlerinin önünde masaya saydığım ve bir saat sonra da bankaya götürdüğüm, beş yüzlük on banknot halinde ödenmiş beş bin gibi alçakgönüllü bir tutar değildi bu, neredeyse on sekiz bin marktı. Evet Harry, tam tamına on iki bin yedi yüz marklık arslan payıyla bir tasarruf hesabı açtım; alüminyum bir folyoya sardığım banka defterini, tam da çiçek tezgâhının kazancını ve cüzdanımda değil, ama her an elimin altında tutmak istediğim diğer paraları yerleştirdiğim yere özenle sakladım; düşün arkasına, duş kabiniyle mutfak duvarının arasına.

Senin sırların varsa benim de vardı. İstersen alay et bununla, beni tartışmadan kaçınan bir bencil olarak nitele, ama ihtiyacım olan şeyi yalnızca ve yalnızca bu para getirdi bana, beni oyaladı, avuttu ve yatıştırdı. Aslında o paradan hiç harcama yapmak istememiş, tersine hepsini bir kenara koymayı düşünmüştüm ilerisi için; Almanya'da henüz bulunmayan özel ilaçlara, özel bir tedaviye, bakıma ihtiyacın olabileceği ihtimaline karşı; aynı zamanda kendim için de, çünkü Joe'ya bakılırsa, zaten son "riskli ilişkiden" ancak altı ay sonra bir "anlam" taşıyabilecek testi yaptırmaya gidecek cesareti nihayet buluncaya dek, ben de bir gün hastalanacağımı hesaba katıyordum; işin o raddeye varmasına izin veremezdim, daha önce zehirlerdim kendimi, ama zehir bile yasal değildi, yani karanlık birtakım kanallardan yüksek paralara sağlanmak zorundaydı.

Bu seferlik şans kılığına girmiş rastlantı, durumun biraz daha farklı olmasını istedi: aldığım yardımı geri çevirme, *Springer*'de ya da başka bir yerde dizgicilik işini reddetme imkânına kavuştum; çiçekçilik yapmayı sürdürdüm, hatta sonraları bir süreliğine kendi işimin efendisi bile oldum. Ve evet, alışveriş etmenin zevkini çıkardım: giysiler ve tek başıma büyük miktarlarda silip süpürdüğüm ve çok geçmeden tüm o yeni kazakların, kot pantolonların, elbiselerin ve iç çamaşırlarının üzerime dar gelmesine neden olan havyar, yer mantarı yağı, *foie gras** gibi pahalı lezzetler... Sen zayıflıyordun, bense durmadan şişmanlıyordum. Bu da bana yeniden hamle yapma hakkını veriyordu. Efsunlanmış gibi kataloglar karıştırıyor, yastıklar, yatak takımları, porselenler, senin için küçük ve büyük armağanlar ısmarlıyordum: deri ceketler, bornozlar, pijamalar, terlikler... Alışveriş merkezlerini ve butikleri bazen kelimenin tam anlamıyla yağmalıyordum; gelişigüzel bir şeyler çalarak başladım, çünkü su katılmamış bir oyalanmaydı bu; zayıf, ancak o an için çok etkili ve üstelik oldukça da uyarıcı bir avuntuydu. Seni sevindirmek, bize rahat bir yuva kurmak istediğim bahanesini uyduruyordum kendime ve bunun doğru olmadığını biliyordum.

Piyangodan gelen ikramiyeyi har vurup harman savurduğum senin de gözünden kaçmış olamaz, ve armağanlarımı sevinerek kabul ediyordun, hatta sen de bana hediyeler veriyordun. Ama zengin olduğumu düşündüğümüz (ve gerçekte çok daha zengin olduğum) o görece kısa dönemde hiç para istemedin, yalnızca bir kere bir yüzlük ödünç aldın ve hemen iki gün sonra, cankilerle has bir biçimde katlanmış olarak geri ödedin, bir kere uzulamasına, bir kere de enlemesine. Bu, muhtemelen yeniden torbacılığa başladığını düşündürürdü herkese, bana düşündürmedi; çünkü şimdi böylesine cakalı görünen tüm o bilgileri, sözcğlimi kâğıt paralarla kurulan o özel ilişki, gece terlemesi, iştahsızlık ve azalan cinsel arzu hakkındaki bilgileri ancak zamanla edindim.

* kaz ciğeri

Mutfagımı boyadığın o pazar günü, benim başlattığım bir kavgayla, ilk büyük kavgamızla sona erdi. Seni iki seçenekle karşı karşıya bıraktım: Duvarların beyaz olmasına sevindiğimi, ama yine de önce bana sorman gerektiğini ve bende de senin bir anahtarın oluncaya kadar kendiminkini geri almak istediğimi söyledim; anahtarını elimde gördüğüm anda sen de benimkini geri alacaktın.

En geç o akşam, sana ne kadar az güvendiğimi ikimiz de anlamış olmalıydık, senin de benim dürüstlüğümden kuşkulanan için nedenlerin vardı. –Çünkü barakana rahatça girip çıkmama asla izin vermeyeceğini tahmin ediyordum doğal olarak, ve tam da bu, senin başlattığın ve sarsılmaz bir kararlılıkla savunduğun bu gizlilik bana da aynı olanağı tanıyordu.

Pazartesi öğlene doğru yalnız başıma uyandım. Buzdolabının üzerinde yedek anahtarım ve bir kâğıt parçası duruyordu: "Şantaj boktan bir şey. Selam, Harry."

Artık birbirimizi haftada iki, üç kere görüyorduk yalnızca; sen yollardaydın, ben yollardaydım. Başka kötü alışkanlıklar da edindim, iyi yemeklere çıkmak, yolculuk etmek; Paris, Roma, Londra... Bana eşlik etmeni teklif ediyordum, ancak sen istemiyor ve benim olmadığım süre içinde Sulh'le ilgilenmen gerektiğini öne sürüyordun. Ve Sulh, kısa sıçan ömrünün son nefesini de sende, Emser Straße'de verdi, tatlı Sulh'ümüz. Onu veterinerine götürdüğünü, gençlik hastalığına benzer bir şeye yakalandığını ve antibiyotik aldığını söyledin. Senin ellerinde ölmüştü "hiç korkmadan, sulh içinde, gerçek bir Sulh gibi"

Paranın geri kalanıyla –ne de olsa yaklaşık yedi bin mark vardı hâlâ– sende sonraki ikinci yılımda kendime bir çiçekçi dükkânı satın aldım. İlanına cevap verdiğim, meslekten çiçekçi Johanna ve ben, Ku'damm'da, Uhlandstraße köşesinde bulunan küçük dükkândaki işi aramızda bölüştük; iki gün Johanna, üç gün ben. O toptancılara gidiyordu, ben muhasebeyi tutuyordum –ve '96'da topu atmıştık; dostluk bitti, dünyalıklar gitti, iflas, borç,

sosyal yardım batağının içine yuvarlandım... Önemli değil, seni bunlarla daha fazla rahatsız etmek istemem.

Derken eylül sonunda, eski bir R12'nin Franz'ın tezgâhına doğru yaklaştığı o pazar günü geldi. Korkuyla kenara sıçradım, çünkü ilk anda sarhoşun teki bütün çiçek böcek tezgâhımızı dümdüz etmek istiyormuş gibi görünüyordu. Ama otomobil çiçek kovalarının hemen önünde durdu, kapı açıldı, gülen bir adam kafasını dışarıya uzattı ve güneş gözlüğünü çıkardı; bu adam sendin.

"E, Soya, şimdi şaşırdın işte," diye seslendin, hızla bana doğru geldin ve bir belgeyi soktun burnumun dibine. Çift taraflı basılmış, ortadan katlanmış dikdörtgen boyutundaki, gri-yeşil mumlu kâğıdı evire çevire inceledim –evet, yanları yivli ve delinmiş vesikalık fotoğrafıyla, mavi damgaları ve iki gerçek imzasıyla, sekiz Nisan 1983 tarihinde verildiği anlaşılan, B-sınıfı gerçek bir "Pol 2935-Sürücü Belgesi-Resmî Matbaa Bln. 1. 82" gibi görünüyordu.

"Harry," dedim, "nasıl oluyor bu? Sen o dönemde Tegel'deydin daha. Uyuşturucu yasasına yönelik çeşitli ihlallerden ötürü hüküm giymiş kişiler ne zamandan beri evrak çıkarabiliyorlar? Yine neler çeviriyorsun? Hem bu külüstür *Renault* da nerden çıktı?"

"Güven bana," dedin, "araba kullanmayı biliyorum. Ayrıca bu müsvedde mükemmel görünüyor, değil mi? Bununla hiçbir aynasız tutuklayamaz beni. Bu külüstürü Tarık bıraktı bana, komik bir paraya. Başlangıç için idare eder, daha iyisini buluncaya kadar."

Henüz paydos saatim gelmemişti, bu yüzden "küçük bir iş halletmeye" gittin yeniden. Bir saat sonra döndün ve beni arabayla eve götürdün; söylediğine göre, "direksiyonda çok iyi" olduğuna ikna olmam için, uzun yoldan. Kolunu rahat bir tavırla açık pencerenin kenarına yaslamıştın, ılık akşam havası saçlarını dağıtıyordu, otomobilin radyosu açıktı, Kantstraße'de sokak ışıkları yanmıştı; tüm bunları güzel bulmak istiyor, ama başaramıyordum. Usulca ağıladım, ve radyodan, sanki ısmarlamışım gibi, yalnızca o zaman duyduğum ve yine de unutmadığım bir

şarkı yükseldi: "Aptal kadın acemi / üstüme geldi iyi mi // Bi dakika sürdü / arabanın defterini dürdü. / Polis geldi / Her şey bitti / Ehliyet kâğıdı / benden gitti. //Aptal kadın acemi / üstüme geldi iyi mi..." diyordu Türk'ün biri, bu tuhaf Almancası ve tekdüze melankolik sesiyle.

Bu kâğıdın arkasında Elmar Kling'in olup olmadığını sordum. Cevap olarak, "vızıldanmayı bırakmamı" ve "gereksiz kaygılara kapılmamamı" söyledin yalnızca. Şimdi artık hareket halinde olacağını ve seni denetlemenin daha da zorlaşacağını düşünmek içime sıkıntı veriyordu. Elindeki paçavra ne kadar inandırıcı görünse de ancak sahte olabilirdi ve şu anda yaptığın şey de kesinlikle suçtu. Gözlerimi kapadım ve seni karate kıyafetleri içinde, tıka basa uyuşturucu pompalanmış bir halde, yanında Tank, arka koltukta Klingkardeşlerle birlikte, gece vakti, yağmur altında, tanımadığım bir şehirden yıldırım hızıyla geçerken gördüm; sirenler çalıyor, silahlar ateşleniyordu... "Harry," dedim, süklüm püklüm, "bir yerlerde bir yudum bir şey içemez miyiz?"

Dünya Feneri diye bir bara düştük. Sen yalnızca limonata ısmarladın, çünkü söylediğine göre, "beni sağsalım bırakıp sonra da yola devam" etmek zorundaydın. Geceyi sensiz geçireceğimi anladım ve adamakıllı çektim kafayı.

Birkaç gün sonra gerçekten de ortalarından kayboldun, tam on dört gün boyunca. Kaygılıydım ama şaşırmamıştım, çünkü böyle bir şeyi bekliyordum. Yoksa *Dünya Feneri*'ndeki o akşam böyle bir şeylerden söz etmiş miydin? Her gün telefonunu birkaç kez çaldırdım ve yakında dönmeyecek olursan ne yapmam, seni nerelerde aramam gerektiğini sorup durdum kendime. Ama sonra, ekimin ikinci haftası, cuma günü öğle üzeri telefon ettin, "eski bir arkadaşınla, büyük özgürlüğü koklamak üzere Hamburg'da olduğunu" söyledin çok canlı bir sesle. Sana serzenişte bulunduğum, ne zaman görüşeceğimizi öğrenmek istediğim zaman, "bozukluklarının" bitmek üzere olduğunu ve şimdi "kapatman" gerektiğini söyledin. *Bozukluklar* ve *kapatmak* keli-

meleri kulağımda uzun bir süre çınlamaya devam etti; çaresizliğimin öfkesinden patlayabilirdim.

Biraz önce ehliyetine yeniden baktım; defterin, pasaportun ve birkaç başka eşyanla birlikte benim elime geçtikten üç yıl sonra, onu, benim bir kat altımda oturan, ama uzun zaman önce başka bir yere taşınan ve muhtemelen artık ölmüş eski bir polise gösterdiğimi hatırladım. Bu huysuz ihtiyara –adı Karl Klawitter’di– belgenin bir arkadaşına ait olduğunu ve gerçekliğinden emin olamadığımı söyledim. Emekli başkomiser, kapısının eşğinde biraz şaşırarak durdu, benim yine sarhoş olduğumu ve kendisiyle dalga geçtiğimi düşündü belki de, ama ardından gururu okşandı herhalde; gözlüğünü düzeltti ve belgeyi gereken özenle inceledi. Nihayet, sanki bir trafik denetimini henüz yerine getirmiş ve hiçbir kusur bulamamış gibi, sağ elini hayali bir kasketin siperliğine doğru kaldırdı, ehliyetini gülümseyerek bana uzattı ve şöyle söyledi: "Kuşku yok, bu gerçek. Sizin kadar ya da benim kadar gerçek."

Senin şu "gri müsveddeni" nasıl değerlendireceğimi asla bilememiş olmam gerçekten yazık, Harry, özellikle de kendime bir tane edinmek bana kısmet olmadığı için.

XVI

Sonra pek çok şeyin bir kez daha değiştiği ama daha iyiye gitmediği –aynca histerik hayalgücümün canlandığı gibi de olmadığı– o gün geldi. Gerçekte olan şey, çok daha sıradan ve çok daha... dehşet verici, korkunç, ürkütücü (?) idi. Buna uygun bir kelime bilmiyorum; benim hildiklerimin hepsi donuk ve kör kalıyordu, körelmiş bıçaklar gibi.

Ne sana, ne de bana fazla bir şey ifade etmeyen Noel ve Yılbaşı geçmişti; tarihleri 1988 diye atıyorduk. Bana daha sık uğramaya başlamıştın yine; yeni uyanan aşkından ötürü değil tabii, yalnızca giriş katındaki inin buz gibi ve senin için bile fazlasıyla karanlık olduğu için.

Ancak ocak ortasındaki o cuma günü seni boş yere bekledim, sözleşmiş olduğumuz halde. Kar yağıyordu, zaten bir gün önce de çok yağmıştı ve sonunda sana ulaşınca kadar bıkip usanmadan telefon etmiştim. Arabanın vites kutusunun dağıldığını, su borularının donduğunu, keyfinin bombok olduğunu söylerken, öksürük nöbetleriyle kesilen sesin çatallı geliyordu. "Gelsene öyleyse, Harry, sana şehriye çorbası da pişiririm," diyerek seni kandırmaya çalışmış ve alaycı bir tavırla eklemiştim: "Yoksa sıcak su torbasını mı tercih edersin?" "Gelemem maalesef. Ama yarın sekize doğru sendeyim, Bebek," demiş ve bir kez daha öksürdükten sonra telefonu kapatmıştın.

Günlerden cumaydı ve saat sekizi çoktan geçmişti; şehriye çorbası saatlerdir ocağın yanında duruyordu, şehriyeler kendi haşladığım et suyunu tamamen çekmiş, giderek yumuşamış, şiş-

miş, solmuş, en büyük çorba tenceremin kenarlarına doğru engellenemez bir biçimde kabarmıştı. Telefonunu çaldırdım, saat onda, on birde, on ikide; cevap vermedin. Bir süre öfkelen-dim; öfke yerini korkuya bıraktığında ve aklımdan türlü türlü şeyler –kaza, tutuklanma, firar, aşırı doz– geçmeye başladığında, belki de barakandan çıkmış olabileceğini, bir biçimde yolda bir yerlerde olduğunu söyledim kendi kendime, muhtemelen bozuk arabanla, buzlanmış caddelerde, sabahtan beri aralıksız yağan karn ortasında. Yoksa metroyla mı geliyordun? O zaman önü-müzdeki yarım saat içinde varmış olman gerekirdi, ve seni pal-tomla alabilir, istasyona kadar olan yarım kilometrelik yolda yakalayabilirdim. Ama ya ben Turmstraße'den aşağı koşarken telefon edecek olursan? İki not yazdım, birini daire kapısına, diğerini de binanın girişine yapıştırdım ve harekete geçtim. Senin tarafından gelen 9 no'lu son metro, içinde olabileceğin yegâne tren on bir buçukta varıyordu. Karşıma çıkan herkesin yüzüne baktım; bakmaya çalıştım demek istiyorum, ama kar taneciklerinin oluşturduğu anaför öylesine kesifti ki, içimden bağırarak sormak geliyordu: "Ya sen? Yoksa Harry sen misin?" İliklerime kadar donmuş bir halde ve gözlerimde biriken yaşlar-la vardım Turmstraße metro istasyonuna, basamakları ikişer üçer indim, rayların kenarına dikildim, son trenin istasyona gir-diğini, insanların indiklerini gördüm; aralarında sen yoktun. Yeniden merdivenlerden yukarıya koştum, bir taksiye el salladım, onu kendi evime yönlendirdim ve beklettim, avluya daldım, koridor ışığının yanıp yanmadığına baktım, her yer karanlık olduğu için girişe döndüm, orada asılı olan nota bir cümle ekledim: *Yoldayım, sana geliyorum!* Sıcacık taksiye girdim, sürü-cüye senin adresini verdim. Yavaş gidiyorduk, o yüzden yol uzadı, etrafını polislerin ve sağlık görevlilerinin sardığı, çarpışmış iki arabanın yanından geçtik, birbirimizle tek kelime konuşmadık, çünkü sigara içmeme izin yoktu.

Arka avluya açılan kapı hiçbir zaman kilitlemediği için, daire-nin zilini hiç çalmadan, senin hiçbir ışık sızmayan iki pencere-ne doğru koştum hemen; ve eğer darbelerime ve haykışlarıma tepki

verip avuçlarını cama yaslamamış, kısacık bir an, yalnızca karanlıktan olmasını umduğum, hortlak gibi çarpılmış yüzünü göstermemiş ve sonunda açmamış olsaydın kırardım o pencereleri: Evet, dairenin kapısını değil, pencerelerinden birini açtın. İçeri girmeme yardım etmeni bekliyordum; ancak böyle bir şey olmayınca, hatta seni de gözden kaybedince pervaza tırmandım; paltom bir yere takıldı, kendimi kurtardım, mutfağının zeminine bir çuval gibi düştüm, bir şeyleri devirerek ayağa kalktım, ışığı yaktım, nefesimi tutarak odaya girdim ve döşegine yaklaştım. Orada yatıyordun, üç yorganın altında, tamamen mumyalanmış bir halde. Yanında diz çöktüm, ismini seslendim, yorganları biraz geriye çektim, kor gibi yanan şişmiş yüzünü ve bana bir an için çok uzaklardan bakarcasına baktığında, kıpkırmızı olmuş, cam gibi gözlerini gördüm. Sol elimi alınına koydum. İnledin, elim çok soğuktu herhalde; korktun mu, yoksa bir rahatlama mı hissettin, bunu söylemek zordu. Boynundaki atardamarı yokladım; gözkapakların seğirdi, kalın bir pakete sarılmış bedeninin ürperdi. Yüksek ateşin vardı; bir sürü T-shirt ve en dışakine kadar sınıslıklam olmuş en az üç kazak giymiştin. "Yavrum, Harry, neyin var?" Tek cevabın dişlerinin takırtısı oldu, bunu bir inilti, kuru bir öksürük, yorganları yeniden başının üzerine çekmek için gösterdiğin sonuçsuz bir çaba izledi. Mutfığa döndüm, pencereyi kapadım, etrafıma bakındım. Gücün henüz az çok yerindeyken, eczaneden zararsız birkaç ilaç almış olabilirdin; aspirin, öksürük şurubu, belki bir termometre hatta. Bunlara benzer hiçbir şey bulamadım, az çok temiz iki keten bulaşık bezi aldım, yırtarak ikiye ayırdığım bu bezleri soğuk suya batırarak baldırlarına sarmak istiyordum; o sırada gözüm kalas yığınınına, kalasların üzerinde hâlâ duvara dayalı bir şekilde duran hediyeye takımlarına takıldı. Takımlardan birinin önünde bir doz *sitrik asit*, diğerinin önündeyse sönmüş bir mum duruyordu, mumun yanında açılmış bir parça yağlı kâğıt ve bunun da önünde, içine yapışmış kahverengiye çalan bir pamuk tabakasıyla yamulmuş bir kaşık vardı. Göründüğü kadıyla, toparlamaya mecal bulamadığın araçlarının, güçlkle ayakta tuttuğum son kuşkularımı da kesinkes ortadan kaldırdığı bu düşündürücü âni bir kurtuluş gibi yaşadım:

Kabul edilmiştim işte, bir ayağım içerdeydi.

Tuvalet kapısının arkasında bir el havlusu asılıydı; bunu da ıslattım ve alnına koymak üzere yuvarlayarak sardım, çünkü hediye takımlarını senin iznin olmadan yağmalamak istemiyordum. Üç bez ve bir kova dolusu suyla birlikte odaya döndüm ve baldırlarını açmaya çalıştım. Ancak sen çırpınıp inleyerek ayaklarını kışına çektin. Islak havlu sosisine ise katlanmak bile istemiyordun. "Bırak şu saçmalığı," diye inledin, "zaten donuyorum. Sen gel ve bana yapış."

Böylece paltomu çıkardım, yanına, bir sauna kadar sıcak olan yorganların altına süzuldüm. Bir insandan bu kadar çok sıvı sızabilmesine hayret ettim, ve fısıltıyla konuştum: "Hastasın sen, bir doktor çağırmalıyız. Ama belki daha önce bir şey almak ister-sin?" Gerçekten, Harry, benden bunu yapmamı isteseydin eğer, daha sonra kesinlikle değil, ama tam o anda, senin talimatlarını izleyerek malı ısıtır, şırıngayı doldurur ve sana damardan zerk ederdim; hem de yalnızca bir zamanlar yardımcı hemşirelik yaptığım ve doktorculuk oynamaya eğilim duyduğum için değil.

"Hiç kalmadı. Eggi ancak yarın getirecek. Ve sakın doktor çağırma, lütfen, Bebeğim." Cevabın donuk ve kesik kesik geldi, soluğun sanki bir kumbara sallanıyormuş gibi çınliyordu.

Bir süre sonra kendini bir yandan ötekine fırlatıp durarak uyudun, sonra göğsünden gelen hırıltılar dışında giderek sakinleştin. Ben de biraz dalmışım herhalde, ama sen ateşler içinde sayıkladığın için uyandım. "Ben Újpesti Dózsa'dan Ayı András," diye tısladın coşkuyla. Neredeyse gülecektim, çünkü bu sözleri, özellikle de senin ağzından duymak bana çok komik geldi ve Újpesti Dózsa'nın, ellili ve altmışlı yıllardaki bir Macar futbol takımı olduğunu o zamanlar henüz bilmiyordum; ve bu takımda András diye birinin olup olmadığını ise hiçbir zaman öğrenemedim. Ama o sabah saatlerinde bir ayıdan başka her yaratığa benzediğini görebiliyordum.

Bir süre sonra bilincini kaybettin; ne denediysem fayda etmedi, artık ulaşamıyordun sana, yalnızca sıcaktın, muhtemelen öncesinden de daha sıcak. Hayatından ciddi bir biçimde –ve

sonradan anlaşıldığı üzere, haklı olarak– endişe ettiğim için acil yardım hattının numarasını çevirdim.

Nihayet bir Afrikalı ya da Afro-Amerikalı olan nöbetçi doktora kapıyı açtığımda, bir saat geçmemişti. Şaşırtıcı bir şefkatle ağlamaktan şişmiş yüzüme baktı, "Ama sizin de bir sakinleştiriciye ihtiyacınız var," dedi, senin döşeginin yanına çekmiş olduğum iskemleyi görmezden geldi ve yanına çömeldi. Başını kaldırıp bana baktı, çünkü şimdi onun tenezzül etmediği iskemlede ben oturuyordum. "Akut zatürree bu," dedi ve çantasından bir stetoskop çıkardı. Kendisine yardımcı olmamı rica etti ve senin isteksiz bedenini elimizden geldiği kadar soyduk birlikte. Vücudunu dinledi, işini bitirdiğinde kısa bir an yeniden bana baktı ve sordu: "Canki mi?"

Başımı salladım, sonra daha kararlı bir sesle, sanki burada yalnızca doktorun asistanlığını yapmak üzere bulunuyormuşum gibi konuştum: "Evet, uzun yıllardır uyuşturucu bağımlısı, ayrıca Hepatit B ve C ve HIV virüsleri de var."

Doktorun gözlerinde küçük bir hayranlık kıvılcımı parladı: "Ah, bu terkibe çok sık rastlamıyoruz. Derhal kliniğe kaldırılması gerektiğinin farkındasınız herhalde? Lütfen pasaportunu ve sigorta kartını verin bana ve en önemli şeylerini toparlayın."

"En önemli şey mi? diye sordum, "bir canki için mi?"

Doktor biraz şaşırarak baktı bana, sonra anladı, "Ha, onu demek istiyorsunuz. Bundan ötürü kaygınız olmasın. Arkadaşınız bize, Urban Hastanesi'ne geliyor. Ama bir *medeniyet torbasına* yine de ihtiyacı olacak" dedi. *Medeniyet torbası* lafı pek akıcı biçimde çıkmamıştı ağzından; bunun farkına vardı ve biraz güldü. Ben de güldüm, ama daha çok bir rahatlamamanın sonucuydu bu, çünkü bu doktor, yakında kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaktı. Biraz iç çamaşırı, tıraş malzemesi, diş fırçası ve kremiyle birlikte, kâğıtlarını da spor çantana yerleştirdim ve birlikte gitmek istediğimi söyledim. "Yalnızca," dedi genç doktor üzgün bir bakışla, "yakın aile üyeleri için izin veriliyor buna. Ve siz evli değilsiniz herhalde. Öyle değil mi? Üzülmeyin, yakında mutlaka ziyaret edebilirsiniz onu. Bu hap sizin için. Ve bu da benim kart-

vizitim." Bana bu ikisini ve hatta sonunda elini uzattı.

Sonra ambulans şoförleri seni tekerlekli bir sedyeye yüklediler, üzerini bir çarşaf ve bir tarafı yünlü, diğer tarafı parlak bir folyoyla örttüler. Anahtarlarını aldım, yürüyüş kolunuza, senin R12'nin hemen arkasında duran kırmızı-beyaz minibüsün kapısına kadar eşlik ettim, kor gibi yanan çatlak dudaklarını öptüm, arka kapıların üzerine kapandığını, tepedeki mavi ışıldakla hızla Emser Straße'den aşağıya uzaklaştığınızı ve Hermannstraße'ye saptığınızı gördüm, siren sesi duyulmaz oluncaya kadar karanlıkta tek başıma durdum.

Kar yağıyordu, saat sabahın beşiydi –ve ben öylesine bitkin bir haldeydim ki, eve gitmek yerine senin barakana döndüm ve döşegine ölü gibi yığıldım. O sabah başladım, Harry, seninle vedalaşmaya.

Tam bir hafta yoğun bakımda tedavi gördün; ancak bir sonraki pazartesi günü girebildim yanına. Bulaşıcı hastalıklar bölümündeki tek kişilik bir odada yatıyordun. İstasyon dışından herkesin gelişini bildirmek zorunda olduğu baş hemşire başıma yeşil renkli, steril bir başlık geçirmemi ve aynı türden bir önlük giymemi istedi. Böyle bir kıyafetle girdim hücrene; üzerine hiç değilse biraz gün ışığı vurmasını sağlayan ve yatağına çıkıp mümkün olabildiğince uzansam, avludaki sumak ağaçlarının çıplak tepelerini görebileceğim küçük, yüksek bir vasistasın bulunduğu bu dar oda, hücreden başka bir şey değildi.

Her zamanki gibi solgundun, belki biraz da sararmıştın. Yarı yatar, yarı oturur bir durumdaydın; sırtını, baş kısmı yükseltilmiş, şilte ve çarşaf tarafından fazla kalın bir tabakayla beslenmemiş ahşap somyaya dayamıştın. Sağ köprücük kemiğinin altına plasterle, içine bir serum zerk eden iri bir iğne yerleştirilmişti; beni "İşte benim küçük, yeşil canavarım," sözleriyle selamladıktan sonra, içinde "zıvanadan çıkmanı" engelleyen bir şey de olduğu için, "besin-, şifa- ve teselli-iksirin" olarak adlandırmıştın bu serumu; bununla ima etmek istediğin şeyi çok iyi bildiğimi, senin bilip bilmediğinden emin değildim. Sana bir şişe vişne suyu, ucuz fantastik romanlarından üçünü ve Klingkardeşler'in

iki havlu takımından açık mavi olanını getirmiştim. "Peki Bebek," dedin, "ya çiçekler nerde? Yoksa bu hafta sonu Franz'ın yanında değil miydin?"

Nedenini kesin olarak söyleyemedim, ama bana değişmiş gibi göründün, sanki neler olduğunu tam anlamıyla anlamamışsın gibi. Neşeli-çocuksu tavırlarını garipsiyordum; başımı eğerek yatağının yanına oturdum, sustum ve ancak bana baktığını hissettiğim zaman yeniden baktım sana. Gözbebeklerin birer çukur gibi kara ve derindi; bakışların cezbedici değildi, yine de çekici, hatta mıknaşımsı bir etki yapıyordu. Sanki –nasıl betimlemeliyim bunu– gözlerine değil de, soğuran çukurlara bakıyor gibiydim. "Soya, sen de çoğundan farklı değilsin," dedin, "güçlü erkekler seni zayıflatıyor, ama zayıf olanlar güçlendiriyor. Ve güçlü olmayı istiyorsun herhalde, değil mi?"

O anda kapı gıcırdayarak açıldı; bir hemşire aramıza girdi, "Özür dilerim," diye seslendi, içinde bulamaç olan küçük bir çanak, iki dilim peksimet ve bir demlik çayla dolu tepsiyi başucu masasının üzerine bıraktı. "Şimdi işimizi bitirelim çabucak," dedi; çok ince, ten rengi bir çift lastik eldiveni ellerine öyle büyük bir maharetle geçirdi ki, elimde olmadan 'prezervatif' ve 'orospu' kelimeleri geldi aklıma; yatağın örtüsünü çekti, "Lütfen öyle kalın biraz," dedi, ansızın arkasında beliren bir başka hemşirenin ellerinde tuttuğu porselen bir çanak, hazırlanmış bir sırınga aldı ve içeriğini kıcının sol yanağının sağ üst köşesine zerk etti. İğne yerini kare şeklinde bir gazlı bezle ovuştururken, bana muzip bir tavırla göz kırptı ve "Şu sizin Harry gibi insanların iyi tarafı bu," dedi, "iğneyi yiyince seviniyorlar en azından."

Küstah hemşire beni "sakın fazla kalmamam" konusunda da uyardı ve bize iyi akşamlar diledi. "Şimdi bir süre rahat verirler," dedin, kollarını bana doğru uzattın ve daha bir an önce çok ciddi bir tavır takınmamışsın gibi, daha birkaç dakika önce söylemiş olduğun ve şu anda da kanıtladığım gibi, bugüne dek unutmadığım sözler, sanki hiç söylenmemiş gibi, gülücükler saçtın. "Gel biraz buraya," dedin, yine şu küçük, neredeyse çocuksu sesle, "ben uyuyuncaya kadar yanıma uzan, birazcık. Haary'ciğin çok

yorgun zaten."

Duraksadım, seni tanıdığımdan bu yana ilk kez tiksintiye benzer bir şey hissettim. Yaydığın kokuya verdim bunu –ya da durmaksızın içine sızan, göbek bağını andıran plastik bir boruyla ve darağacına benzer bir düzeneekten sarkan, usulca fokurdayan ve şimdiden –yoksa hâlâ mı demeli?– organizmanın bir parçası olmuş gibi görünen şu yumuşak torbayla seni birleştiren mavimsi sıvıya verdim. Ama bu hissi yendim ve yanına geldim. Şu arkası açık, aptal gömleklerden birini giymiştin; elimi altına soktum, senin diri, ılık, düzenli aralıklarla soluyan karnını yokladım ve bir anda öylesine huzurla doldum ki, neredeyse ben de uyuyakalacaktım.

Bir sonraki ziyaretimden önce sana bakan doktordan öğrendiğime göre, hastalığın atipik bir zatürreydi; daha kesin söylemek gerekirse, pnömokistis carinii tipi bir pnömoni ve doktorun mikobakteriyöz diye nitelediği bir mantar enfeksiyonuydu; yardımcı T hücrelerinin sayısı, bir mikrolitre kanda ancak 600 kadardı, ve karaciğerin küçülüyordu. "Akut belirtilerin geçtiğini varsayarsak, Harry'nin durumu nasıl görünüyor?" diye sordum.

"Harry açısından mı? Pek parlak değil. Ama bizim açımızdan çok ilginç," diye cevap verdi doktor, gülümseyerek.

XVII

O partizan şarkısında dendiği gibi, "Bir sabah erken, daha gün doğmadan" saldırganca çalınan kapının zili uyandırdı beni; ortalık henüz zifiri karanlıktı, pencerenin karşıma düşen parçasında ne yıldızlar, ne de ay vardı. Ve sen hastaneye yattığından beri, zaten her zamankinden de kötü uyuyor, üstelik o sabah bir de kötü rüyalar görüyor olmasaydım veya hiç evde olmasaydım neler olurdu, kim bilir.

Bir süredir patırtı ediyor olmalıydılar, çünkü rüyamda karanlık bir yaz gecesinin hüküm sürdüğünü ve ikimizin susuz ve kılıksız bir halde, bir güney plajında oturduğumuzu hatırlıyorum. Sahile vuran dalgalar ve cırcır böceklerinin çok daha baskın cırtlıları dışında bir şey duyulmuyordu. Bu böceklerden bazıları kafalarımızın dibinden uçuyorlardı; kanatlarının hareketi yüzlerimizi serinleten bir hava akımına yol açıyordu; bu hem ürkütücü, hem de rahatlatıcıydı, çünkü tuhaf bir biçimde denizden en ufak bir esinti bile gelmiyordu. Ve cırcır böceklerinden biri doğruca üstümüze geldi, ve birkaç saniye için devasa, fosforlu, hücreli gözlerinde binlerce yansımızı gördüm; sol gözde seni, sağda kendimi... Ama sonunda bu aralıklı gürültülerin birtakım canavar cırcır böceklerinden değil, kendi kapı zilimden kaynaklandığı bilincime sızdı, böylece bormozumu kuşandım, çıplak ayaklarımla ve el yordamıyla kapıya yürüdüm. Dışandakiler bir şey fark etmiş olmalıydılar, her halükârda zil düğmesine eziyet çekirtmeyi bırakmışlardı, ancak fısıldaşmaları ve gergin atmosfer, aklım başımda olsaydı eğer, beni mutlaka uyarır, bir işaret verirdi: Seni iyi şeyler beklemiyor.

"Ne oluyor?" diye bağırdım.

"Haydi çabuk olun artık," diye ciyakladı bir kadın sesi, "bir boru patladı!"

Hâlâ uyku sersemi bir halde ışığı açtım, kapıdaki zinciri yuvasından çıkardım, kapıyı açtım –ve üç tabanca namlusuyla burun buruna geldim. Beni patlayan boru hilesiyle oyuna getirmiş olan kadın polisin yanında, silahlarını tıpkı onun gibi bana doğrultmuş olan, biri sivil, biri üniformalı iki meslektaş daha duruyordu, ve onların da ardında cop taşıyan dört üniformalı daha. Bu manzaraya alışacak zamanım olmadı, çünkü polislerden üçü yanımdan geçerek içeriye daldılar, sivil olanı beni hole doğru itti, önce kolumu, sonra beni dönmeye zorlayacak bir hareketle, enseme kavradı ve konuştu: "Yürüyün. Ani hareketlerden de kaçının." Beni duvara yapıştırdığında komut geldi: "Bacaklarını ayır, ellerini başının üzerine koy!" Beni tepeden tırnağa yokladı –özellikle de bornozumun ceplerini–, bornozun kollarını yukarıya sıyırdı, kollarımın kusursuz görünen iç taraflarını inceledi, tabancasını anorağının altındaki omuz kılıfına soktu ve yeniden enseme tuttu. Bir şeyler söyleyebilmek ya da sorabilmek için fazlasıyla afallamış bir haldeydim.

Odaya girdiğimizde kendimi hâlâ sıcak olan döşegimin üzerine bıraktım; eli enseme yapışık sivil, sanki polonez dansı yapıyormuşuz ya da Altın Kaz masalını* canlandırıyorlarmış gibi inleyerek bacaklarını uzattı ve homurdandı: "Sizin gibiler böyledir. Hep yerlerde ya da tepede yaşarsınız, ama asla akli başında bir yatağınız olmaz."

Sarışın, topluca kadın ve diğer iki polis odamı didik didik ediyorlardı. Çekmeceleri, dikiş kutusunu, bisküvi kutusunu karıştırdılar, komodin ve gardırobun altını üstüne getirdiler, pantolon, ceket ceplerini, el çantalarını ters yüz ettiler, soba kapaklarının arkalarına baktılar, kitap sırtlarını sınyarak gözden geçirdiler, çamaşırların içinden yastıklar ve battaniyeler çektiler ve bunları yokladılar –bazı kadınların göğüslerini olası sertlikleri

* Grimm masalı

bulmak için yokladıkları gibi, özenle, santim santim.

Bir süre sonra dilim çözüldü yeniden: "Bana kimliklerinizi ve arama izninizi gösterin lütfen. Hem ne bulmayı umuyorsunuz ki?"

Kadın polis kestirme bir cevap verdi: "Arama izni mi? Delil kararırma tehlikesi halinde gerek yok." Sonunda ensemleri bırakan sivil meslektaşları, "Burada soruları siz sormuyorsunuz," dedi, "önce bizim sorularımız var. Gelin masanın başına geçelim, zabıt tutmak için de daha iyi."

Diğer polislerin mutfakta ve küçük odada patırtı ettiklerini duydum ve sert bir sesle konuştum: "Eh, harika. Eğer yoldaşlarınız torbayı ters çevirip kahveyi yerlere saçmadılarsa, ortaya şöyle güzel bir kahve de pişirebilirim hemen."

"Yoldaşlar hoş oldu doğrusu," dedi bekçim, "torba da. Ama şimdi konuya gelelim. Bay Rademacher'i nereden tanıyordunuz?"

Rademacher mi? Kimden söz ettiğı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Benno Rademacher," diye ekledi, "Ortadoğunun solmuş çiçek çocuğı sizi, olduğunuzdan daha aptalmış gibi davranmayın. Rademacher'in cesedinde bir not defteri bulduk, içinde sizin isminiz ve adresiniz yazılı."

Sersemi döndüm, muhtemelen öyle de baktım. Sonra kastedilenin hangi Benno olabileceğine aymaya başladım; ilk karşılaş-tığımızda senin yanında olan ve bir sonraki pazar günü bizimle birlikte kuşkonmaz yemiş Benno olabilirdi ancak. Bu Benno, ya da senin kullandığın ismiyle Ben şimdi ölüydü demek, ve soyadı da Rademacher'di. Onun sık, dağınık saçlarını, gümüş küpesini, senin sadık dostun gibi davranırken sergilediğı biraz şımarık, aynı zamanda da dalkavukça tavırlarını hatırladım, ama bir şeyleri belli etmekten kaçındım, çünkü adamın mimiklerini ne büyük bir dikkatle izlediğini seziyordum, ve yalan söyleyip söylemediğini anlayabileceğinden hiç kuşku yoktu.

"Evet, bir zamanlar Benno diye biri vardı," dedim alçak sesle "Sonsuz gibi bir zaman önce. Onunla sokakta tesadüfen karşılaştım. Ve soyadını, ne demiştiniz, Rademacher mi, sanıyorum hiç söylememişti. O Benno'ydü, hepsi bu. Ama neden ölmüş? Ve benim bununla ne ilgim var?"

"Önemli değil," diye çıkıştı sivil polis, şimdi onun cinayet masasından bir komiser olduğunu tahmin ediyordum, "siz anlatmaya devam edin."

"Devamı yok," diye terslendim, "birlikte kakao içmeye gittik. Sonra da ondan bir an önce kurtulmak için, bir peçeteye koordinatlarımı çiziktirdim, ne yazık ki doğru koordinatlarımı, çünkü aksi halde düşünmek zorunda kalacaktım ve bu da onu kuşkulandırır. Komiser seni sormadığı için senin de orada olduğundan, hatta bu ilişkiyi senden başka kimseye borçlu olmadığımdan söz etmedim; ama içten içe şaşırttı bu beni."

"Bak sen," diye alay etti karşımdaki, "ondan kurtulmak istiyordunuz demek. Telefon faturanızı ödeyemeyecek olma ihtimaline karşı da, Rademacher'in size hangi numaradan ulaşacağını ve sizi nerede bulacağını karınca duası gibi yazdınız. Mantıklı geliyor, değil mi?"

Bu arada kadın polis ve onun iki meslektaşı odamdaki aramayı bitirmişlerdi; diğer üçü de mutfaktan, holden ve küçük odadan döndüler. Kafalarını belli belirsiz iki yana salladılar; yalnız biri banka defterimi sırtarak komisere sundu. Komiser defteri karıştırdı ve "Tatlı bir tutar," dedi, "böyle bir şeyi iyi saklamak gerekir tabii."

Bu kez benim de ayranım kabarmıştı. "Ne bu saçmalık,?" diye bağırdım iskemlemden fırlayarak, size de vursa diye bayılacağınız, çok normal bir piyango ikramiyesi bu; üstelik bundan sonra gelecek telefon faturalarına da yeter. Bunu kanıtlayabilirim. Bakarsanız lütfen, o banka defterinin içinde, *Alman Piyango Idaresi*'nin makbuzu duruyor hâlâ. Ayrıca durmadan para çektim, hiçbir şey yatırmadım."

"Okay," dedi sorgucu, "bu günlük bu kadar yeter. Lütfen, hiçbir şey bulamadığımızı, hiçbir şeye zarar vermediğimizi ve hiçbir şey götürmediğimizi onaylayın şu tutanakla. Bir kopyası sizde kalıyor. Bu minik kâğıdı ulaşamayacağınız bir yere saklamamanızı öneririm ve bu işten sıyrıldığınızı da sanmayın."

"Hiçbir şey imzalamam," dedim, "önce yoldaşlarınızın

şekeri yeniden şeker kavanozuna, unu da un kabına koyup koymadıklarını, kısacası her şeyi önceden olduğu gibi bıraktıklarını görelim bir."

Küçük oda ve mutfak kusursuzdu; hatta masayı bile silmiş ve kullanılmış üç bardağı mutfak lavabosuna koymuşlardı. Kâğıt parçasını imzaladım, seçkin zevatı kapıya geçirdim, kapının zincirini taktım, odama döndüm, bir sigara içtim. Sonra hızlı bir duş aldım, giyindim, banka cüzdanımı bir plak yığınının altına soktum, sana Karstdat'tan satın aldığım pijamanın bulunduğu torbayı aldım ve kapıyı arkamdan üç kere kilitledim.

Hastane hücresinin kapısını önceden vurmaksızın açtım, eşikte durdum ve sen daha bir şey söyleme fırsatını bulamadan, "Harry," dedim, "arkadaşın Benno ölmüş. Bu sırada komiserin beni izlediği gibi izliyordum seni."

"Benno mu?" -Bakışın ve sesin yine çok uzaklardan geliyordu: "Ben öldü mü?"

"Evet," diye karşılık verdim, "polis bendeydi bugün, altı kasket gücünde, yedincinin tepesi çıplaktı." Kapıyı arkamdan kapadım, yatağının yanına oturdum, çok ayrıntıya girmesem de olup bitenleri anlattım ve banka cüzdanı meselesini tamamen örtbas ettim.

"Tüm bunlar neden ama?" diye sordum sana. "Neden bütün fakirhanemin altını üstüne getirmeleri gerekiyordu?"

"Evet, ne aramış olabilirler ki?!" Sanki birkaç tahtam eksikmiş gibi baktın bana. "Senin sığınağını aradılar tabii. Onlar uyuşturucu anyorlardı, seni sazan! Bütün şehrin tanıdığı, helanın birinde, pompası hâlâ kolundayken ölü buldukları kıdemli bir cankinin not defterinde adın, adresin ve telefonun yazılı. Senin müşterilerden biri mi olduğuna, yoksa Son Takdis yağını senden mi aldığına bakmaya gelirler tabii."

"Yani," dedim, "sen Benno'nun aşırı dozdan öldüğüne inanıyorsun, öyle mi? Nerden biliyorsun bunu? Belki de öldürülmüştür?"

"Saçmalık," dedin, "kim öldürecekmiş Benno'yu? Hiçbir Allah'ın kulu öldürmez cankileri, bu işi kendileri yaparlar zaten."

Sadece çok açgözlüydü bizim Ben, çakrasının tacını asla yeterince dolduramazdı."

Anlaşılmaz bir gülümseme belirdi yüzünde, ve bende kaldığın o pazar gününden sonra Benno'dan yalnızca iki kere söylediğimizi hatırladım, daha doğrusu fark ettim ve her ikisinde de onu soran ben olmuştum. Ve Benno'yu tanıyor olmaları gereken Klingkardeşler'le geçirdiğimiz akşam, pek çok kodes arkadaşının adı geçmişti, ama Benno'nunki geçmemişi.

"Tabii," dedim, "sen her şeyi bilirsin, tepesine çöktükleri sen değildin zaten. Sahi neden değildin? Senin adın yok muydu Benno'nun defterinde?"

"Neden olacaktı ki, seni ahmak?" dedin. "Ben, benim özel kalemim olarak, senin bilgilerini kendi defterine aktardı, çünkü bizi davet etmiştin ve ben mutlaka gelmek istiyordum ve öyle bir kâğıt peçete kolayca kaybolabilir; benim son adresim onunla aynıydı henüz ve o adresi de kendisi ezbere biliyordu. Ve hatırlarsan, o gece ortadan kayboldu, sonra da sanki yer yarıldı, içine girdi."

"Harry," diye sordum, "Benno dostun muydu gerçekten?"

"Ah, Bebeğim," dedin, "benim hiç dostum yok, yalnızca bir kız arkadaşım var ve o da şimdi yanıma uzanacak."

Eve dönerken bir avukata uğradım; onu aynasızlar sürüsü gittikten sonra telefon fihristinden bulmuş ve telefon etmişim. Avukata benim ve –tamamen okunaksız bir biçimde– komiserin imzaladığımız arama tutanağının kopyasını gösterdim. "Burada bırakın kâğıdı. Ben ilgilenirim bununla. Sizi bir daha rahatsız etmeyecekler," dedi Bay Raabe.

Öyle de oldu; uyuşturucu veya cinayet masası ya da hangi özel birimden olursa olsun, o komiserin adını bir daha işitmedim; ve her ne kadar anlamasam da bunu, seni zaten takibe bile almadılar.

Yirmi dört şubatta, kırk ikinci yaşgünümden bir hafta önce Urban kliniğinden taburcu edildin, çok açık bir öngörüyle. Dok-

torun, yardımcı T hücrelerinin hafifçe arttığını, ama hastalığın "apaçık ve geri dönüşsüz bir biçimde" patlak verdiğini söyledi. Bununla birlikte, "yıllarca sürmüş kronik hepatitin ağır bir hasara uğrattığı karaciğerin neredeyse daha bile çok kaygılandırıyordu" onu. Hastaneye sevkini yapmış, seni "ileri düzeyde bağımlılar için planlanan bir telafi programının acil listesine" yazdırmış ve "kalan ömrünün kısa olacağı tahmininden hareketle", sana malul maaşı için başvuruda bulunmanı önermişti. Doktoru hemşire odasının önünde yakalayıp bana bilgi vermeye zorladığım sırada sen röntgen bölümüne gitmekteydin; ama doktorun sana karşı da aynı ölçüde açık davrandığından eminim. Yine de onu sorguya çektiğimi ve her şeyi öğrendiğimi senden sakladım. – Metroda sana, bundan sonra nasıl devam edeceğini sordum çekinerek. "Geldiği gibi gider," diye homurdandın yalnızca; "bütün bu pislik hakkında çene çalmaya hevesli" değildin, ne benle, ne de başka biriyle.

Neukölln köpekleri bile sıcak köşelerinden çıkıp orada oynamaz olduklarından beri –artık yalnızca zamanın çarkları tarafından kemiriliyormuş gibi terk edilmiş görünen Emser Straße'ye saptığımız anda, buz gibi bir rüzgâr çıktı. "Yağmur yağacak," dedin. "Bana bir ateş ver," dedim; ve sen ceketini siper ederek bir kibrit yakmak üzere spor çantayı yere bıraktın. Köpek ve insan sidiğiyle sanı damarlar edinmiş, is karası eski kanın donup sertleşerek oluşturduğu birkaç küçük yığın kaldırımın kenarlarına dizilmişti, ve sen birazdan "kanepene oturup güzel bir plak dinleyeceğin" için hoşnut bir ifade takındın. Oysa senin ininden ödüm kopuyordu, aynı şekilde, şu *geldiği gibi gider* dediğin şeyden de.

XVIII

Ah, Harry; tam da zatürreenin seni duraklattığı yerden tekrar başladı; hem de aynı şeyle: dope & deal. Yoksa Ford Granada'yı, "süper Tarık"ın Nisan sonunda senin için aldığı şu "süper benzin canavarının" masrafını nasıl karşılayacaktın? Kling-kardeşler ve Lila'yla ortalıkta dolanıp duruyor, ama arada bir benim ziyaretime de geliyordun; eskiden yapmadığın bir şeyi yapıyor, çoğunlukla pasta getiriyordun –bir de şu donunaklı küçük armağanlarını: seramik Buda heykelcikleri, porselen atlar, biraz takı, muhtemelen çalıntı mallar. Ölmüş Benno'ya yakıştırdığın kadar açgözlüydün; topluigne başı kadar küçülmüş gözbebeklerinle, felfecir okuyan bakışlarıyla, komayı andıran uykunla. "Neden," diyordun" küpeşteden aşağı kusarken görmek istiyorsun ki beni, özellikle de yakında zaten programa gireceğim bir zamanda?"

Ve gerçekten de, HIV taşıyan Berlinli cankilerin ilklerinden biri olarak, seni yeni metadon-programları çerçevesinde "gözetim altına" aldılar, çünkü "kriterleri" yerine getiriyor, daha doğrusu şimdiden "eksiksiz bir resim" veriyordun. Aslında "dozunun" azar azar "düşürülmesi" gerekiyordu; bana açıkladığın kadarıyla, sadece farklı türden, yüksek etkili bir yapay uyuşturucu olan metadondan "yavaş yavaş sıyırmalıydın" kendini, oysa fiilen kendi "ihtiyacını" kendin belirliyordun ve bunu yaparken öylesine cömertçe davranıyordun ki, "devletle bağlantıları olmayan zavallı sefillere en fazla birkaç damlacık kalıyordu"

Her sabah aile doktoruna görünmek ve hemşirenin gözleri önünde bardağını içip bitirmek zorundaydın, ama cuma günleri –ölçüsü daima fazlasıyla zengin tutulmuş– hafta sonu istihkakını kapağı vidalı bir kavanozda evine götürüyordun. Hastalığa karşı –o zamanlar neredeyse yok denecek kadar az sayıdaki diğer ilaçları, "akut bir durum" olmadığı sürece istemiyordun. "Meta"dan sonra, yanında başka bir şey almadığın sürece, kendini "tamamen bitap", eroinden sonra hiç olmadığı kadar donuk ve isteksiz hissediyordun. Böylece "pö a pö" ortaya çıkan yan tüketimini, saf meta "mutlak bir sıkıntı" verdiği için yeniden ana tüketimin haline getirdin, programdan ayrıldın, bir kez daha zatürreeye yakalandın ve kendini yeniden "Urban'ın yerinde" buldun, bütün bir sıcak Ağustos ayı boyunca.

Bugüne kadar oturduğum Moabit'teki kiralık binada bir daire boşalmıştı; oda, mutfak, tuvalet, otuz metrekare, ikinci katta, solda. Klinikteki yatağının kenarına iliştim, Emser'deki inine veda etmen ve oraya taşınman için yalvardım sana. "Beni yine kırbaçlayabilmen için" diyerek iç geçirdin. Cılız ve uyuşuk bir haldeydin, ama hâlâ benim Harry'ye benziyordun. Önceden de tanıdığımız doktorun seni mümkün olduğu kadar iyileştirdi. Meyer Emlak Şirketi'ne karşı kefil oldum sana, depozitonu yine ben ödedim, Marc'la birlikte duvarlarını beyaza boyadım, Frank'la birlikte bir kiralık araç ayarladım ve az sayıdaki eşyanın nakliyesini örgütledim. Yeniden eve döndün ve tam tamına kaldığın yerden devam ettin –ta ki, artık "sürünmeyi bile beceremez" hale gelinceye, "işlerini tasfiye" edinceye ve benden "iki papalcık" isteyinceye kadar: "kesinlikle son on gramlık bir doz ve bu işten sıyrılmak üzere, biraz da Codein ve Rohypnol alabilmek için" Kendini "aşırı moruklamış" hissetsen de, henüz "büyükannem" olmamıştın; "yakında mortoyu çekmeye" hiç niyetin yoktu, özellikle bu da çekilebilen bir şey olduğu için. Böyle başladı: Şimdi old Hein** tırpanını bileyip Haary'yi tüylü limonlar gibi" (herhalde kanaryaları kastediyordun), –ve sarısından yeşiline, hafifinden sertine her

peu à peu: azar azar (Fr.)

** Deri ceketli azrail

türlü otu- biçinceye kadar otlaya yetinmek" zorundaydın. "Ne biçtiği onun umurunda bile olmaz," dedin gülümseyerek; gülümsemek için nedenin azaldıkça daha çok gülümsüyordun. Frank'ın sana hibe ettiği ve "vakti gelince yatak, masa ve raf olması gereken" üç kalas yığınının arkasına geçip yeni dairene kapandın; bense kendi dairemi, başlangıçta belirsiz bir süre için, Doğudan yeni gelmiş olan bir kız arkadaşına bıraktım ve Clara üzerinden Wendland'da bir müstemilat kiraladım. Clara'nın yoldaşlarından birinin, Ilona Eisschâdel adında Freiburg'lu bir kadının, atom-reaktörüne-karşı-mücadele zamanlarında, ürkmüş bir köylüden satın almış, ancak nadiren kullanmış olduğu bir müstemilatı bu. En yakın otobüs durağına on beş kilometrelik uzaklığıyla bizim hedeflerimiz açısından idealdi. Abur cuburla, sigarayla, kendim için aldığım meyve rakısıyla dolu üç bavulla trene bindik ve sonra bahçe kapısının önüne kadar taksiyle devam ettik yola. Sana bu soğuk temizlenme sürecini anlatmalı mıyım?! Ne berbat bir halde olduğunu kimse senden daha iyi bilemez. Yedi gün boyunca sıçılmış çarşaflarını bakır bir teknede ovaladığım halde, içim merhamet duygusuyla paramparça oluyordu; en azından sekizinci günün sonunda kıvranmayı bıraktın ve dokuzuncu gün çeyrek litre papatya çayını hemen kusmadan içmeyi başardın. Yirminci gün badireyi atlatmıştın, kırk gün sonra eve döndük, ve 1988'in Kasım ayı sonunda yine nüksetti ve yeniden hastalandın; bu kez öyle ağır oldu ki, bir daha kavuşamadın sağlığına. Noeli ve yılbaşını, 1989 Ocak'ını ve Şubat'ın yarısını yine Urban'da geçirdin; karaciğerine bir ur musallat olmuştu, ameliyata girmen, söylediğine göre, "minik" bir tümörün alınması gerekti. Ancak ameliyattan sonra HIV hastalığı yüzünden ne ışın tedavisinin, ne de kemoterapinin sarsıcı etkilerini göze alabildiler. "En azından," dedi doktorun, "yardımcı T hücrelerinin sayısı bir mikrolitre kanda yaklaşık 500 civarına oturdu"; üstelik "kalbin de iş görüyormuş"

"İspanya'ya gitmek istiyorum. Hiçbir yer Tenerife kadar güzel olmaz. Playa de Los Cristianos'daki ince, gri kumda yatarken görüyorum kendimi, bir yılan gibi kıvrılmışım. Güneş tepeden ısıtıyor ve

kuma benzeyen pullu derim içiyor güneşi. Yalnızım, çevremde ne düşmanlar, ne de bir ganimet var. Hareket etmem gerekmiyor; ne gündüz, ne de gece... Hiçbir şey iştmiyorum; ne deniz, ne gemiler, ne de kuşlar, çünkü kulaklarım yok, sıcaklık dışında bir isteğim yok. Ne kadar sıcak, ne kadar sessiz olsa az. Güneş gittiğinde bile yatmaya devam ediyorum, belki ısıyı uzun süre tutan kuma biraz daha gömüyorum kendimi. Ama güneş bir yere gitmiyor ki zaten, yalnızca batıyor. Ve yarın yine gelecek ve ben hâlâ burada olacağım."

Marc'la birlikte özene bezene boyadığımız, Moabit'teki küçük, aydınlık evini bir daha hiç görmedin. Seni klinikten alıp, bakıma muhtaç uyuşturucu bağımlıları ve ilk Aids hastaları için birçok sosyal kurumun birlikte yürüttüğü yepyeni bir projeye aktardılar. Sen hem Aids hastası, hem de bağımlı olduğun için, MYB'nin öncülerinden biriydin; ve MYB, *Mahallede Yuva Bulmak* kelimelerinin kısaltılmış yazımından başka bir şey değildi.

Mahalle... Bu ifade seni kızdıyordu. Berlinliler asla mahalle olarak adlandırmamışlar kendi çevrelerini ve kaderin seni attığı bu tuhaf, çorak topraklar bir geyiğe ne kadar benziyorsa, mahalleye de o kadar benziyormuş. Bu konuda yerden göğe kadar haklıydın. Oraya ilk gidişimi hatırlıyorum; Anhalt istasyonunun çevresindeki bu bölge yabani ve ıssızdı. Dolu otobüs yalnızca benim için durduğunda basamaklardan son anda inmiştim, çünkü doğru yere geldiğimi kabullenmek istemiyordum; çevreme bakmış ve düşünmüştüm: tıpkı savaştan çıkmış gibi; boşluklarla dolu bir parça Stresemannstraße, önüne iskele kurulmuş Martin-Gropius binası ve bir taş atımı uzaklıkta, Batı Berlin tarafında hiç bu kadar çıplak bir manzara sergilemeyen Duvar. Arada kurumuş yabani otlar ve üzerinde güvercinlerin, martıların, kargaların döndüğü, daha da çıplak alanlar. Bunlardan başka hiçbir canlı görünmüyordu, ne bir köpek, ne bir insan; Bernburger Straße'nin nerede olduğunu sorabileceğim tek bir Allah'ın kulu yoktu. Ama sonunda, kendi başıma buldum orayı, daha önce üç, dört kere görmeden geçmiş olsam da; çünkü Bernburger Straße 9 A, B ve C numaraları Berburger'de değil, Stresemannstraße'deki boşaltılmış bir arka avluda bulunuyordu.

Sana ikinci kattaki üç odadan birini vermişlerdi; bir garajın düz çatısı dışında, yakındaki kilisenin, bitişikteki arsanın ve biraz daha uzakta, Nazi döneminden kalmış, görüldüğü kadarıyla kullanılmayan bir ofis binasının görülebildiği büyük bir penceresi olan güzel bir odaydı. Ama sen tüm bunları görmüyordun, çünkü odanın demirbaşı olduğu anlaşılan metal yatağın –oda bunun dışında boştu henüz– baş tarafı pencerenin altına, daha doğrusu, pencereyle, uçuk mavi renge boyanmış dört duvardan birinin arasına geliyordu. İçeriye girdiğimde, "Ah, Ayıcığım gelmiş işte," dedin usulca. O günden sonra beni hep Ayıcık diye çağırdın ve bir daha hiç Bebek demedin. Kendini nasıl hissettiğini sormak yerine –bunu görüyordum zaten– en azından yatar konumda olmadığın yatağa, senin yanına oturdum. Üzerine çok bol gelen, şarap kırmızısı, çirkin bir eşofman giymiştin.

"Ordu stoklarından mı?" diye sordum.

"Er Krüger sabah sporu için emir ve görüşlerinize hazırdır. Elli diz çökme hareketi daha yapmasına izin var mı?" dedin gülümseyerek.

Eşyalarından hangilerine ihtiyacın olacağını ve hangilerine şimdilik olmayacağını konuştuk. Giysilerini, "ama yalnızca şık olanları" ve özellikle de bornozunu, ayrıca Sony pikabını, plaklarını, sokak, jimnastik ve ev ayakkabılarını, fantastik romanlarını, tıraş makineni istedin.

"Ya mobilya?" diye sordum, biraz suçlayıcı bir tonda, "Mobilyalar ne olacak? Yoksa Frank'ın kalaslarını mı taşıtayım buraya?"

"Burada bir şeyler var; dolaplar, masalar, iskemleler, hepsi hibe edilmiş ve yeni gibi," dedin.

"Ya Juli'nin pelüş kanepesi?" diye sordum, yapmacık bir dehşet ifadesiyle.

"Yine geldiği yere gidebilir, yani çöpe," diye karşılık verdin gülümseyerek.

"Peki daireni boşaltayım mı?" diye sordum bu kez.

"Bence sakıncası yok," dedin ve sonunda gülümsemeyi kestin. Bana banka için bir vekaletname yazdın, proje müdürü olan Sören diye birinde de aynı vekaletnameden bulunduğunu açık-

ladın. Eğer parayı bazen hemen getiremeyecek olursam, açlıktan ölmeyecektin. "Yorgunum," diye fısıldadın kulağıma ve duvarın kenarına yuvarlandın. Anladım. Yanına uzanmamı istiyordun; artık bir tören olmuştu bu.

Bir süre sustuk, sen benim kolumu okşuyordun, bense senin nemli saçlarını. Sonra sordum: "Şimdi bir istekte bulunma hakkın olsa, yalnızca tek bir istekte, ne isterdin?"

"On isteğim olmasını," dedin hiç duraksamadan.

Bunun üzerine ben, bir çocukla konuşur gibi: "Pekâlâ, o halde kestirmeden sorayım. Bir eksiğin var mı? Yerine getirebileceğim, az çok normal bir isteğin var mı?"

"Evet," dedin, bir aradan sonra, "bir tabanca."

Yerimden fırladım ve gözlerimi açarak baktım sana. "Uyuşturucu masasının polisleri benim evde tabanca unutmamışlar ne yazık ki," diyerek espri yapmaya çalıştım, ama hemen ciddileştim sonra: "Hem getirecek olsam bile, öyle bir nesneyi nereden bulacağımı bilemezdim. Ayrıca dışarıda dolanırken, kendime her dakika, acaba yaşıyor musun, yoksa kendini benim armağanımla vurdun mu diye sorup duracağımı mı sanıyorsun?"

"Doğru, bu bir sorun," dedin, şimdi yine gülümseyerek. "Benim bağlantıların da eskisi gibi değil. Ve belki tabancanın horozunu gerecek gücü bile bulamazdım artık. Yine de, Ayıcık, bir düşün bunu. Silahı bana hediye etmek zorunda değilsin, parasını ödeyebilirim."

Ah, Harry, bunu ne kadar çok düşündüm, eğer ödlekliliğimi yenmiş ve sana o tabancayı bulmuş olsaydım, hangi sıkıntılardan kurtulmuş olacağını kendime ne çok sordum bilemezsin.

Seni haftada en az bir kere ziyaret etmeye niyetliydim, ama bunu başaramadım. Zamanım olmadığı ya da seni artık umursamadığım için değil, tersine, kalbim parçalandığı için; başka bir mecaz belki daha az bayağı, ama aynı zamanda gerçeğe de daha uzak olurdu. Senin orada, ölümcül hastalar için güzelce döşenmiş bu pansiyonda beni gülümseyerek beklediğini, kendini daha iyi ya da daha kötü hissetmene bağlı olarak eşofmanların ya da pijamalarınla kollarını bana doğru uzattığını ve "İşte geldi benim Ayıcı-

gım," diye seslendiğini gördüğüm her seferinde gözlerim yaşlarla doluyordu –ve çoğu zaman bastırıyordum o yaşları.– Ve sen beni göğsüne çekiyor ve avutarak "Üzülme artık, Haary'n yanın-da," diyordun, veya ona benzer bir şeyler.

Ziyaretlerim arasındaki aralıklar daha kısa olsaydı eğer, güzelliğinin çöküşü ve fiziksel güçlerinin tükenişi beni bu denli korkutmayabilir miydi acaba? Daha sık gelseydim ve bu değişimleri ansızın değil de yavaş yavaş algılasaydım bile hiçbir şey kazanmış olmazdım, en azından seni geri kazanamazdım. Benim sevmiş ve hâlâ sevmekte olduğum Harry'ye ilişkin, daha sonraki hiçbir imgenin bastırmak şöyle dursun, örtemeyeceği bir imgeye sahiptim ve hâlâ sahibim. Gördüklerimi yalnızca bu imgeye bakarak değerlendiriyordum. Başını eski bir pasaport fotoğrafından kaldırıp, önünde duran kişinin –çoktandır o fotoğraftakine benzemez olmuş– yüzüne bakan ve kimliktekiyle, biraz önce uçaktan inmiş elli yaşındaki adamın aynı insan olduklarını ya da olmadıklarını anlayan bir gümrük memuru gibi hissediyordum kendimi. Senin resmin benim hafızama yapııştırılmıştı (ve orada hâlâ). Senin Harry olduğunu görüyordum, ama bir gümrük memurundan farklı olarak, her seferinde yeniden ve daha fazla korkuya kapılıyordum, çünkü senin gerçek görünümün bu resme giderek daha az benziyordu.

"Eğer böyle bir şey varolsaydı, sıcakkanlı bir yılanım olsun isterdim; daima yanımda olması gerekirdi. Ve turuncu perdeler de harika olurdu, böyle bir şey olabilir üstelik. Orada yatarım, yılanımla ısınırım ve bu perdelerden girer ışık. Her gün güneş parlıyormuş gibi olur, dışarıdakilerin havası ne kadar boktan olursa olsun."

Kendimi yeterince güçlü hissettiğim zaman geliyordum, ya da bana telefon açtığın ve sesinde asla en küçük bir suçlayıcı tını olmaksızın, nerelerde kaldığımı sorduğun zaman; her ikisi de zamanla seyreldi. Geldiğimde yatağının yanına oturuyor, hep aynı kalan günlük yaşantını ve nelere ihtiyacın olabileceğini soruyordum. Bazen, bizim törenimiz haline dönüşmüş olan şey

dışında bir isteğin olmuyordu, bazen de bir şeyler istiyordun. Karate kıyafetini, "koklamak için bir limon", benim kırmızı bor-nozumu, "ama yıkanmış olarak değil", bir bez hayvan, mümkün-se bir kaplan ya da maymun, bir porsiyon şehriye çorbası, lahana sarması, vanilyalı dondurma ve "güneş sansı perdeler" istiyordun; tabanca konusuna dönmedin yeniden. Bir sonraki ziyaretimde son ısmarladıklarını getiriyordum. Çoğu zaman şunu ya da bunu ısmarlamış olduğunu bile hatırlamıyordun, yine de yüzüne sevinmiş bir ifade takınıyor ve bu "güzel sürprizden" ötürü pohpohluyordun beni. Ama en sevdiğin bakıcın olan Wolfgang'la birlikte pencerene taktığım sarı perdeleri gerçekten de sevmiştin; ve defterini okuduğumdan beri bunun nedenini de biliyorum

Nadiren bir saatten daha uzun kalıyordum, her seferinde daha az konuşur olduğun için biraz da; "sana kalsa" bir şeyler paylaşmaya hiç ihtiyacın yoktu artık, kendi ifadenle "düşüncelere dalmış" oluyordun. Ve sana bunların ne mene düşünceler olduğunu sorduğum zaman gülümsüyor ve "Hiçbir fikrim yok," diyordun. Ayrıca eylülde sigarayı bırakmıştın. "Bünyem kabul etmiyor artık. Bir nefes çektiğim anda zincirlenmiş köpek gibi hırlamaya başlıyorum. Bazen rüyamda hâlâ sigara içtiğim oluyor ve kan ter içinde uyanıyorum, kusacak gibi olduğum için. Televizyon seyretme alışkanlığımı bile bıraktım, çünkü Jogi, tekerlekli sandalyesiyle buradaki biricik aptal kutumuzun önüne kombine bilet sahibi fanatikler gibi yerleşiyor ve birbiri ardına tıttırıyor sigaraları," demiştin; daha iyi günlerinden biriydi, konuştuğun günlerden biri.

Ben de sigara içmek istediğim zamanlarda –ne zaman istemiyordum ki?– odandan çıkıyor ve ya "kulüp odasındaki" bu Jogi'nin yanına gidiyordum, ya da en sevdiğin bakıcın Wolfgang'ın yanına, eğer onun görevli olduğu günlerden birine denk düşerse. Wolfgang'la iyi sohbet ediliyordu; seni seviyordu, sende "Grande Senior" diye söz ediyordu. Senin gerçek durumunu ondan öğrendim. Yalnızca kalbinin değil, karakterinin de güçlü

olduğunu söylüyordu. Çoktan başlamış ve giderek daha da kötüleşecek olan ağrılara bir süre daha katlanmaya hazır olup olmadığına bağlıydı her şey. Siz cankilerin başındaki "püsküllü bela" buydu zaten, acılarınızı hafifletmek neredeyse imkânsızdı. "Senin, benim gibi insanlara," diyordu Wolfgang, "onun durumunda uyuşturucu verilir ve her şey daha kolay olur. Ama hâlâ telafi tedavisi gören, bir süreden beri yan etkileri metadona göre daha az depresif olan polamidon alan Harry'de morfin etkili olamıyor, en yüksek dozda verilse bile. Hayat boyu morfinman olmuş birinin acılarını, tanıdığımız en iyi analjezik olan morfinle dindiremezsek eğer, neyle dindireceğiz? Burada kendimize her gün sorduğumuz soru bu."

Başımı salladım ve Camel paketimi Wolfgang'a uzattım. Ne dersin, dedim sigaralarımızı içerken, "bir dahaki sefere Harry için küçük bir televizyon ve oda anteni getireyim mi?"

"Tabii," diye cevap verdi Wolfgang, "neden olmasın? Gözleri gördüğü sürece, oyalanmak iyi gelir ona."

XIX

"Bir baca bakıcısı, bir ateş yakıcısı ve bir balistik sabitlik istiyorum.
Aşamalı aşlamalar..."

Derken Doğu Berlinlilerin Duvar'ı yıktıkları o kasım günü geldi. Olaylar muhtemelen Almanların çoğunu, ama özellikle her iki yakadan biz Berlinlileri olduğu gibi, beni de gafil avlamıştı ve bunu izleyen iki haftayı olağanüstü hal koşullarında geçirdim. Moabit'teki tek odalı dairem *Granada'daki Gece Kampı'nı** andırıyordu; '86'dan beri görmemiş olduğum arkadaşlarım birer birer bitiyorlardı kapının önünde. Sevinçten havalara uçtuğumu iddia edemem. "Anti-faşist direniş duvarının" ani sonundan önce Batıya geçmiş olmaktan ibaret biricik ayrıcalığım da Duvar'la birlikte yıkıldı. Kendimi bir trende oturur gibi hissediyordum; sanki önlerinden geçmiş olduğum tüm ağaçlar, ansızın karşıdan yaklaşıyorlardı yeniden. Ama yine de heyecan vericiydi; şampanya, şarap, bira, rakı şişeleri elden ele dolaşıyordu ve buna rağmen yalnızca su içmekten vazgeçmeyenler de, tıpkı bizler gibi sarhoş kafayla yalpalayıp duruyorlardı ortalıkta. O günler boyunca seni bir kere bile düşünmedim, beni mazur gör. En azından on iki kasımda –Checkpoint Charlie'ye giderken– sana kısa bir ziyaret-

- * Das Nachtlager in Granada: Conradin Kreutzer tarafından bestelenen iki perdelik romantik bir opera.
- ** 0,2 litrelik küçük şampanya şişesi

te bulunmayı başardım. İki elimde iki piccolo,** odana paldır küldür daldım. "Harry," diye bağırdım, "neden televizyon izlemiyorsun en azından?"

Artık dışarıda değil de bambaşka bir yerde olduğumu kavramam bir an sürdü –ve sen de oradaydın. Perdelerin kapalıydı ve odana düşen sarımtırak ışık, duvarların uçuk mavisıyla karışıp donuk bir kurşun grisine dönüşürken, odadaki az sayıda mobilya neredeyse siyah gibi bir izlenim veriyordu. Odan, üzerine soluk turuncu renkte bir dikdörtgen yapııştırılmış siyah-bez bir fotoğrafı andırıyordu.

Sırtında pencerenin duvarı ve üç yastıkla yatak örtüsünün altında oturuyor ve başını sallayarak cılız sağ kolunun alt kısmına bakıyordun. Yavaşça yaklaştım, "Merhaba, Harry," dedim, "ben geldim."

Bana baktın, "Ah, Ayıcık, bunu anlamıyorum," dedin ve yeniden koluna baktın. "Göster bakayım," dedim ve bir biçimde büyük sıyrık yaralarını andıran, ama sıyrık olamayacak iki kırmızı lekeyi ben de gördüm. Wolfgang'ın bana daha sonra anlattığına göre, zayıflamış bağışıklık sisteminin direnç gösteremediği bir cilt mantarı, her yerine, "karnına, sırtına, bacaklarına ve –özellikle rahatsız edici olan– cinsel bölgelerine kadar" yayılan bu egzamaya neden olmuştu. Şimdi ikimiz birden kollarına bakıyor, susuyor ve dışarıdan gelen gümbürtüleri, bağınşmaları, helikopter seslerini duyuyorduk; sonunda çapaklı bir sesle fısıldadın: "Ayyaş Krenz'in şimdi dışarıda ipleri ele geçirdiğini ve Honecker'le sınırın gittiğini biliyorum, bir tek ben buradayım hâlâ. Bir kere de bir Batı Berlinlinin Duvar'da can vermesini planlıyordum aslında, ama bu artık olacak gibi görünmüyor. Kötü zamanlamaya sizin ya da benim hatam."

Yeniden suskunluğa gömüldün ve ben gözyaşlarına boğuldum. Göğsüne yattım ve ağladım, senin için ve kendim için, ve biraz da başka birine azıcık gönlümü kaptırdığım için ve bu duvarkakan kuşları giderek sınırlarımı lime lime ettiği için, ve ne kadar korkunç bir yorgunluk içinde olduğumu hissettiğim için. "Gel Haary'ne," dedin ve ben omuzunda ağlayarak uykuya

daldım.

Urs Maiwald'le, bundan sonra seninle birlikte geçireceğimiz birkaç saat içinde sana hiç anlatmadığım o İsviçreli ile on bir Kasım 1989'da karşılaşmıştım. Bir önceki yıl ve HIV virüsü taşımadığımı bildiğim son altı ay içinde insanları, özellikle de hiçbir erkeği yanıma yaklaştırmamıştım. Ama Urs'a karşı bir güven hissettim; senin kadar güzel değildi, ama bir çekiciliği vardı ve hiç ummadığı bir anda içine düştüğü tüm o curcunayı dikkatli-alaycı bir mesafeden izliyordum. Yumuşak sesinden, mesafeli duruşundan, samimiyetinden hoşlanıyordum. Gözümü boyamaya çalışmıyordu ve kadınlardan fazla bir beklentisi yoktu. Kadınları sevdiğini söylüyordu, ve eğer bir kadından gerçekten hoşlanırsa, belki onunla "yatağa bile girebilirdi" Urs benden üç yaş daha büyüktü ve meslekten bahçivandı. Söylediğine göre, "çoktandır epey tükenmiş" ebeveyninin Allschwill'de, Basel'in güney-batı kıyısında birkaç hektar toprağı vardı; meyve bahçeleri, seralar, haralar... Yetiştirdikleri elma, armut, erikleri yakınlarındaki dükkânlara ve içki fabrikalarına satıyor ve cam seralarda geliştirdikleri çeşitli egzotik bitkilerin ticaretini yapıyorlardı. Urs kendisiyle evlenmemi teklif etti, böylece ebeveyni "az çok huzur içinde istirahatete çekilebilir ve eşcinselliğini nihayet başarıyla sağaltmış biricik oğullarına işletmeyi devredebilirlerdi" Anlaşmamız açtıktı –ve her ikimiz için de kazançlıydı: Urs, Allschwil'deki küçük işletmeyi, "bu konudan biraz anlayan, sempatik bir eşi" ve karısı olduğu için, sigortasını ödemek zorunda kalmayacağı işgücünü istiyordu. Ben de Doğudaki geçmişimin beni yeniden yakalamasına fırsat vernektense, bir İsviçre pasaportuna sahip olmayı tercih ediyordum, ve mutlaka, Harry, seninle aramda daha fazla mesafe olmasını istiyordum, her ne kadar bunu kendime bile itiraf etmiş olmasam da.

Yolculuğa çıkmadan kısa bir süre önce bir kez daha ziyaretine geldiğimde, Berlin'i terk edeceğimi, buradan ayrılp başka bir ülkeye gideceğimi sana söylemeyi başaramadım. Tatile ihtiyacım olduğunu ve yılbaşında üç, dört haftalığına İsviçre'ye gideceğimi

söyledim. Hiç değilse iki ayda bir Berlin'e geleceğime gerçekten de inanıyordum; bu yüzden dairemi, boşaltmak yerine, bizim Wendland'da olduğumuz dönemde, daha önce de bir kez kiralamış olduğum o kız arkadaşıma devrettim.

O gün kendini oldukça kötü hissediyordun; Noel'den kısa bir süre önceydi ve Teddy'ye pek benzemese de, büyük bir pelüş ayı getirmiştin sana.

"Buradaki şişko herifin senin yerini alabileceğini düşünme, Ayıcık. Güzel vakit geçir, başını dik tut ve Haary'yi unutma" dedin.

Kucaklaşık ve ben ayrıldım. Bakıcılara -Wolfgang yoktu ne yazık ki -İsviçre'deki adresimi ve telefon numaramı, ayrıca bol miktarda kahve, şekerleme, küçük bir şişe konyak ve -bir şeye ihtiyaç duymam halinde kullanılmak üzere- senin hesabından değil, kendi hesabımdan çektiğim iki yüz markı bıraktım. Durumunun kötüleşmesi ya da beklenmedik bir sorun çıkması halinde beni mutlaka aramalarını rica ettim. Benimle "bağlantıyı" koparmayacaklarına söz verdiler; ve özgür kaldım, İsviçre için özgürdüm, ama senden özgürlüğümü kazanmış değildim; ama bunu o zaman bilmiyordum henüz.

XX

Seni yaşarken, büyükannemin diyeceği gibi, kanlı canlı olarak, son kez otuz Ocak 1990'da gördüm. Urs'la yapacağımız düğün için bazı kâğıtlara ihtiyacım olduğundan Berlin'e gelmiştim; evliliğe aykırı bir durumum olmadığını belgeleyen resmi bir onay, nüfus cüzdanımın tasdikli bir kopyası, "DAC vatandaşlığından çıkarıldığıma" dair bir belge almam gerekiyordu; ve tabii ki seni de ziyaret etmek istiyordum.

Kochstraße metro istasyonunda trenden indim, biraz yürüdüm, çevreme bakındım. Potsdamer Platz henüz ay yüzeyine dönmemişti, orada hüküm sürmüş olan mezarlık sessizliği yerini henüz inşaat gürültülerine bırakmamıştı; ancak tıpkı kuşlar ve yabani otlar gibi, o sessizliğin de bir daha dönmeyeceği belliydi. Ufukta beliren muazzam değişimlerden hangimizin daha iyi sıyrıldığını sordum kendi kendime; Allschwill'e giderek ben mi, yoksa burada, geleceğin filizlendiği hücrenin tam göbeğinde olmana rağmen, sen mi? Ben evde kalmak istemediğim için gitmiştim, her ikisi de, benim Doğu Berlinim de, bizim Batı Berlinimiz de çözülürken, onlarla birlikte ben de çözülmekten ve belki de yok olup gitmekten korktuğum için gitmiştim; başka bir yerde yok olmayı tercih ediyordum. İsviçre'de yabancı olmayı, oldukları gibi kalmaları, hele bir zamanlar Berlin olmuş o tek şehre dönüşmeleri imkânsız iki şehirde yabancı olmaktan daha normal buluyordum; burası yeni, daha önceden kimsenin tanımadığı ve bir gün

bittiğinde belki de hoşuma gidecek bir şeye dönüşecekti; ama, şimdi değil; kaos, yıkım, vurgun, belirsizlik anlamına gelen başlangıç aşamasında değil. İster Doğulu, ister Batılı, isterse çifte Berlinli olsunlar, biz "Aborjinlerin" çoğu, o zor ayları tespih böceklerine yakışır bir biçimde, yabancı otlar bürümüş bahçedeki bir taşın altındaki tespih böcekleri gibi geçirmiştik; bunu uzaktan bile görebiliyordum. Ama büyük bir el gelmiş, taşları almıştı ve şimdi dört bir yana kaçıyorlardı bu küçük yaratıklar ya da ölü taklidi yapıyorlardı –ve yurtları olmuş taşların geri gelmesini istiyorlardı: karanlığın, huzurun, yani alıştıkları ne varsa işte, onun gelmesini.

Mini televizyonunun önünde oturuyor, berrak bir çorbayı kaşıklıyordun. Çok daha iyi gibi görünüyordun ve buna sevinmiştim. Sen de neşeyle baktın bana ve sağlığına kavuşmuş kollarını boynuma doladın; yatağının üzerine serdiğim armağanlara bakmak ancak ondan sonra geldi aklına.

"Minnacık bir ülke ve kocaman çukolata kalıpları," dedin genizden gelen bir sesle; üzerine olup olmadığını görmek için göğsüne tuttuğum, kırmızı bir kaşmir kazağın içine gömmüştün burnunu. "Şu saçmalığı bırak," dedim ve kazağı geri almak istermiş gibi yaptım, ama sen gülererek itiraz ettin: "Hayır, benim bu, çok güzel tütsülü bir kokusu var, tıpkı senin gibi, Ayıcık."

Derken haberler başladı. Gördüğümüz ilk görüntülerde, bir gün önce tutuklanmış olan eski devlet başkanı Erich Honecker vardı. İki polisin arasında elleri kelepçeli duruyordu; kaşmir bir palto giymiş, her zamanki şapkasını takmıştı ve gözlerini inatçı, hatta gururlu bir ifadeyle dosdoğru kameraya dikmişti. –Yoksa senin gözlerine mi?

Çünkü sende tuhaf bir değişim oldu; yeniden eline almış olduğun kaşığı, sanki bir transa girmiş gibi İsviçre çukulatalarının yanına bıraktın ve donup kaldın. Bir sana, bir televizyona bakıyordum. Ve gerçekten de yaşlar doluyordu gözlerine, ağır ağır, ta ki sular gözkapaklarının bariyerini aşıp, damla damla, çökmüş yanaklarından aşağı akmaya başlayıncaya kadar. Gözyaşlarını silmedin; hiç ses çıkarmadan ağlıyordun. Daha önce

seni hiç ağlarken görmemiştim ve inanamıyordum. Birbirleriyle tartışan parlamenterlerin görüntüleri Honecker görüntülerinin yerini almıştı çoktan; sen ağlamaya devam ettin. Kolunu tuttum. "Harry," dedim, "neyin var? Neden ağlıyorsun?" Benim elimi silkeledin, ama uzattığım kâğıt mendili aldın.

"Anlamıyor musun," dedin, –ve bana bakmıyordun– "yine deliğe tıkaçlar onu. Oysa zaten on sene geçirmiş kodeste, tıpkı benim gibi. Bütün gençliğini berbat etmişler, benim de bütün gençliğimi berbat ettiler, o da hasta, ben de hastayım. O içerden çıktığında, iktidar onun gibilerin eline geçmişti, ve Keçi Sakal'ın* ardından önderliği devraldı. Ancak kodeste kalmış birinin yapacağı gibi, güven duymadan yönetti insanları ve bazılarının ona ihanet ettiklerini biliyordu. Ama hangileri? O da ne olur ne olmaz diye hepsini birden attı içeri, ceza vermek ve intikam almak için. Beni nihayet serbest bıraktıklarında bu saçma sapan terapiye katılmak zorundaydım, ama herhangi birinin aklına, iktidarı bana vermek gelseydi eğer, ben de her şeyi aynen onun gibi yapardım."

İki yıldan beri yaptığın ve benim açımdan en anlaşılmasız konuşma beni öylesine afallatmıştı ki, seninle bir tartışma başlatamadım; ayrıca Wolfgang telefonda, senin geçirdiğin toksoplazmoz ataklarını anlatmıştı. Belki de, diye düşündüm, aklın gerçekten de zarar görmüştü. Yoksa bizim gibilere yeterince eziyet etmiş bir eski tüfeğin kaderi seni neden böyle allak bullak edecekti ki? Koltuğundan edilmiş, iflah olmaz bu adam tam da hasta ve güçsüz olduğu için bırakılacaktı zaten, ve hayatının kalan acınası sonunu, Wandlitz'te değilse eğer, o zaman en azından bir hukuk devletinin kucağında geçirecekti. –Hayır, insanın bir yargıya varmasını sağlayan ölçünün öncelikle kendi öz deneyimlerinin toplamından çıktığını o zamanlar bilmiyordum henüz; bu bilgiyi de sana borçluyum. Benden farklı olarak, Honecker'in şahsında,

* Walter Ulbricht, 1950-1971 yılları arasında, Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nin genel sekreteri sıfatıyla Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin en güçlü adamıydı. 1971 yılında Sovyetler Birliği'nin desteğini kaybederek yerini Erich Honecker'e bırakmak zorunda kaldı

nihayet eylemlerinin sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalan devrik bir despotu değil, yeniden hapisaneye dönmek zorunda olan kodesten bir kardeşini görüyordun: eski bir hükümlüyü, anlaşılan ölümden bile daha çok korkutan şeyle karşı karşıya kalmış kardeşini.

On dört Nisan 1990'da öldün, otuz altıncı yaş gününden iki gün sonra, saat 21:48'de.

On iki Nisan'da, duyduğum vicdan azabının baskısı altında, MYB'yi aramış ve doğumgünü kutlamak istemiştim. Rastlantı sonucu ya da değil, telefonu Wolfgang açtı. "Hayır," dedi, seninle şimdi konuşmam imkânsızmış. Ayğa kalkamayacak kadar halsizmişsin. Karaciğerin nazık bir durumdaymış, yeniden zatürreye yakalanmışsın ve ateşin o kadar yüksekmış ki, günlerden ne gün olduğu umurunda olmazmış kesinlikle. Seni hastaneye nakletmeyi düşünmüşler, ancak sen buna karşı çıkmış ve bunu onlara yazılı olarak da bildirmişsin; "hayatın uzatılmasına yönelik önlemler istenmiyor" – "Buraya gel," dedi Wolfgang, "şimdi her şey çok hızlı olup bitebilir."

"Daha ne kadar kaldı?" diye sordum.

"Öngörude bulunmaya kalkışamam, ama yakında," oldu cevabı.

On beş Nisan'da Berlin'e uçtum ve bir taksiyle Bernburger StraÙe'ye gittim. Seni "götürmüşlerdi" Ağladım, Wolfgang'ın nerede olduğunu ve beni bir gün önce neden kimsenin aramadığını sordum. "Wolfgang mı?" diye sordu tanımadığım bir hemşire, öfkesini gizlemeye gerek görmeden: "Boş bir hafta sonu geçiriyordu, en nihayet." Kendisine de "bilgi" verilmemiş henüz, çünkü ancak yarın gelecekmış. Neden mutlaka Wolfgang'la konuşmakta ısrar ediyordum ki, o "Bay Krüger'in son isteklerini yerine getirmiş zaten" Kendisi orada yeniymiş ve bir gün önce görevli değilmiş, yani sana "refakat etmemiş"

Wolfgang, ertesi gün beni "tek mirasçın" olarak belirlediğin, elle yazılmış vasiyetnameneyi ve içi dolu iki karton kutuyu verdi. "Hemen almak istediğin bir şey var mı, bir bak. Gerisi şimdilik burada kalabilir. Senin için saklanın," dedi.

Bir sigara içerken, yatağının başında kimin oturduğunu sordum ve nasıl öldüğünü bana anlatmasını istediğim zaman, şöyle cevap verdi: "Robert vardı, o da yenilerden, üniversite öğrencisi, ama galiba artık gelmeyecek. Bu sabah, gece nöbetinden sonra, Harry'nin ölüler alemine acılar içinde, ama hiç duraksamadan daldığını söyledi bana; hatta kendini ölümün kucasına atmış tam anlamıyla."

Vasiyetini aldım ve orada işe yarayabilecek birkaç parça şeyi Wolfgang'a ya da MYB'ye bağışladım: sarı perdelerini, pikabı, televizyonu, yatak takımlarını... Wolfgang hatırlatmıştı bunları; benim aklıma gelmezdi kesinlikle.

1990'da götürmemiş olduğum şeyleri, ancak bir yıl sonra, MYB-şefi Sören Arnold beni bir mektupla uyardıktan ve aksi halde eşyaları imha etmekle korkuttuktan sonra aldım. İki nakliye kutusundan birinin en dibinde defterin de vardı; ama onu ancak her şeyi kutulardan çıkardıktan sonra okudum.

Senden kalanları yıllarca aklıma bile getirmek istemedim. Solmuş resimlere, vesikalık fotoğraflarının bulunduğu belgelere, Juli'nin kolyesine, porselen atlara, bez hayvanlara, *Doors* plaklarına bakmak, gömleklerine, pantolonlarına, kazaklarına, bornozlarına, pijamalarına... dokunmak gelmiyordu içimden.

Ama binyıl dönümünden kısa bir süre önce –Urs'tan boşanalı ve yeniden Moabit'teki dairemde yalnız yaşamaya başlayalı çok oluyordu– karton kutuları asma raftan indirdim, bornozumu giydim, güvelerin yediği kırmızı kaşmir kazağını başımdan geçirdim, bir yastığa oturdum ve karıştırmaya başladım. Önce fotoğraflara baktım; çocukluk resimlerine, seni Klingkardeşler'le, kucığında Sulh'le birlikte, ikimizi Moabit'teki *Karstadt*-Alışveriş Merkezi'nin önünde gösteren fotoğraflara baktım. Pasaportunun, nüfus cüzdanının, meslek yeterlilik belgenin her sayfasını gözden geçirdim, –bir kez daha hayretle– eski bir poliste bile hiç kuşku uyandırmayan sürücü ehliyetini ve içinde banka kartının, telefon numaralarıyla dolu iki kâğıt parçasının, birkaç tane posta pulunun ve herhangi bir karate broşüründen ya da bir takvimden yırtılmış

veciz bir sözün bulunduğu yapay deriden cüzdanını inceledim; "Öğrenmenin üç yolu vardır: düşünmek, en asil olanıdır, taklit, en kolay olanıdır, deneyim, en acı olanıdır." (Konfüçyus)

Nihayet, başta farkına varmadığım, iki bölme arasındaki bir kulak altında gizlenmiş küçük bir yarıktan, beni bayağı şaşırtan beş yüz marklık bir banknot da çıkardım; cankilere özgü bir biçimde katlanmıştı; bir kere enlemesine, iki kere uzunlamasına. Kızıl-kahverengi banknota baktım, karahindibayı ve onun yapraklarından birini yiyen tombul güvenin olağanüstü güzellikteki tırtılını, ardından Maria Sibylla Merian'ın* hafifçe gülümseyen yüzünü okşadım ve en çok beş yüzlükleri sevdiğini söylemiş olduğunu hatırladım; yalnızca onlara karşı "neredeyse erotik bir şeyler" hissediyordun. Tüm bu zaman boyunca ağlıyordum zaten, ama asıl o zaman koyverdim kendimi, ve sanatçının portresinin yanındaki peri kadar uçucu yabanarısına bakarken, bunun bir işaret olup olmadığını sordum kendime; öyleyse eğer, neyin işaretiydi?

~

Önem taşıyan başka hiçbir şey olmadı; yaşamaya devam ediyorum işte. Önüme çıkan işleri yapıyorum, akşamları kendime bir çorba pişiriyorum ve bir şişe şarap içiyorum. Piyango parası tükendi, senin Soya'n da. Üç, dört adamla daha denedim ve en sonuncusunun söylediği gibi, "hep böyle dalgın ve uzak" olduğum için beni terk ettikleri zaman arkalarından yas tutmadım. Bir süredir yoksulluk ve kira yardımı alıyorum ve artık perhiz yapmıyorum. Senin defterini okumadan önce hepten teslim olmak üzereydim ve seninle konuşabileceğimi, hatta sana yaza-

* Maria Sibylla Merian 1647-1717, özellikle kelebeklerin geçirdiği dönüşümlerin aşamaları hakkında yaptığı araştırmalar ve desenlerle modern böcekbilimi / entomolojinin yolunu açmış Alman bilimkadını. Portresi ve bir deseni, 500 marklık Batı Alman banknotunda yer alıyordu.

bileceğimi keşfettim. Belki vakti gelince şu senin beş yüzlüğünü alır ve bizi daha ölüm gelmeden önce ayırmış olan ve beni bulaşıcı bir hastalıktan korur gibi koruduğun şeyin ne olduğunu bulurum orada. Bazı şeyleri denedim, ama uyuşturucuyu henüz hiç denemedim. Ve yarı ya da ertesi gün kanser olduğumu, kurtulmamın mümkün olmadığını öğrenecek olursam, senin şu paran muhteşem bir veda için yeterli olur herhalde. O zamana kadar filmimizi seyrederim: İki döşek üzerinde yatıyoruz baş başa, kıpırdamıyoruz neredeyse, usulca nefes alıyoruz. Senin gözlerin kapalı, benimkiler yukarıdaki pencereye bakıyor... Bir-birimize ve zamana sahibiz; başka hiçbir şeyimiz yok, ama zamanımız çok bol, artık hiç yokmuş gibi görünse bile.

"Hepi topu dört cinsten oluşuyoruz yalnızca: iyi iyiler, kötü kötüler, kötü iyiler ve iyi kötüler. İyi iyiler ve kötü kötüler oldukları gibi kalıyorlar, sayıları az, ama sıkıcılar. Kötü iyiler de aynı şekilde, bir süre minik evleri ve bahçeleri olan terbiyeli ebeveynlerin uslu çocukları olarak kalıyorlar, ama giderek büyüyorlar ve minik evleri ve bahçeleri olsun istiyorlar ve hak ettiklerine inandıkları her şeyi alabilmek için de her şeyi yapıyorlar. Sayılması gereken bir tek iyi kötüler var, onlar daha doğdukları gün kırmızı kartı görüyorlar ve tıpkı kötü kötüler gibi yalandan, dolandan, kötekten ve soymaktan başka bir şey öğrenmiyorlar, ta ki birkaç yıl kodes cezası alıp yerlere ve bazen de bir dinin ya da bir ideolojinin etkilerine yapışana kadar. Ondan sonra cezadan ve müzmin suçlular, yani kötü kötüler olmaktan korktukları için artık yalnızca kendilerine şiddet uyguluyorlar, birbirlerine bile değil; hayatlarının sonuna kadar –tekrar tekrar parmaklıklar ardında."

Ernst Reuter Girişimi
Ernst Reuter Initiative
Nationaler Politischer Dialog und Austausch
für Dialog und Verständigung der Kulturen

adimler
schritte
WIRTSCHAFTS

ISBN 978-605-4244-12-0

9 786054 244120